Theodor von Winberg

Křížová cesta Ruska

Z německého originálu Theodor von Winberg, *Der Kreuzesweg Rußland*,
2. Aufl. München 1922, přeložil © Jaroslav Voříšek 2007

Vydalo: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Theodor von Winberg

Křížová cesta Ruska

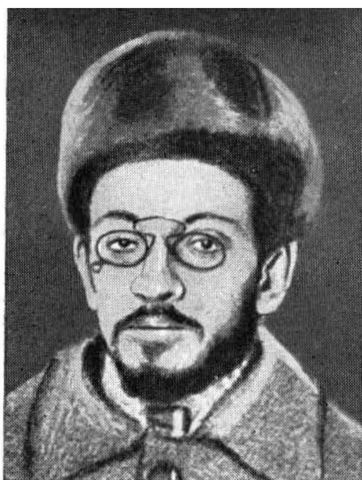

Rodina ruského cara Nikolaje II.

ŽIDOVSKÝ ZLOČIN

Místnost, v níž byla roku 1918 vyvražděna rodina ruského cara.
Na stěně stopy vstřelů.

Žid Jakob Moses Sverdlov, blízký spolupracovník Lenina, předseda výkonného výboru sovětů, politický vedoucí Komunistické strany Ruska, hlava bandy vrahů cara.

Žid Jakob Jurovskij, náčelník čeky v Jekatěrinburgu. Vlastnoručně zastřelil cara a následníka trůnu.

Žid Chaim Gološčekin, zubní lékař, fotograf a hodinář. Po bolševickém převratu „komisař spravedlnosti“. Důvěrný přítel Jurovského a Sverdlova, spolupachatelů loupežné vraždy v Jekatěrinburgu.

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu

Winbergova kniha z roku 1922 není pouze pozoruhodným výkladem vzniku a vývoje ruské státnosti a kronikou tzv. demokratické i později bolševické revoluce v Rusku – jde mnohem hlouběji, až na samý kořen zla! Jasně a přesvědčivě ukazuje prstem na skutečné původce a před užaslýma očima čtenáře líčí dlouholetou a neúnavnou přípravu toho, co později vešlo do dějin jako Velká říjnová socialistická revoluce. „Tento jev je právě důsledkem neodpovědné a zhoubně působící židovské revoluční agitace během více než padesáti let.“ Naprosto otevřeně a plným právem nazývá věci i jejich protagonisty pravým jménem – tedy revolucí židozednářskou!

„Dokonce ani dnes pořád ještě nechce tolik chytrých a skutečně vzdělaných lidí uvěřit, že existuje tajná, mocná a internacionálně organizovaná židozednářská síla, usilující o světovládu, k jejímuž dosažení se musí nejdříve zmocnit všech gójů!

Na tom se dodnes nic nezměnilo, a pokud ano, pak jen k horšímu. Jsou tam i následující tvrdá, ale bohužel naprosto pravdivá slova do vlastních řad:

„Izrael má plné právo těšit se z vítězství a triumfovat, protože nejméně tři čtvrtiny všech našich dnešních ‚křesťanů‘ už nejsou křesťany, ale žijí jen mamonu a holdují ‚knížeti tohoto světa‘. Téměř všichni vězí v tenatech zednářstva a zasluhují si spíše označení ‚vzdálení potomci křesťanů‘.“

Nelze také než jen obdivovat, jak autor již před téměř sto lety precizně pochopil a definoval podstatu zednářstva:

„Proti monarchistické myšlence jako takové Židé v zásadě nic nenamítají, pokud není pro ně překážkou. Za příklad nám může posloužit Anglie, třistaletý spojenec zednářstva. Právě pod anglickou záštitou a s anglickou pomocí se tak úžasně upevnilo a zesílilo zednářstvo, které v zásadě není ničím jiným než krycím pláštíkem, pod nímž může internacionální židovský svaz potají a nerušeně pracovat. – Až do 18. století se zednářstvo soustřeďovalo převážně v Anglii, kde již za časů Bacona vznikl zcela zvláštní ‚modus vivendi‘ mezi královstvím a oním ‚státem ve státě‘.“

Autor knihy také velmi dobře zná osudné důsledky staleté ohlupující zednářské propagandy na myšlení Nežidů všech zemí a národů:

„Proto považuji za vhodné stále znovu ukazovat na původce všeho neštěstí – na Židy a zednáře! Ke skutečnému poznání nebezpečí, které světu od této příšery hrozí, nestačí se zabývat pouze jednou etapou – naší ruskou revolucí –, ale je třeba se zahloubat i do historie. Cítím se před čtenářem dokonce provinile, že mi nedostatek času nedovolil ještě důkladněji zde probrat francouzskou revoluci.

Je třeba upozornit na ještě jednu společnou vlastnost obou revolucí: je jí doslova ďábelská zloba, vyžívající se v trýzni a utrpení svých obětí, typicky židovská zloba, která je tak vlastní všem více či méně vlivným a známým vůdcům té které revoluce. Ojedinělé případy zloby a zuřivosti se v životě vyskytují téměř vždy, avšak tak všeobecně a hromadně jen tehdy, když dopadne trestající Boží ruka, ďábel se zmocní všech pozemských hříchů a prostřednict-

vím svého ‚vyvoleného národa' je vypustí na lidstvo... Tak tomu bylo koncem 18. století ve Francii a je tomu tak ve 20. století v Rusku.

Dokud ještě bylo Rusko absolutistickou monarchií, židovský vliv se nemohl plně uplatňovat. Šábesgójové, jejichž úlohou je zajistit svým pánům ve všem přednost, proto vždy usilovali o „konstituční monarchii podle anglického vzoru" nebo o „parlamentní republiku", jakou mají v poždovštěné Francii a Americe, což dodnes naprostá většina Nežidů není schopna pochopit. „Tak uvažují a jednají i lidé, kteří se zradou své vlasti stali bezmocnými oběťmi ‚sionských mudrců', dokonale umějících hloupost a podlost těchto žalostných subjektů využít pro své vlastní cíle. Jestliže si všechny tyto okolnosti uvědomíme, pak se ovšem nemůžeme divit tomu, že Židé mluví o svých „negrech" s výsměchem a pohrdáním, protože konec konců jen sloužejí cizí, židovské věci ke své vlastní škodě." Takové je také skutečné pozadí i tragické a krvavé historie bolševismu v Rusku. Autor nám ji ve svém neocenitelném díle mistrovsky podává, a na čtenáři je, aby se z ní poučil a vyvodil si pro sebe příslušné závěry. Sám autor to říká naprosto jasně a srozumitelně:

„Vezměte si do ruky naši svatou knihu Apokalypsu a čtěte, co tam svatý Jan říká. Pak pochopíte, že jsme věřící křesťané, a že se nikdy neskloníme před vaším triumfem. Ať už se s námi stane cokoliv, vždy budeme otevřeně hlásat svoji pravdu a odhalovat vaše lži a pokrytectví. Vy, dnešní páni, vy vrazi a žháři, násilníci a odpadlíci od Boha, přece sami víte, že bez ohledu na všechno pronásledování a utrpení, kterým nás trýzníte, nikdy nepůjdeme vaší cestou, potřísněnou krví našich nejlepších lidí, a dokud nás Bůh zachová při životě, ustavičně budeme odhalovat vaše odporné tajemství. V boji s vámi nepochybně padneme, ne však už ti, kteří přijdou po nás. Nakonec budete smeteni i vy, protože pravdu nelze věčně hanobit lží, a nad současným temnem nakonec zvítězí světlo Boží pravdy."

Zbývá již pouze dodat, že podle bibliografie v knize G. Bostuniče, „Jüdischer Imperialismus, 3000 Jahre hebräischer Schleichwege zur Erlangung der Weltherrschaft" (IV. vyd., Th. Fritsch Verlag, Berlín 1939), druhý díl Winbergovy knihy bohužel nikdy nevyšel.

Díl I

Příčiny zla

Své skromné dílo věnuji slavné minulosti svaté Rusi za skvělých časů pod žezlem Romanovců ve dnech, kdy již nemáme své cary, a v nichž ruský národ tak trpí pod jařmem židovského panství.

spisovatel

I.

Boží soud

Proč ruský národ tolik trpí • Vysvětlení jeho záchrany

„Hle, zanechá se vám dům váš pustý“ (L 13, 35).

Již dávno jsem se zabýval myšlenkou napsat tato slova, věnovaná vylíčení nevýslovného soužení a utrpení našeho mučedníka, Jeho Carské Výsosti Nikolaje Alexandroviče, Její Carské Výsosti Alexandry Fedorovny i jejich dítek.

Po dlouhou dobu jsem však malomyslně tuto práci odkládal a jen obtížně jsem se soustřeďoval na téma, spojené s nejbolestnějšími a těmi nejčernějšími myšlenkami i vzpomínkami celého mého života.

Když jsme čítávali o francouzské revoluci a trýzni královské rodiny, sotva jsme si uměli představit, že i my jednou budeme žít v neméně těžkých časech, ba dokonce v mnohem horších, než jakými tehdy trpěl francouzský národ. Že také my, tak jako v oněch dobách všichni čestní a věrní Francouzi, budeme svědky bouřlivého přívalu rozpoutaných živlů lidu, který zradí svého cara a poklesne na úroveň takových bestií, jakými se stali i mnozí Francouzi roku 1793.

V obou zemích je také tentýž satanský tisk, který navzájem přirovnává příběhy násilností obou těchto národů.

Krev tuhne v žilách, když si uvědomíme, jaké strašlivé utrpení a ponižování musel prožít náš car se svou rodinou.

Nuže, přišel spravedlivý soud Boží na zemi, jež se provinila tak strašným zločinem zrady na svém monarchovi, kterému byla Boží rukou a milostí dána zákonná moc.

Proč nyní ruský národ tak trpí, je zřejmé jen tomu, kdo chápe význam pomazání panovníka a nezrušitelný svazek mezi národem a carem, na němž spočívá historická posloupnost.

Boží soud! Rusko je dnes vydáno na pospas ohni a meči! Ruská země je napojena krví a slzami!

Zdá se, jakoby někdejší původci nejhorších časů, Tušinský Zloděj, Stěnka Razin, Jemeljan Pugačev i ostatní vstali z hrobu, znovu špinili naši vlast svými hanebnostmi a ztělesnili se v osobách Kerenského, Lenina, Breškovské, Trockého, Zinovjeva i ostatních vůdců židovské revoluce.

Srdce se děsí, když skrze tyto hrůzy slyšíme škodolibý, triumfální posměch Satana, který se raduje z dobře vykonané práce svých pohůnků.

Chtěli jste „svobodu“ – tak máte svou svobodu! – Tady máte svůj ráj, který vám slibovali socialisté! Máte, co jste chtěli, tak si nestěžujte, že jste stísněni a váš život že vám připadá jako ve vězení.

Křičeli jste „půda a svoboda“, tak teď je máte. Ale všechno ostatní, co svou pílí v tomto ráji na zemi získáte, už nebude vaše. Všechno patří mně! Svými zločiny a hanebnostmi jste mi své duše zaprodali. Pouze mnou vyvolení se budou těšit z radostí života, jen jemu, mému vyvolenému a milovanému národu chystám svůj ráj na zemi. Vy však budete žít jako červi v prachu a umírat hlady a trýzněmi s kletbou na rtech.

Těmito smutnými myšlenkami o zoufalé a zdánlivě beznadějné situaci naší vlasti však přesto prokmitává paprsek naděje a víry...

Snil jsem o tom, jak se svatí přímluvci Ruska v bílých ornátech klaní před trůnem Nejvyššího, a doprošují se Boha o záchranu a pomoc.

Vychází z nich zázračný paprsek, pronikající bezednou temnotu, halící naši mučenou vlast.

Věřím vám, mocné paprsky světla naší trýzněné otčiny, že svůj lid neopustíte, a vy, naši orodovníci, orodujte za nás tak jako dříve a vyproste nám u Nejvyššího odpuštění našich hříchů.

Pravověrný kníže Alexandre Něvský! Zvláště tebe si připomíná náš ruský lid, který již odedávna opěvuje tvoje slavné hrdinské činy, které jsi vykonal s mečem v ruce, ale se svatým křížem v srdci. Takto v našich srdcích žiješ navěky. Tvůj lid si zpívá o tom, jak jsi jej bránil před úklady podsvětí a chránil před chamtivými choutkami cizinců, kteří natahovali své zlodějské ruce v dobách úpadku Ruska. Před tvým obrazem jsme nesčetněkrát vysílali k nebi horoucí modlitby, plni vděčnosti za tvou záštitu a ochranu...

Zjev se i ty, náš svatý Sergeji Radoněžskij, a dodej nám odvahu k boji s duchy temnot! Byl jsi to přece ty, kdo tenkrát modlitbou dodával zázračnou sílu Dimitriji Donskému[1] v boji proti Mamajovi.[2] Díky tvým modlitbám a tvé zázračné pomoci jsme vyšli zdrávi i z těch nejhorších časů... A byl jsi to znovu ty, kdo zachránil tvůrce obnovené říše, Petra Velikého, a v době palácového povstání jsi mu poskytl spolehlivé útočiště ve svém klášteře. Buď tedy i nám oporou, ochranou a záštitou tak, jako jsi nám byl vždy!

Také k tobě vysíláme své vroucí modlitby, trpiteli a mučedníku za ruskou zemi, k tobě, svatý patriarcho Germogene! V nejtemnějších dobách bezvládí jsi otevřeně a statečně pozdvihl svůj hlas a sjednotil nás k záchraně vlasti. Strastiplnou smrtí jsi zpečetil svou věrnost vlasti a tvoje spisy v nás znovu zázračně probudily národní uvědomění a sebevědomí!

Žehnej nám i nyní a stůj při nás!

Svatý Serafine Sarovský! Svým podivuhodným pohledem jsi předvídal a předpověděl těžké časy, které na nás nyní přišly. Proto také pevně věříme, že dodržíš svůj příslib a navzdory všem nepřátelům nám dáš znovu štěstí, radost i naše cary. Naše cary na trůně svých slavných předků!

---

[1] Ruský kníže 14. století.
[2] Tatarský chán.

II.

Viníci a jejich pomahači

Společná odpovědnost celého národa před carem a otčinou • Nižší třídy • „Inteligence“ • Šlechta • Tatiševova odvaha • Příklady malomyslnosti • Národní uvědomění nižších tříd a vnitřní prázdnota vyšších • Úvahy o dějinách Ruska v souvislosti s národním charakterem • Židovské panství • Lidová povstání • Židovský triumf • „Kommunist“ o zásluhách Židů během revoluce • Znamenité odmítnutí • Údaje o těsných vztazích židovského proletariátu se židovskými miliardáři • „Zajímavý dokument“

„Napadají duši spravedlivou, nevinnou krev viní ze svévole“ (Ž 94, 21).

Velká je odpovědnost celého ruského národa za trýzeň, za všechna ta utrpení, která musel snášet náš car.

Vinu na tom nesou všechny třídy, všechny vrstvy obyvatelstva, ať už nízké nebo vysoké, ba dokonce čím vyšší třídy, tím větší i jejich vina.

Avšak bez ohledu na to, že na nižší třídy obyvatelstva připadá menší vina, je přesto ještě značně veliká.

Příliš dobře znám psychologii prostého lidu. Již nyní poznává, jaké se dopustil nerozvážnosti, která naši vlast uvrhla do propasti. Dnes mu poroučejí samí Židé, kteří si říkají komisaři, a nahánějí mu strach. Kdyby jen lidé mohli, raději už dnes než zítra by volali: „Vraťte nám naše cary!“ a to z naprostého přesvědčení. Přesto si lid není své viny vědom a stále znovu se ji bude ze sebe snažit svalit. „Jsme nevzdělaní lidí,“ říkají, „jakpak tomu máme rozumět! Za všechno můžou vzdělanci, kteří nás popletli“...

Právo však vyžaduje, abychom se na takové pokusy o ospravedlnění podívali blíže. Ruský „mužik“ přece nemůže všechno svaloval na svou nevzdělanost a omezenost: tam, kde se mu zdá být možné něco shrábnout, kde jde pouze o osobní zisk a obohacení, kde všechno spočívá pouze na loupeži a krádeži a neštěstí bližního se dá využít k vlastnímu prospěchu, tam však náhle uměl znamenitě počítat a kalkulovat, a v souvislosti s tím také koordinovat své jednání. Zvláště však mysleli na svůj prospěch ti, kteří se pod ochranou Kerenského a Breškovské změnili na podivné hrdiny a dezertéry. Nechápavost a tupost začíná u mužiků teprve tam, kde opouští pole egoismu a věnuje se vyšším ideálům, dobru, pravdě a cti. Teprve zde se jeho duše zmocní, jak právě řečeno, nepochopení a tupost pro altruistické cíle. Není pochyb o tom, že se náš prostý lid vyznačuje velkým nedostatkem morálního rozvoje i chybějícím pravidelným a zdravým vzděláním a výchovou, které mu do dnešního dne ani vláda, ani společnost nedokázaly dát. Menší podíl viny na tom nese vláda, která se musela bránit podvratným proudům, vyvolávaným našimi učiteli obecních škol, kteří tehdy nebyli pomocníky a spojenci vlády, nýbrž jejími skutečnými nepřáteli, ustavičně paralyzujícími věc lidového vzdělávání. Netřeba vysvětlovat, že tím byla vláda odváděna od produktivní práce. Bez ohledu na právě řečené však nesmíme podceňovat skutečnost, že se právě mezi rolníky projevoval morální propad a všeobecná atrofie ducha ve prospěch nejhrubšího materialismu. Tento jev je právě důsledkem neodpovědné a zhoubně působící židovské revoluční agitace během více než padesáti let. Jako výsledek zde máme právě to, co

bylo pro židovskou nenávist a cíl naprosto nezbytné k oslabení, dobytí a posléze i zotročení Ruska.

Při pomyšlení na všechny ukrutnosti, jichž se náš lid dopustil během dlouhých revolučních zmatků, na jeho nepotlačitelné sklony k loupeži a podvodu, na neuvěřitelnou snadnost, s níž zapomněl na své závazky a přísahy carovi, i na lhostejnost, s jakou připouštěl plundrování, ponižování a pronásledování své církve i výsměch jejím svátostem, pak při této vzpomínce cítíme, že něco takového nemůže být nikdy odpuštěno a prominuto.

Tak je tomu v případě prostého lidu.

Vydáme-li se však trochu výše a podíváme se na všechen ten lidský materiál, který nás obklopuje, pak odpovědnost i všechny zločiny nižších stavů ustupují hodně do pozadí před odpovědností a zločiny ruských vzdělaných kruhů, které sprostě a podle opustily a zradily cara a porušily závaznou přísahu. Byly to právě tyto kruhy, které svou vlast vydaly na pospas ničení a pustošení, a pomáhaly kdysi šťastnou, kvetoucí a mocnou zemi změnit v poušť a jeviště hrůzností a pláče.

Pro tyto vzdělané lidi, pro tak zvanou „inteligenci", neexistuje žádná omluva podobného druhu jako u rolníka. Morálně zcela degenerované a bezdůvodně fanatické doktrinářství, hloupé a svéhlavé lpění na omezených a jednostranných teoriích, ctižádost a přeceňování svého vlastního „já", chamtivost i honba za penězi, žárlivost a zloba, naprostý nedostatek národního uvědomění a sebevědomí, ješitnost i slepé následování prázdných frází – to všechno jsou důvody a příčiny, proč se ruská inteligence místo toho, aby byla oporou trůnu a vlasti, bez odporu vzdala na milost a nemilost vychytralým Židům a napomáhala jim v ničení své vlasti.

Vinu nesou všichni! Nejvyšší šlechta, velcí i drobní obchodníci, představitelé vědy, úředníci i státní zaměstnanci, ale především mnozí naši ruští spisovatelé posledních desetiletí, advokáti i profesoři: všem těmto kategoriím ruských občanů nemůže být nikdy odpuštěno!

Nyní na svých vlastních bedrech nesou důsledky díla, které sami vykonali. Jakmile se stali služebníky Židů, jsou nyní sami nuceni uboze živořit, slovem sklízejí jen to, co sami zaseli. Počínaje šlechtou se celá naše inteligence musí před carem a vlastí za to všechno odpovídat, a také by se musela od základu změnit, aby jednou mohla být skutečně tvůrčím prvkem v říši i před společností.

Vůči našim carům se všichni provinili stejně: na jedné straně od surového rudého gardisty až po zcela zkaženého dělníka a mužika, na druhé straně to zase byli učenec i příslušník drobné buržoasie, nejvlivnější i nejbohatší průmyslník, obchodník, hokynář, statkář – ve všech těchto kategoriích zvítězila zrada a programový oportunismus nad bohužel tak vzácně projevenou věrností a čestností.

Slepá poníženost, lichocení i bezmezná oddanost, která našeho cara obklopovala, pokud ještě byl mocný a silný, se po jeho svržení okamžitě změnila v příval nenávisti a pomluv. V plné odpornosti se nyní ukázalo nízké smýšlení „cháma". Dokud se mu to zdálo dostatečně výhodné a prospěšné, plazil se před mocí a lichotil jí, nyní však tu samou moc, které sloužil a jíž zbožňoval, hanebně zradil v okamžiku, kdy se jeho bídně pokřivené duši nabídly jiné výhody a cíle. Car s celou svou rodinou musel vypít kalich bolesti a utrpení, naplněný až po okraj jeho vlastním lidem.

„Vysokoblahorodá šlechta Ruska“ asi ještě tak nejméně nabízí příklady zrady a nevěrnosti v pravém slova smyslu. Jakkoli vzácné, jsou však bohužel i zde takové příklady počínaje Rodzjankem a dalšími, což nepochybně postačí k poskvrnění cti šlechtice, který si jako první musí být plně vědom svého postavení. I když se jen poměrně malá část ruské šlechty předvedla aktivně ve službách zla a zrady, přesto se také někteří její příslušníci neváhali zneuctít pasivitou a kompromisy.

Na proviněních ruské společnosti, na lhostejnosti a zbabělosti nejhoršího druhu během revoluce i na neslýchaném zacházení s carskou rodinou má rovněž nezanedbatelný podíl i šlechta, když v prvních vážných hodinách nevěděla nebo lépe řečeno nechtěla vědět, co je zavázána dělat a co jediné je důstojné skutečného šlechtice. V těchto těžkých chvílích zůstal car se svou rodinou sám, opuštěn všemi uprostřed divokého vlnobití, které jej ze všech stran obklopovalo, a jako svatá oběť nesl na svých bedrech sám těžký trest za všechny zločiny a hrůzné konání tak hluboce pokleslého lidu.

Teprve později převzala na sebe šlechta hrůzy a bědy, které se přivalily na Rusko. Nicméně na počátku revoluce i v době, která ji předcházela, zůstala šlechta nečinná, zcela ochromená a zmatená, a zapomněla na svou povinnost vůči trůnu a státu. V lepším případě si vyhledávala nejodlehlejší a nejchráněnější části Ruska nebo se dokonce skrývala v zahraničí, v horším případě se přizpůsobila novému režimu obřezaného národa a tím se zachovala ještě mnohem hůře než francouzská šlechta v 18. století.

Také francouzská šlechta nedokázala odvrátit revoluci, zinscenovanou týmž Jidášovým kmenem. Svého času se také provinila její přípravou i souhlasem s mnohým, co vypadalo přijatelně, pokud bylo nahlíženo prismatem lstivě ochromujícího sofismu. Francouzská šlechta rovněž svou povýšeností a vrtošivostí značně přispěla k vyvolání všeobecné nespokojenosti. Když ale vypukla bouře, francouzská šlechta jednala v souhlasu se svou tradicí čestně a odvážně, byla si plně vědoma svého stavu a hrdě umírala pod gilotinou. Také využila všech dostupných prostředků k záchraně svého krále, jehož osud však byl již předem určen zednářským spiknutím.

Podvratná činnost židozednářských organizací, které dokázaly proniknout do všech vrstev ruského obyvatelstva, postupovala plánovitě a cílevědomě, podrývala autoritu státu, zaslepovala smysly všech a rozsévala nedůvěru, zklamání a nespokojenost s carem i jeho hodnostáři. Židovská agitace měla tak nečekaný úspěch, že jí postupně podléhala dokonce i nejvyšší šlechta, a to především v Petrohradě. Někteří její příslušníci se dokonce nechali strhnout tak dalece, že se jako poslední trhovkyně oddávali nejrůznějšímu tlachání a pomlouvání a neměli na práci nic lepšího, nežli sami šířit tendenční a senzační zprávy ohledně vznešenosti a čistoty carských ideálů.

Tyto fámy a pomluvy, šířené shora, se postupně dostaly do celé carské říše a nacházely odezvu ve všech vrstvách společnosti. Tím byla nesmírně snadno připravována katastrofa, která už měla brzy přijít. Nejhorší a doslova nejzločinnější na celé ďábelské práci bylo, že všechny zmíněné pověsti a povídačky, s oblibou a horlivě šířené dům od domu, město od města, i ze zázemí až na frontu, se opíraly jen o lži, zradu a záludnost.

V tomto smyslu jsou také vůdci tzv. „osvobození“, tedy židovští zednáři resp. zednářští Židé, již odedávna známi jako jemní znalci psychologie lidu a zvláště pak národa, jemuž se snaží navenek přizpůsobit. S podivuhodnou obratností lichvářského upíra šířili v zemi lži a nenávist pro své vlastní a zcela specifické cíle, které jsou ostatně v naprostém rozporu s jimi hlásanými humanitními ideály. A stále znovu a znovu je to ohloupený a nešťastný lid, kdo se nechá polapit do tak lstivě a chytře nastražené sítě.

Ruská šlechta se zcela jistě provinila pasivitou, s níž se stavěla k revoluci. Do jisté míry ji omlouvá skutečnost, že si válka vyžádala její energické a mladé síly. Téměř celá šlechta byla na frontě ať už jako aktivní bojovníci v řadách armády nebo jako pracovníci Červeného kříže či vedoucí organizací pro zajišťování potřeb armády. Doma zůstali ze šlechty jen starci a nemocní.

Rovněž této okolnosti revolucionáři také obratně využili a to částečně naši šlechtu zbavuje viny za její zradu cara i vlasti. Obecně však platí, že zde byly také příklady solidarity a organizací. Kdyby se všechny tyto vlastnosti projevily včas ještě před revolucí a blížící se nebezpečí nebylo rozpoznáno jen jednotlivci, pak by za takových okolností bylo ještě možné hroznou katastrofu odvrátit. Proti energické a všudypřítomné revoluční propagandě by bylo naprosto nutné postavit stejně mocnou, chytrou a racionální činnost věrných synů Ruska, a právě zde by k tomu musela dodat podnět aristokracie. Přesto se tak nestalo a šlechta se tím sama odsoudila, sama nad sebou vynesla rozsudek smrti.

Správnost takových úvah je potvrzena již samotnou okolností, že i tak opožděná, přesto však zcela životaschopná organizace jako „Svaz velkostatkářů“, která byla ovšem založena až v éře Kerenského, kdy už nešlo zastavit blížící se neštěstí, měla přesto možnost zapustit hluboké kořeny, i když byla nakonec bolševismem zlikvidována.

A tomu se říká organizace a jednota!

Kdyby si ještě před vypuknutím bouře veřejné mínění zjednalo jasno ve všech těchto otázkách a nechovalo se tak pasivně, pak by snad za určitých okolností bylo ještě možné neštěstí odvrátit. Co jiného se však dalo čekat od tupé, zfanatizované revoluční lůzy na straně jedné, a od ospalého a lhostejného „měšťáka“ na straně druhé?

„Měšťáctví“ tedy přenechalo naprostou volnost jednání všem těm, kteří si obratně dokázali razit cestu k cíli bezohledně, energicky a hrubým násilím.

Tím padá odpovědnost za všechno naše soužení i za to, co musel vytrpět náš car, jak na nejvyšší úřady, na členy „carské dumy“ i „státní rady“, tak i na provinční organizace, které byly až do morku kostí infiltrované revoluční propagandou a nacházely se zcela v moci židovsko-konstituční demokratické strany. Velká část viny se týká také celé petrohradské společnosti. Všichni se svou žvanivostí, hloupostí a absolutním neporozuměním pro politické věci provinili tím, že kolem čistoty a cti jména cara a jeho rodiny vznikly hotové legendy ze lží a pomluv. Takto se připravoval pád všech ideálů, kterými Rusko žilo, jimiž bylo silné a šťastné.

Je mi zatěžko vynést soud nad stavem, k němuž sám patřím. Přesto se domnívám, že při díle, jako je toto, je spisovatel sám sobě povinen soudit především objektivně a bez vášní. Když dobrý poddaný píše o událostech, které se přímo dotýka-

jí jeho cara, musí především dbát na to, aby zůstal věrný sám sobě, a pravdu tak jak se mu jeví nesmí překrucovat, zakrývat a také nesmí šetřit nikoho, kdo se provinil zločinem na carovi i na vlasti.

Při líčení, jak se část šlechty po převratu začala hlásit k revoluci, si vzpomínám na postavu jistého hraběte, bývalého velitele osobního pluku Jeho Veličenstva. Zmíněný hrabě se ve známých březnových dnech objevil u cara se žádostí o dovolení představit se „nové vrchnosti“. Car si opovržlivým pohledem změřil uctivě před ním stojícího „slušaka“,[3] který se hleděl zalíbit „nové vrchnosti“, a řekl stručně: „Jděte!“

V souvislosti s tehdejším chováním šlechty si ovšem nevybavuji pouze tento smutný obrázek a napadá mě hned jiný příklad.

Když noví vládci rozhodli o deportování cara do Tobolska, při oznámení zmíněného rozhodnutí se Kerenskij cara zeptal, kým by si Jeho Veličenstvo přálo být doprovázeno z členů své družiny. Car dal najevo, že by mu byl milý generál J. L. Tatišev.

Kerenský se s „milostivým“ úsměvem obrátil na Tatiševa a dal mu na srozuměnou, že jej určuje k doprovodu Jeho Veličenstva, od něhož však hned dostal patřičnou odpověď: „Pane Kerenský,“ řekl Tatišev, „jednou provždy vám říkám, že pro mě vůbec neexistujete a všechna vaše ustanovení jsou mi zcela lhostejná!“ – „Ale dovolte,“ zamumlal viditelně zaskočený Kerenský, „byl to přece sám car, který na vás poukázal...“ – „To je ovšem něco zcela jiného, pane Kerenský, přání Jeho Veličenstva je pro mě rozkazem a proto si považuji za čest a štěstí moci splnit panovníkovo přání.“

Vzpomínka na rytířské jednání příslušníka prastarého šlechtického rodu nás naplňuje radostí i zadostiučiněním a je skutečným momentem zapomnění na všechnu malomyslnost a licoměrnost, kterých jsme v revolučních časech poznali až příliš.

Starý potomek z Rurikova rodu tím celé ruské šlechtě ukázal, jak se měla chovat, a to nejen slovy v době, kdy ještě šlo všechno dobře, nýbrž i činy ve zcela změněných poměrech.

Kdyby bylo bývalo více takových aristokratů jako Tatišev, pak by revoluce nejenže tolik nezesílila, ale vůbec by nebyla.

Od této příjemné vzpomínky se nyní zase vrátíme k lidem, jimž absolutně scházel pocit cti a víry, a kteří si nebyli vědomi svého stavu ani kategorického imperativu slov „noblesse oblige“.[4]

Když Prozatímní vláda prokázala svou neschopnost, mnoho našich diplomatických zástupců v zahraničí prostě opustilo svá místa, dílem z vlastní vůle, dílem pak z donucení. Zůstali jen někteří; jedni instinktivně, jiní zase bez toho, že by sami sobě složili účty a zůstali prostě proto, že jim bylo lhostejné, komu slouží.

V Kodani zastupoval revoluční Rusko nositel starého šlechtického jména. Ve městě stojí pravoslavný kostel, zřízený carem Alexandrem III., který je vlastnictvím carevny-vdovy Marie Feodorovny. Kostel byl ozdoben carskou korunou. Diplomatický zástupce pana Kerenského neměl na práci nic důležitějšího než získat si

[3] Ruský výraz pro úředníky a důstojníky, kteří dávali najevo přehnanou služební horlivost, čímž působili směšně.
[4] Vznešenost zavazuje; pozn. překl.

přízeň nových mocipánů a nechal korunu odstranit bez ohledu na to, že kostel byl majetkem staré carevny, která se v té době nacházela v zahraničí. Zachoval se tedy podobně jako státní zaměstnanci a generálové v Petrohradu, kteří se ze strachu před revolučním lidem „okrášlili“ rudými stuhami.

Odvracíme-li se s odporem od nízkého smýšlení lidu, který se choval jako divoká zvěř, co si potom myslet o vzdělaných lidech, kteří se jako o závod snažili využít nové situace a začali se potichu od revoluce distancovat až poté, co její plody pocítili na vlastní kůži?

Vidíme tedy, že ve většině případů nebyli příslušníci naší inteligence kontrarevolucionáři z niterného přesvědčení, nýbrž téměř výhradně z praktických a egoistických úvah.

Prostý lid si začal činit upřímné a trpké výčitky. Rolníci zpozorovali, jak hrozný byl jejich zločin. Nálada rolníků, a zvláště velkoruských, je vysloveně kontrarevoluční. Všude je přání po carovi silné, protože lid začíná nahlížet, že záchranu může najít jen v takovém Rusku.

Ve všech ústředních guberniích propukají povstání proti židovské vládě a sílí také náboženské hnutí. Lid hluboce lituje svého odpadnutí od Boha a rmoutí se nad tím, jak hluboko morálně klesl i k čemu byl sveden ustavičnou židovskou agitací.

Všechno, co inteligence učinila ohledně nejhlubšího pokoření prostého lidu, což bylo nezbytné k přípravě revoluce, nyní tentýž lid odstraňuje tím, že znovu nachází cestu k Bohu, caru a národní myšlence.

Všechny takové city v srdci národa se liberální inteligence marně snažila vymýtit. Místo nich mu nedokázala dát vůbec nic a za trest se nyní lid obrátil proti ní samé v podobě rudých gardistů a tak důkladně ji zlikvidoval, že ještě po desetiletí se taková ztráta nenahradí v naší vlasti, která i bez toho byla chudá na vzdělané lidi.

V době, kdy prostý lid nahlédl svou chybu a začínal se vydávat cestou rozumu, pokračuje inteligence i nadále ve své pustošivé činnosti a otevřeně dává najevo beznadějnou rozháranost i myšlenkovou chudobu. Nenávist a stranické spory znovu drásají její síly a stanou se hrobem skutečně tvůrčí práce na obnově Ruska.

Židovstvo má tedy v inteligenci poznovu dobrou a spolehlivou zbraň. Při takové inteligenci, která je skutečným vnitřním nepřítelem Ruska, je třeba shovívavěji soudit hanebné činy nevzdělaného lidu, s takovými vůdci je pochopitelné, proč tak hluboko klesl náš lid, připravený o svou jedinou oporu, o legální moc.

Čest a úcta národu, který opravdově uznal svou chybu a podle všeho se vydává cestou pokání a spásy...

Jak jsme již výše viděli, vinu za neštěstí Ruska nese celý ruský národ. Jak ale bylo vůbec možné, že tentýž národ, který svou říši sám vytvořil, ji dokázal zase zničit? Jak se mohlo stát, že viníci i jejich pomahači se v sebevražedném úmyslu sami vrhli do zkázy? Byly to převážně podružné okolnosti, o nichž si promluvíme dále; jak však právě takové podružnosti mohly padnout na tak úrodnou půdu? Vysvětlení těchto otázek najdeme ve své vlastní historii i v charakteru našeho národa.

Již na první stránce našich dějin narážíme na charakterové rysy, které jsou nepochopitelné nejen cizincům, ale dokonce i mnoha Rusům, a bez nichž bychom si jen těžko mohli udělat úplný obraz ruské tragédie, jež se však díky Bohu nachází v po-

slední fázi svého vývoje. Tyto rysy se projevují všude a ustavičně se opakují v celé historii naší vlasti.

Počínaje od nejrannější etapy našich dějin, od doby Rurikovců, vidíme, jak snadno se ruský národ nechal podmanit jen poněkud energickým a dostatečně pevně se cítícím členem naší staré dynastie. Ruský národ přitom vždy ukazoval podivuhodnou schopnost přizpůsobit se i využít své potenciální schopnosti a talentu, jímž jej Bůh tak bohatě obdařil, a tím svým panovníkům dát možnost k uskutečnění všech státních idejí.

Připomeňme si, jak bylo Rusko obráceno na křesťanství. Když Vladimír Svatý přijal křesťanství, rozhodl se také k obrácení svého národa, a začal s tím v hlavním městě Kyjevě. Přikázal všem obyvatelům shromáždit se na břehu Dněpru a tak byli všichni Kyjevané na rozkaz přivedeni ke křesťanství. Většina je přijala klidně a pokorně, přesněji řečeno zcela apaticky, a považovala to jen za nezbytnou formalitu. K více či méně vážným srážkám se stoupenci pohanství téměř nedošlo. Dějepisci zaznamenali jen několik ojedinělých výjimek.

Ovšem stejně tak jen výjimečně si byli Kyjevané vědomi výše řečeného posvátného konání. Obrácení, k němuž došlo navenek tak snadno, zůstalo pouze povrchní a masa národa jím naprosto nebyla proniknuta. Po jedno století ba dokonce možná ještě déle zůstal ruský národ v hloubi své duše v zásadě při pohanství a naivně si pletl novou víru se starou.

Tak jako v Kyjevě, proběhlo obrácení i ostatních městech Ruska, přičemž pro případ tvrdošíjného odporu byly současně vysílány trestní expedice pod velením knížecích vojevůdců. Z této doby také pochází staré ruské přísloví: „Otec nás křtil mečem, jeho syn ohněm."

Je třeba ovšem dodat, že pro skutečné upevnění a prohloubení křesťanské víry sáhl Vladimír Svatý a především jeho syn Jaroslav Moudrý k mnoha poučujícím a vysvětlujícím opatřením. Budovaly se školy pro kněze, prozíraví a vynikající představitelé duchovenstva se mohli aktivně podílet na vládě, stavěly se kostely a kláštery. To všechno se však stalo až později, kdy už byl národ dávno obrácen. Proslulí průkopníci křesťanské víry i mniši, které ruská církev prohlásila za svaté, známá administrativní i pastorační činnost biskupů, to všechno také přišlo až později, kdy byl národ již dávno „čistě byrokratickou cestou" obrácen řeckými mnichy, jejichž řeč mu byla naprosto cizí a oni zase nerozuměli jazyku svých komunit.

Takové a podobné příklady se stále opakují i v následujících epochách. Podobně apaticky a s čistě filosofickou trpělivostí se lid podrobil tatarskému jařmu, ale stejně rychle se na první výzvu svých panovníků dokázal zase sjednotit a nadvládu Tatarů svrhnout. Podobně, ale již mnohem později, až v 16. století, upadl lid do nevolnictví, přičemž se ovšem mnozí rolníci tomu pasivně bránili útěkem do lesů a pustin, kde se pak slučovali do lupičských band a položili základy pozdější kozácké říše, která však bez ohledu na svůj vzbouřenecký charakter byla v zásadě vždy ochotna podřídit se ruským carům.

Ještě později, i když jen s nechutí, uposlechl národ bez rozmyslu Petra Velikého a aktivně jej podporoval při provádění jeho reforem. Tato zkouška byla pro apatickou ruskou povahu asi vůbec nejtěžší, protože nutila intenzivně a systematicky pracovat, přestože Rus sám o sobě pracovat umí a své práci rozumí, ovšem jen tehdy,

když je k tomu přinucen mocí. Nespokojenost národa a zvláště jeho vyšších tříd se však neprojevila ničím jiným než ojedinělými sabotážemi a nedotaženými pokusy o spiknutí.

V ruských dějinách se jen stěží najdou případy, kdy by si národ nepodrobily takové osobnosti byl jako Petr Veliký. Zcela správně to rozpoznal novodobý francouzský spisovatel, když říká, že „de tout temps et dans tous les peuples, les révolutions ne se levèrent jamais contre un régime, mais contre la désorganisations, la dégénérescence de ce régime“[5]... proto také nebyly možné žádné převraty a puče v případě Ludvíka XIV., Petra Velikého a Nikolaje I. tak, jak tomu bylo za Ludvíka XVI. a Nikolaje II., tedy za takových panovníků, kteří se vyznačovali mimořádnou humanitou a horoucí láskou ke svým národům. Ani náš, ani žádný jiný národ si neumí vážit těch, jimiž je tolik milován. Pomazaný panovník smí svou lásku k Bohem mu svěřenému národu projevovat jenom v tichu kaple před obrazem Matky Boží ve vroucích modlitbách.

Ruský národ si vážil Ivana Hrozného, „litoval“ jej a miloval. Rád se sklonil před jeho panovnickou vůlí, přestože s krutým způsobem jeho vlády nijak nesympatizoval. Naproti tomu se bouřil proti jeho synovi Fedoru Ivanoviči, skutečnému světci a nikoli omezenému a hloupému vladaři, jak se mylně tvrdí. Petra Velikého se národ bál, vážil si jej a ctil, mnozí jej dokonce milovali; v každém případě byl na něho lid hrdý a bez dalšího jej následoval. Avšak rytířského cara Nikolaje I. národ přímo zbožňoval.

Tak tomu bylo vždy, když ruský národ všech tříd nad sebou cítil pevnou, osobní a tradiční moc, která uměla vládnout s důvěrou a úctou ze strany lidu. Jakmile však tato moc, zdroj pořádku, zákonnosti a jednoty Ruska z jakýchkoli příčin zeslábla a lid už ze shora necítil kategorické ba mnohdy i tvrdé požadavky, všechno se okamžitě změnilo. Nad instinktem státotvorného prvku získaly ihned převahu chaotické poměry anarchie, násilí a svévole, a začal nezadržitelný rozvrat. Krev Skytů, předchůdců Slovanů, obývajících kdysi širé ruské roviny jako jednotlivé kmeny, se nyní projevila u jejich potomků, kteří s lehkým srdcem ničili pracně vytvořené dílo svých předků i samotné základy státní jednoty.

Je třeba mimořádné pozornosti k pochopení významu této zvláštnosti ruského charakteru. Pod vedením nejvyšší státní moci, která zase zmocňuje své podřízené instance, náleží ruskému národu rovnoprávné a rovnocenné místo mezi ostatními velmocemi. Ruský národ dosáhne pod vedením takové moci nejen vysokého cíle a upevnění státní jednoty, nýbrž dokáže sehrát významnou roli i na poli kultury a civilizace.

Avšak mimo tuto moc, která musí být aktivně činná v rámci určitých skupin nebo tříd, se lid jeví buď apatický v rukou kdejakých dobrodruhů nebo zase nesmyslně divoký, bestiálně krutý vůči vlastní společnosti i státu a se slepým šílenstvím kdykoli ochotný zničit svou vlastní národní jednotu. Právě pak se projevují scény „nesmyslného a nelítostného ruského povstání“ podle výstižné poznámky velkého Puškina. Zde se ukazuje speciálně ruské lidové šílenství, které působí doslova chorobně a děsí cizince.

[5] Tj. „za žádných dob nepropukaly revoluce proti režimu, ale proti rozvratu a úpadku tohoto režimu“; pozn. překl.

Naší úlohou bude zjistit, jak dalece spočívá na pravdě povolání prvních ruských panovníků do země. A pokud bychom snad i vysvětlení ohledně vytvoření ruské říše pokládali za pouhou legendu, je i pak zajímavé a výmluvné, jak taková legenda mohla vůbec vzniknout.

„Naše země je velká a bohatá, ale nevládne v ní žádný řád: pojď a vládni nám."

Takto mluvili vybraní muži Ruska k cizozemskému Rurikovi a žádali jej, aby se svými vojsky u nich zavedl pořádek. V mnoha zemích je historie vzniku jejich dynastií spojena s více či méně pravdivými legendami. Jsou známé případy, kdy z lidu vyvolení muži byli povýšeni na monarchy, jako tomu bylo s dynastií Romanovců (což ovšem už není pouhá legenda), nebo kde trůn získal následník díky příbuzenství s již vyhynulou dynastií, či konečně kdy na trůn usedl dobyvatel poté, co si podmanil zemi a tím založil vládnoucí dynastii svého rodu.

Avšak v žádném jiném národě než u nás neexistuje tradiční podání, podle něhož nejlepší a nejzkušenější muži této země, když nedokázali vlastními silami vytvořit doma řád, se odebrali do cizích krajin a tam cestou pokojného ujednání požádali cizince, aby se u nich chopil vládního žezla.

Historické legendy, které postupně přešly do národní literatury a odtud nám byly dochovány pravdymilovným a objektivním dějepiscem, dávným mnichem, spočívají konec konců na pravdě.

Epizoda povolání Varjagů tedy znovu zřetelně ilustruje poddajný a ochablý rys ruské národní duše ohledně chopení se vlastní iniciativy k tvoření a působení.

S tímto názorem na ruský národ, nám však jen zčásti pochopitelným, budou jistě souhlasit i Židé, a takové zobecnění názorů by pro nás mělo být vlastně lichotivé, protože v éře vlády „vyvoleného národa" je židovský názor současně i názorem veřejnosti.

Na to by nám mohli ovšem Židé namítnout: „Konečně tedy došli gójové k přesvědčení, že naše logika a způsob jednání byly správné. Již dávno jsme poznali charakterové schopnosti ruského národa, o nichž právě mluvíte, a jednali jsme adekvátně k nim tím, že jsme se podle možnosti snažili uplatnit svůj vliv na vaší inteligenci, protože jsme věděli, že právě ona spolu s námi po zkažení dělnických mas a postupném rozkladu armády nám skutečně napomůže strhnout na sebe i moc v celé říši, a pak již pro nás bude snadné podmanit si i celý zbývající národ k větší slávě a prospěchu Izraele, k slávě naší ‚Alliance Israélite Universelle'.

A tak se také stalo. Dali jsme vám nyní moudré, mazané a přísné Židy jako vládce a sami vidíte, jak poslušně a ochotně se podrobuje celý ruský národ, přestože je držen v hladu a otroctví. Neodvažuje se proti tomu vzepřít, jakoby měl na sobě železné řetězy, a poslušně plní všechno, co mu poroučíme. Takovou podřízenost neznala nikdy ani ta nejdisciplinovanější armáda: jako odměnu za to ovšem dovolujeme beztrestně drancovat a loupit...

To nejposvátnější, co člověk ve svém nitru nosí, je jeho víra, vůči níž se všichni panovníci chovají s mimořádnou úctou a dávají si dobrý pozor, aby se jí dotkli nebo jí opovrhovali. Ale my, když je už naše moc tak jistá, se ničeho nebojíme, a to tím spíše, že jsme vaši víru již dávno nenáviděli a vždy jsme potají doufali, že nám jednou bude dopřáno ji pošpinit a zhanobit. Sami přece říkáte, jak ruský národ, voják, rolník, obchodník i aristokrat na své víře lpějí. Vy sami svůj národ nazýváte

‚nositelem Božího jména‘, Francouzi zdvihají oči k nebi a mluví o ‚l’âme mystique slave‘.[6] A my jsme bezohledným uplatňováním své moci vaše ‚nositele Božího jména‘ dostali již tak daleko, že na povel Lejby Bronštejna sami znesvěcují a ničí své kostely a staví místo nich synagogy, střílejí své kněze, mučí je, a zaživa upalují či zahrabávají.

Má ruský národ takovou moc nad sebou zapotřebí? Neříkali jste snad sami, že pro Rusko je nezbytná energická vláda se silnou vůlí?“

„Ne, odpovíme na to, o takovou vládu jsme nikdy nestáli.“

Židé ovšem mají pravdu, když se holedbají, že jejich vláda, které je dnes Rusko podřízeno, umí využívat psychologie a charakteru domácího národa. Můžeme jít dokonce ještě dál: ze všech panovníků, kteří kdy v Rusku vládli, neznal a nerozuměl ruskému národu nikdo tak dobře jako Ivan Hrozný, Petr Veliký a ... Lejba Bronštejn. Budiž mi prominuto srovnání dvou velkých mužů Ruska s odporným židovským skřetem!

Toto všechno víme. Ještě si pamatujeme na dny revoluce roku 1906, kdy Židé v Oděse již v jistotě svého triumfu pokřikovali na otřesené davy: „Jen se podívejte, co jsme my Židé pro vás udělali! Dali jsme vám svobodu a dáme vám také vládu. Kdysi jsme vám dali Boha, teď vám dáme i cara. Všechno pochází od nás!“

Jenže vaše vláda se nám nelíbí, také nás nezlomil váš momentální triumf a nikdy s vámi nebudeme za jedno...

Vezměte si do ruky naši svatou knihu Apokalypsu a čtěte, co tam svatý Jan říká. Pak pochopíte, že jsme věřící křesťané, a že se nikdy neskloníme před vaším triumfem. Ať už se s námi stane cokoliv, vždy budeme otevřeně hlásat svoji pravdu a odhalovat vaše lži a pokrytectví. Vy, dnešní páni, vy vrazi a žháři, násilníci a odpadlíci od Boha, přece sami víte, že bez ohledu na všechno pronásledování a utrpení, kterým nás trýzníte, nikdy nepůjdeme vaší cestou, potřísněnou krví našich nejlepších lidí, a dokud nás Bůh zachová při životě, ustavičně budeme odhalovat vaše odporné tajemství. V boji s vámi nepochybně padneme, ne však už ti, kteří přijdou po nás. Nakonec budete smeteni i vy, protože pravdu nelze věčně hanobit lží, a nad současným temnem nakonec zvítězí světlo Boží pravdy.

Zmatenosti lidu, která se projevuje vždy při absenci nebo slabosti vládní moci, nijak neodporují početná povstání, nýbrž naopak potvrzují správnost našeho předpokladu.

Přesně jako v divoké šelmě, která se v přítomnosti svého krotitele a pod jeho velitelským pohledem zdá být beránkem, jako by již zapomněla na své vrozené instinkty, se v okamžiku nepřítomnosti dozoru probudí dřímající vášně. Říká se, že pak třeba i při hře se svým pánem nebo z nějakého náhodného vrtochu zraní toho, k němuž se do té doby chovala s důvěrou a láskou. A při pohledu na krev pak svého dosavadního pána a přítele dokáže rozervat na kusy. Jakmile se však znovu začne krotit, zvíře se postupně uklidní, zalekne a podřídí se vůli výše postavené bytosti.

Tomuto příkladu se podobají všechna ruská povstání, na něž je naše historie tak bohatá.

---

[6] Tj. „mystické slovanské duši; pozn. překl.

Až do 17. století nikdy neměly takové vzpoury větší rozsah (zvláště ve srovnání se současnou revolucí) – možná jenom proto, že tehdy nebyla říše ještě tak velká, a snad i z toho důvodu, že všechny kmeny byl ovládány železnou rukou moskevských carů, kteří systematicky uskutečňovali své myšlenky a pevně kráčeli za určeným cílem.

Sotva však začátkem 17. století vymřela starší, vládnoucí dynastie Rurikovců a lidem se ukázaly labilní poměry bezvládí, propadli dílem lhostejnosti, dílem nespokojenosti a pak bylo pro kdejakého samozvance a dobrodruha snadné lid shromáždit a svést k ničení toho, co během století vytvořil.

Takto se postupně hroutily všechny pilíře a základy, na nichž je zbudován stát, a nastala doba, známá v historii jako „smutnoje vremja“, tolik připomínající současné poměry.

Připomeňme si také další velká lidová hnutí např. Stěnky Razina, Pugačeva i novodobou, všem nízkým lidským vášním vyhovující „velkou, nekrvavou ruskou revoluci“, jak toto satanské dílo zpočátku nazýval revoluční tragikomik Kerenskij. Revoluce roku 1917 nám ukazuje, že se ruský lid ohledně revolty, nesmyslného ničení státu a naprosté neschopnosti tvořit zachoval přesně tak jako v časech bezvládí počátkem 17. století a stejně slepě následoval židovské agitátory jako šel v 18. století za Jemeljanem Pugačevem. Povstání, „nesmyslné a nelítostné“, se ve 20. století opakovalo podle příkladů 19., 18. a 17. století.

Původci a vůdci těchto povstání, židovští zrádci, podrobně prostudovali historii i charakter ruského národa. Na jedné straně všemožnými sliby a svody v něm dokázali probudit dřímající zvířecké instinkty, na druhé straně zase potlačit všechny korigující religiózní a morální vlastnosti, a tím lid přimět k tomu, aby ničil svůj vlastní stát, což zase poskytlo obřezanému národu možnost dospět touto cestou k vládě nad podmaněnou zemí.

Nevěřím, že se najde svědomitý a rozumně myslící člověk, který by po tolika prodělaných zkouškách a krutých zkušenostech pojednával o ruské katastrofě bez zkoumání „židovské otázky“. Označení „velká všeruská revoluce“, jak se Kerenskij, Breškovská a další snažili zvěčnit svoje ďábelské dílo, už dávno zmizelo jako nepravdivé a neudržitelné a vejde do historie pod mnohem logičtějším a příhodnějším jménem „židovská revoluce“.

Rozumí se, že nemůžeme pustit ze zřetele ani smutnou, hanebnou a pasivní roli tzv. šábesgójů. Pod pojmem „šábesgój“ rozumějí Židé takové křesťany, které si najímali o šábesu i dalších židovských svátcích. V těchto dnech totiž „děti Izraele“ nesmějí pracovat a právě k tomu účelu si křesťany zjednávali.

Ať už je to pro ruské sebevědomí sebevíc ponižující, nesmíme zde zamlčet, že ruský lid během revoluce odvedl právě takovou šábegójskou práci, která byla Židy již dlouho připravována. Ruský národ jako sebevrah vložil ruku sám na sebe.

Jestliže si všechny tyto okolnosti uvědomíme, pak se ovšem nemůžeme divit, že Židé mluví o svých „negrech“ s výsměchem a pohrdáním, protože konec konců jen sloužejí cizí, židovské věci ke své vlastní škodě.

Dodnes se v Německu ustavičně shromažďují utečenci z té kategorie ruské buržoasie, kterým se podařilo vyváznout z „ráje“. Jenom zřídka se však statkářům, obchodníkům či úředníkům podařilo dostat z pekla s celou rodinou; již téměř každá

rodina oplakává ztrátu některého svého člena, který padl za oběť bolševismu. Podle shodných výpovědí těchto uprchlíků se na vraždách, loupežích a rabování podílí poměrně málo „bolševiků“, jak se má dosud mylně za to, protože ruský lid, tj. rolníci, rudí gardisté a dělníci se chovali více či méně pasivně a v mnoha případech dokonce oběti zachránili a osvobodili. I když se často také dopouštějí ukrutností, pak jen na nátlak shora jakožto otrok svého pána. Jsou to výhradně Židé, kdo postupuje tak aktivně a stále znovu vymýšlí nové a nové metody mučení a trýznění.

V tomto případě mám konkrétně na mysli utečence z jižních a západních gubernií. Podle jejich svědectví se tam vytvořily celé bandy výhradně židovské mládeže obojího pohlaví ve věku od 18 do 25 let. Tyto útvary, jimž stojí v čele komisaři, terorizují celé obyvatelstvo a svou schopností vymýšlet stále nové způsoby mučení a vraždění nechávají daleko za sebou středověké loupežníky. Zvůle židovských výrostků je v pravém smyslu slova bezmezná. Neozbrojené obyvatelstvo je proti nim zcela bezmocné. Vyšší instance, tedy přesně tatáž židovská vrchnost, nechává volnou ruku řádění své „nadějné mládeže“.

Tím jsme se vrátili k tématu „viníci a jejich pomahači“ na zničení Ruska a tedy také k tak tvrdě trestanému ruskému národu, o němž staré ruské přísloví správně říká, že „jeho síla je v pomalém myšlení“. Proto jsme také nemohli nepromluvit o těch, kdo „viníky a jejich pomahače“ k takovým činům svedli, tedy o Židech.

Na důkaz, že je tomu opravdu tak a nejinak, si zde uvedeme výňatek z článku jistého Žida, který sám správně oceňuje a uznává „velké zásluhy“ Židů o revoluci.

V novinách „Der Kommunist“ z 12. dubna 1919, č. 72, vycházejích v Charkově (Liebknechtova 13), píše M. Kogan pod titulkem „Zásluhy Židů o pracující obyvatelstvo“ následovně:

„Různé reakční vojenské okruhy a instituce nyní pracují na novém ‚agrárním zákonu‘, přidělují půdu pracujícím, zavádějí osmihodinovou pracovní dobu a horlivě vyjednávají s masami, jen aby si zajistily své postavení.

Strhněme jim však masku a podívejme se, co se za ní skrývá. Tak například vztah k Židům: ve všech oblastech, obsazených dobrovolnickými armádami, jsou Židé pronásledováni a likvidováni. Na žádném významnějším místě tam nespatříte ani jediného Žida. Opravdu, znamenitá rovnost a bratrství! Katani z řad dobrovolníků se pyšní svou humanitou, ale současně utlačují celý národ, k němuž se celý svět vždy choval uctivě. Nesmí se zapomínat, že právě židovský národ, který byl po staletí pronásledován za králů a císařů, je skutečným a internacionálním proletariátem, který nemá svou vlast.

Bez přehánění lze tvrdit, že velká ruská sociální revoluce byla zinscenována Židy. Dokázali by se hloupí a nevzdělaní ruští rolníci i masy pracujících sami osvobodit z okovů buržoasie? Ne, byli to Židé, kdo ruskému proletariátu ukázal cestu k internacionále.

A nejenže ukázali, nýbrž teď už se sověty nacházejí ve spolehlivých židovských rukou. Můžeme být klidní, pokud je vrchním velitelem rudých vojsk náš soudruh Lev Trockij. Ovšem v řadách Rudé armády nenajdeme žádného Žida jako prostého vojáka; zato však ve vojenských výborech a radách jako komisaři odvážně a směle vedou masy ruského proletariátu k vítězství. Ne na-

darmo jsou ve volbách do sovětských institucí voleni převážně právě Židé. Ne nadarmo, opakuji ještě jednou, si ruský proletariát vyvolil za svého vůdce Žida Bronštejna-Trockého.

Symbol Židovstva, které po staletí bojovalo proti kapitálu, se stal také symbolem ruského proletariátu, což je vidět podle rudé pěticípé hvězdy, která jak známo byla dříve symbolem Sionu. Jemu patří vítězství, to on je znamením smrti všech parazitů buržoasie. Nechť se třesou páni Denikin, Krasnov a Kolčak, všichni ti utlačovatelé a katani avantgardy socialismu, rázného a energického židovského národa. Jim jeho snahy o dobro pracujících nic nepomohou a všechny židovské slzy se jim jednou změní ve vlastní prolitou krev."

Na tento článek odpověděl jistý Nošin v novinách „Do Moskvy",[7] vycházejících v Rostově na Donu, v prvním čísle z 23. září 1919. Pisatel reagoval znamenitě a proto považuji za svou povinnost jej zde ocitovat:

„K tak otevřenému přiznání není vlastně co dodat! Strašlivá hrůza, která už téměř dva roky trýzní ruskou zemi, není žádnou pohádkou, nýbrž až příliš reálnou pravdou.

Svět od dne svého stvoření asi jen sotva poznal něco takového, co se právě odehrává v Rusku. Tato obrovská, bohatá a úrodná říše, která rozkvétala svou jedinečnou kulturou do nepopsatelné síly a krásy, je nyní celá napojena krví a podmaněna vetřelci, kteří se opírají o bajonety Číňanů i zločinné masy zaslepeného lidu, a proměnili celou zemi v jediný hřbitov, v hotovou poušť...

S neukojitelnou lačností sadismu je vražděna celá inteligence, mozek národa. S ďábelskou ukrutností se změnily v prach a popel nespočetné kulturní hodnoty, které lid nashromáždil během staletí. Rukou bezbožných katanů hyne veškeré pravoslavné duchovenstvo, jsou znesvěceny a zhanobeny domy Páně i relikvie světců, pod egidou internacionálních vetřelců je pohřbeno všechno, co bylo ruskému národu kdysi svaté a drahé.

Poslední dekret bolševických komisařů o konfiskaci a pálení všech religiózních knih ‚v knihovnách i soukromém vlastnictví po celém Rusku', dekret, který přikazuje spálit všechna díla Dostojevského, protože by mohla otrávit duši revolučního proletariátu, je vrcholem neukojitelné nenávisti již ne lidské, nýbrž přímo ďábelské nenávisti, je korunou pomsty na křesťanském Rusku.

Zbývající část mnohamilionového obyvatelstva, tak sužovaná, vysílená hladem, nemocemi a rudým terorem je odsouzena k hrozné bídě a ničením knih dokonce i k nekonečné temnotě.

Dál už se vlastně ani nedá zajít. Stojíme před stále početnějšími a většími hrůzami. Ruský pravoslavný národ, ať už vyššího nebo nižšího stavu se však začíná probouzet, přirozeně s výjimkou těch, kdo se klaní zlatému teleti – židovské ‚internacionále'.

A v procitajících masách s výjimkou právě zmíněné kategorie také postupně sílí odpor proti cestě, která je vede přímo do propasti.

---

[7] V ruském originále „V Moskvu"; pozn. překl.

V lidu to již vře. Všude propukají povstání proti Židům. Dosud dřímající strašný hněv hrozí nabýt dosud nevídaných rozměrů. Nyní je čas, kdy ruský národ silou svého tvořivého rozumu musí zvítězit sám nad sebou, aby se nedopustil chyby, kterou už nikdy nelze napravit.

Avšak na nás, kteří jsme řízením Božím zůstali naživu a definitivně se poučili, spočívá posvátná povinnost pozdvihnout před lidem svůj varovný hlas. V souladu se svým křesťanským svědomím a naplněni horoucí láskou ke svému trýzněnému a podváděnému národu musíme ze všech sil ukazovat pravdivými slovy našemu národu správnou cestu k vítězství víry a k pokoření ďábelské sebranky. Nejsme první, kdo byl Židy doveden až k zoufalství, a také nejsme jediní, kdo jejich vinou musel tolik vytrpět. Historie nám podává nespočet příkladů, kdy Židé v průběhu čtyřiceti století pronásledovali a trýznili i jiné národy. Tímto prokletým lidem dohnány až k temnému zoufalství sáhly národy k zdánlivě jediné možnosti, totiž k vyhlazení Judova kmene.

Historici Egypta, Říma, Řecka, Asýrie, Babylonu i později středověku zaznamenali mnohé příklady naprostého vyhubení Židů ve městech, provinciích ba dokonce i v celých částech jednotlivých států. Ruské tzv. ‚pogromy' blednou před takovými, které se po více než čtyřicet století periodicky opakovaly.

A k čemu všechno nakonec vedlo? Kde jsou nějaké praktické důsledky?

Ano, čeho národy všech zmíněných historických epoch dosáhly? Většina z nich již sama zcela zmizela ze zemského povrchu a zůstaly po nich jenom němé památníky jejich kdysi vysoké kultury. Jakých výsledků tyto národy dosáhly?

‚Všude tam (na Západě) vládnou Židé na burzách, ne nadarmo převádějí kapitál sem a tam, ne nadarmo jsou pány nad úvěrem a ne nadarmo jsou pány mezinárodní politiky. Blíží se jejich království, celá jejich říše! Nastává triumf Židů, před nímž láska k bližnímu, pravda, křesťanské cítění i národní hrdost evropských národů blednou a ustupují do pozadí. Hrstka Židů se zdvihá nad lidstvo stále silnější a mocnější, a bude se snažit vtisknout svou pečeť celému světu.'

Tato prorocká slova stála v Dostojevského deníku již v roce 1877.

Proroctví velkého znalce lidské duše se také vyplnilo. Celý svět se již nachází ve spárech tohoto Antikrista. A na hlavě pošlapaného Ruska nyní namísto Židy zhanobeného a znesvěceného kříže září krvavě rudá pěticípá hvězda, znamení triumfujících zednářů. Nepřítele máme přímo před sebou..."

Z téhož čísla novin „Do Moskvy" zde uvádím pro ilustraci ještě další článek s titulkem „Kdo je tvůrcem hanebné ‚ruské' revoluce?"

„Když dnes ten či onen pochybuje o ďábelské roli světového Židovstva a stále ještě naivně říká, že všechno, co bylo o Židech napsáno, je jenom fantazie a přelud, budiž mi dovoleno uvést tajný dokument, sepsaný komisařem francouzské vlády a vyslancem federální vlády ve Washingtonu.

O pravosti dokumentu nelze pochybovat, protože je výtahem ze spisů nejvyšší vládní instituce Francouzské republiky.

1618-6
č. 912, II

(podle oficiální americké zprávy prostřednictvím komisaře Francouzské republiky ve Spojených státech)

„Je velikou milostí Boží, že dal svému vyvolenému lidu rozptýlit se po světě, a v této zdánlivé slabosti naší rasy je veškerá síla, která nás v těchto dnech vynesla až na vrchol světové moci. Nezbývá nám už mnoho vykonat, abychom na těchto základech vztyčili její budovu.“

(Protokoly sionských mudrců, 11, z roku 1897)

1. V únoru 1916 bylo poprvé zřejmé, že v Rusku nadchází revoluce. Bylo zjištěno, že se na rozkladném díle horlivě podílejí následující osoby a podniky.

I. Jacob Schiff, Žid.

II. Kuhn Loeb & Co., židovská obchodní firma, ředitelé Žid Jacob Schiff, Žid Felix Warburg, Žid Otto Kahn, Žid Mortimer L. Schiff, Žid Jerome J. Hanauer;

III. Guggenheim, Žid;

IV. Max Breitung, Žid.

Není tedy pochyb, že revoluce, která vypukla o rok později, byla plně inspirována a podporována jistými židovskými elementy. A skutečně také již v dubnu 1917 Jacob Schiff veřejně prohlásil, že díky jeho finanční podpoře byla ruská revoluce korunována úspěchem.

2. Na jaře 1917 poskytl Jacob Schiff Trockému (Židovi) peníze na zinscenování revoluce v Rusku. V tomto směru také aktivně pracoval židobolševický deník ‚Forward‘ v New Yorku.

V tutéž dobu Žid Max Warburg podporoval ve Stockholmu finančně Trockého & Co. Zmíněná společnost byla rovněž podporována Rýnsko-vestfálským syndikátem (velkým židovským podnikem) i dalším Židem Olafem Aschbergem z ‚Nya Banken‘ ve Stockholmu, a rovněž Židem Životovským, jehož sestra je ženou Trockého.[8] Tím byly zajištěny vztahy židovských miliardářů se židovským proletariátem.

3. V říjnu 1917 vypukla revoluce v Rusku, v jejímž závěru na sebe strhla moc organizace sovětů. V sovětech vynikly především následující osoby:[9]

pseudonym	skutečné jméno	národnost
1. Lenin	Uljanov	Rus
2. Trockij	Bronštejn	Žid
3. Stěklov	Nachamkes	Žid
4. Martov	Cederbaum	Žid
5. Zinovjev	Apfelbaum	Žid

[8] Správně má být „dcera“; pozn. překl.

[9] Od doby bolševického převratu uplynuly tři roky. Mezitím již ten či onen ze seznamu zemřel, ale na místa pánů osudu ruského národa nastoupila řada dalších Židů, nehledě ani k nižším institucím, v nichž téměř bez výjimky sedí Židé. Proto odkazuji čtenáře na seznam, otištěný na konci naší knihy. Podle něj je to 545 osob, které neomezeně a bez jakékoli kontroly vládnou Rusku. Za zmínku také stojí, že mezi tam uvedenými 98 Nežidy je většina bývalých trestanců.

6. Kameněv	Rosenfeld	Žid
7. Suchanov	Himmel	Žid
8. Sagerskij	Krachmann	Žid
9. Bogdanov	Silberstein	Žid
10. Larin	Lurje	Žid
11. Gorev	Goldmann	Žid
12. Kamkov	Katz	Žid
13. Urickij	Radomyšlskij	Žid
14. Ganěckij	Fürstenberg	Žid
15. Dahn	Gurevič	Žid
16. Meškovskij	Goldberg	Žid
17. Pardus	Gelfant	Žid
18. Rjazanov	Goldenbach	Žid
19. Martynov	Zimbar	Žid
20. Černomorskij	Černomordnik	Žid
21. Solncev	Bleichmann	Žid
22. Pjatnickij	Sevin	Žid
23. Abramovič	Rein	Žid
24. Zvězdič	Vonstein	Žid
25. Maklakovskij	Rosenblim	Žid
26. Lapivskij	Loewenssohn	Žid
27. Bobrov	Natanssohn	Žid
28. Axelrod	Orthodox	Žid
29. Garin	Haarfeld	Žid
30. Glazunov	von Schultze	Němec
31. Joffe	Joffe	Žid

4. V tutéž dobu bylo konstatováno, že Žid Paul Warburg, který byl dříve v radě ‚Federal Reserve Board', se mimořádně důvěrně stýkal s bolševickými funkcionáři ve Spojených státech, což mělo za následek, že v nových volbách do zmíněné rady neprošel.

5. Mezi důvěrnými přáteli Jacoba Schiffa je také rabín Judas Magnes, jemu tak mimořádně oddaný agent. Žid jménem Jakob Milikopf kdysi prohlásil, že Magnes je prorok. Počátkem roku 1917 tento židovský prorok založil první skutečně bolševickou společnost v Americe pod názvem ‚Lidová rada'. Nebezpečnost této společnosti se ukázala později.

24. října 1918 zmíněný Judas Magnes veřejně prohlásil, že je bolševik a také že jedná zcela ve smyslu svých ideálů a doktrín. Prohlášení učinil na shromáždění Židovsko-amerického výboru v New Yorku. Jacob Schiff nebyl s indiskrecí spokojen a kvůli oklamání veřejnosti z organizace vystoupil. Přesto však Schiff a Magnes zůstali jednotní jako členové téhož židovského spiknutí.

6. Judas Magnes, podporován Schiffem, udržoval spojení se sionistickou organizací ‚Poalej', rozšířenou po celém světě. Jejím konečným cílem bylo zřízení internacionální ústředny židovských dělnických stran. Zde se tedy jen znovu projevily těsné vazby židovského proletariátu se židovskými miliardáři.

7. Několik týdnů poté vypukla revoluce v Německu. Jejího vedení se automaticky chopila Židovka Roza Luxemburgová a spolu s ní Žid Haase, jeden z hlavních vůdců internacionálního bolševického hnutí. Od té chvíle se revoluce v Německu odvíjela podle stejných židovských instrukcí jako v Rusku.

8. Vezmeme-li v úvahu, že židovská firma Kuhn Loeb & Co. je ve spojení s Rýnsko-vestfálským syndikátem i s bratry Lazarovými, tedy rovněž židovskou firmou, a také se židovskou bankou Ginsburg s filiálkami v Petrohradu, Tokiu a Paříži, a uvážíme-li dále, že jmenované židovské finanční domy mají těsné kontakty se židovským domem Speyer & Co. v Londýně, New Yorku a Frankfurtu i se židovskou bankou Nya Banken ve Stockholmu, pak je nám zcela zřejmé, že bolševické hnutí jako takové lze označit za čistě židovské, na němž se spolupodílejí zcela konkrétní židovské banky.

Spojenci porazili německou autokracii, ale na jejích troskách povstává nová světová autokracie židovského imperialismu, jehož cílem je dosažení židovské světovlády.

Přestože během války bylo jedinou starostí Židů ve všech zemích vyhnout se mobilizaci, podařilo se jim dosáhnout formálního uznání židovského státu v Palestině. Židům se dokonce zdařilo vytvořit židovskou republiku v Německu a Rakousku. To jsou první kroky k jejich světovládě a síly jim jistě nedocházejí.

Internacionální Židovstvo se horečně organizuje, šíří svou jedovatou doktrínu a vytváří pro ni náladu. Před několika týdny bylo ve Spojených státech upsáno několik miliard dolarů zdánlivě na školy a synagogy v Palestině, ve skutečnosti však na vlastní propagandu. Křesťanstvo se k tomu staví zcela pasivně, mlčí a jen přihlíží.

Který z křesťanských státníků slyšel na prorocká slova internacionálního Židovstva?

Kdo z nich se zamyslel a vyvodil důsledky z toho, co Židé sami říkají:

‚Donutíme vlády Nežidů jednat v záměrech našeho široce rozvinutého plánu, který se již blíží svému cíli. Bude nás v tom podporovat veřejné mínění, jež prostřednictvím tisku zcela ovládáme až na bezvýznamné výjimky.

Shrnu v krátkosti náš plán na podmanění nežidovských států a vlád: ukážeme jednomu z těchto států svoji sílu hrůzou a terorem, a kdyby se proti nám chtěli všichni postavit, potom jim odpovíme americkými, čínskými nebo japonskými děly.‘

(Protokoly sionských mudrců, 7, z roku 1897).“

Autor citovaného článku udělal velmi dobře, když své informace umístil mezi citáty z Protokolů sionských mudrců. Jasné, jednoduché a přesvědčivé! Náleží mu naše uznání za to, že nazval věci pravými jmény bez ohledu na silný vliv zednářů ve vládě Francouzské republiky.

Není to následováníhodný příklad pro naše vůdce při obraně ruské národní myšlenky?

V novinách „Prizyv“ ze 6. února 1920 (č. 1932) vyšel pozoruhodný článek s titulkem „Zajímavý dokument“, který byl 31. 12. 1919 otištěn v estonských novi-

nách „Postimees“ v Dorpatu a téhož dne v listu „Teetaja“ v Revalu. Domnívám se, že kapitola „Viníci a jejich pomahači“ by bez něj nebyla úplná:

„V noci na 9. prosinec 1919 při srážce estonských a bolševických jednotek u estonské hranice padl jistý Zunder, velitel 11. střeleckého pluku bolševické armády. U muže byl nalezen dokument, sepsaný v hebrejštině a obsahující provolání k výborům světové židovské unie.

Text dokumentu uvádím doslova a bez jakéhokoli komentáře:

‚Synové Izraele! Hodina našeho úplného vítězství se blíží. Stojíme v předvečer světového panství. To, o čem jsme dříve mohli jen snít, se nyní mění ve skutečnost. Ještě nedávno slabí a bezmocní, nyní díky všeobecnému světovému zhroucení s hrdostí zvedáme hlavu.

Přece však musíme zůstat opatrní, protože můžeme předpokládat, že po překročení námi zbořených oltářů a trůnů budeme muset ještě dále postupovat po určené cestě.

Autoritu a náboženství nám cizího kultu jsme zlomili propagandou, bezohlednou kritikou a výsměchem. Svrhli jsme cizí svatyně, otřásli jsme státy, národy i jejich kulturou a tradicí.

Učinili jsme všechno pro to, abychom podrobili ruský národ židovské síle a donutili jej konečně kleknout před námi na kolena. Docílili jsme skoro všeho, ale musíme být opatrní, protože naším věčným nepřítelem je i nadále zotročené Rusko. Vítězství, dosažené nad ním naším géniem, se totiž může někdy v dalších pokoleních obrátit proti nám.

Rusko je uvrženo do prachu, je v naší moci, ale ani na chvilku nezapomínejme, že musíme být opatrní. Svatá starost o naši bezpečnost nám nedovoluje ani soustrast, ani milosrdenství k Rusům.

Konečně jsme tedy uviděli bídu a slzy ruského národa! Odejmuli jsme mu majetek a zlato, a tím jsme tento národ proměnili v bídné otroky!

Buďme opatrní a mlčenliví! Nesmíme mít soucit s naším nepřítelem. Je nutné odstranit jeho nejlepší vedoucí osobnosti, aby pokořené Rusko nemělo vůdce! Tím zničíme jakoukoli možnost odporu proti naší vládě. Je nutno probudit a podpořit stranickou nenávist i podnítit rozbroje mezi rolníky a dělníky. Války a třídní boje již zničí kulturní hodnoty, vytvořené křesťanskými národy. Ale buďte opatrní, synové Izraele! Naše vítězství je blízké, protože naše politická a hospodářská moc a vliv na národní davy sílí. Skupujeme všude státní dluhopisy i zlato, a tím vládneme na burzách.

Moc je v našich rukou, ale buďte opatrní! Nedůvěřujte zavádějícím a temným silám. Bronštejn, Apfelbaum, Rozenfeld, Štejnberg a mnoho dalších – ti všichni jsou věrnými syny Izraele. Najdete je ve všech revolučních komisariátech, kde všude hrají hlavní roli. Neopíjejte se ale vítězstvím, protože nás nemůže ochránit nikdo kromě nás samotných.

Synové Izraele, semkněte své řady a bijte se za naše věčné ideály!‘”

Pokřik, který po zveřejnění citovaného dokumentu v novinách „Prizyv“ spustily všechny berlínské židovské listy, zase rychle utichl, protože jeho pravost byla potvrzena ze všech stran.

III.

Začátek války

Válečnické hlasy a nálady • Osudná chyba Ruska i Německa • Židozednářské intriky • Dojmy cara z jeho poslední návštěvy v Berlíně • Německá válečná strana • Perspektivy budoucnosti • Finanční kruhy Německa • Ruská válečná strana • Podivné názory generála Brusilova na ospravedlnění války s Německem • List „Novoje Vremja“ a jeho role • Strana kadetů • Moskevští obchodníci • Socialisté • Naši bankéři • Odpovědnost inteligence vůči ruskému národu • Zdravotníci • Činnost Jeho Výsosti prince Alexandra z Oldenburgu • Osobní iniciativa vladaře – záruka dobra jeho lidu • Mobilizace • Předurčení událostí • Car a válka • Oči cara • Nezdařený atentát • Carská rodina • Carova psychická síla • Vlastním národem nepochopený a správně neoceněný car Nikolaj II. • Ruská národní duše • Rozhovor s drožkářem

„Pohané klesli do pasti, již udělali, v síti, kterou nastražili, uvízla jim noha“ (Ž 9, 16).

Nejspíš je všem známo a mnozí mají ještě v živé paměti, jak se národ projevil za této hrozné války, za války, jež byla důsledkem zednářského spiknutí, kterou Rusko absolutně nepotřebovalo a také pro něj tak smutně a katastrofálně skončila.

Každá válka již sama o sobě klade na národ nejvyšší požadavky, vyžaduje od něj spojení všech morálních duševních i fyzických sil a stává se zkušebním kamenem jeho duchovních i materiálních hodnot. Právě v takové době národ nejlépe ukazuje své přednosti i nedostatky.

Připomeňme si začátek konfliktu, kdy nás zastihla zpráva o vyhlášení války Srbsku Rakouskem-Uherskem. To se mělo nakonec stát příčinou zhroucení tří mocných říší, v nichž byl monarchistický princip hluboce zakořeněný – a jak se zdálo – v Rakousku vůbec nejsilněji.

V oné době zněly celým Ruskem vlastenecké hlasy a nálady, jaké si lze vůbec představit. Zcela výjimečně je podporovaly i liberální židovské kruhy a jejich tisk. A byť by se tím naši novináři měli cítit dotčeni, přesto otevřeně říkám, že celý ruský tisk až na několik málo výjimek byl již tehdy židovský. Avšak nejen u nás, nýbrž i v Německu a Rakousku, o ostatní Evropě ani nemluvě, se tisk skutečně nacházel zcela v rukou Židů.

Tytéž rozjařené nálady a stejný šovinismus zachvátily i všechny ostatní národy, které se účastnily velkého vraždění. Tak jako my, dopustilo se i Německo téže chyby tím, že se proti historické zkušenosti, národnímu poslání, navzdory oboustranným zájmům i proti prostému zdravému rozumu nechalo strhnout k válce, v níž jsme se sebevražedně navzájem likvidovali.

Jistý Francouz k této politické chybě kdysi poznamenal: „C’est pire qu’une faute, pire qu’un crime: c’est une sottise.“[10]

Takové „sottise“ se dopustili i političtí vůdci Německa a Ruska, kteří tím vyvolali válku mezi oběma státy namísto toho, aby jednotně podporovali a upevňovali geografickými, politickými i ekonomickými důvody přikazovaný mír, jenž by pro obě mocnosti znamenal užitek a prospěch.

Mám na mysli zvláště ty ruské a německé vůdce, kteří se s čistým svědomím nechali oklamat, ale i takové, kdo současně podněcovali roztržky a spory, nestarali se o lokalizování již vzniklých požárů a přitom věřili, že své vlasti slouží k dobru a

[10] Tj. „Je to horší než chyba, horší než zločin: je to hloupost“; pozn. překl.

prospěchu. Podle mého pevného přesvědčení byli tito nijak zvlášť rozumní muži pouze figurkami světové židovské intriky, která se naopak jako taková může chlubit nejen chytrými, ale dokonce geniálními vůdci. Právě oni byli řídícími silami židozednářské politiky, jejímž cílem bylo rozdrobení a zničení Ruska i Německa. Tajná a mocná organizace, která s krátkými přestávkami již po tři století ovlivňuje běh dějin, považovala dobu za zralou ke svržení tří monarchií, pevně spojených s křesťanskou vírou, a tím si připravila novou etapu na cestě k dosažení světovlády.

Obecně se má za to, že Židé jsou přirozenými a zapřísáhlými nepřáteli monarchistického principu, což je však omyl. Despotický, tyranský charakter Židů se svou neúnavnou snahou o potlačení a vymýcení všech jinak cítících a smýšlejících, jej naopak nezbytně nutí k uznávání pevné a bezohledné síly, odpovídající hrubému a zvrácenému monarchistickému principu a současně odporující každému spolehlivému ztělesnění pravdy a spravedlnosti.

Tolik trůnů evropských panovníků padlo židovskými intrikami jen proto, že se opíraly o křesťanskou víru. Učení našeho Spasitele Židé nenávidějí a s fanatickou zuřivostí proti němu vedou věčný, bestiálně krutý a nelítostně systematický boj.

Proti monarchistické myšlence jako takové Židé v zásadě nic nenamítají, pokud není pro ně překážkou. Za příklad nám může posloužit Anglie, třistaletý spojenec zednářstva. Právě pod anglickou záštitou a s anglickou pomocí se tak úžasně upevnilo a zesílilo zednářstvo, které v zásadě není ničím jiným než jen krycím pláštíkem, pod nímž může internacionální židovský svaz potají a nerušeně pracovat.

Ještě do nedávna si Anglie uchovala své staré obyčeje a mravy v osobě krále, jenž je však o svou skutečnou moc připraven, a také v podobě nejvyšší aristokracie, která se ovšem se Židovstvem již tak smísila, že dnes v žilách naprosté většiny hrdých lordů namísto árijské krve koluje náruživá a fanatická židovská krev.

Vzpomínám si na příznačný příběh jednoho Angličana, který svého času zastával oficiální místo v Petrohradu. Vyprávěl mi o lordovi z prastarého a váženého anglického rodu.

Podle jeho slov se dotyčný lord formálně – tedy jen podle papírů – počítal ke křesťanům, protože by mu bylo nepříjemné odřeknout se před světem náboženství svých předků. Přesto se však v hloubi duše hlásil k judaismu, neboť nejen on, nýbrž i jeho syn a synovec byli ženatí se Židovkami.

Vypravuji tento příběh tak, jak jsem jej slyšel od člověka, jemuž jsem mohl důvěřovat. V každém případě ilustruje a charakterizuje vliv Židů v zemi, která udržuje tak důvěrné a tajemné vztahy se zednářstvem. Zednářstvo pak zase svému spojenci (jehož služeb samozřejmě využívá) pomáhá obohatit se čas od času na úkor ostatních národů.

Na smutném osudu Ruska se můžeme přesvědčit, jak těsně je Anglie spojena se Židovstvem všeobecně, a se zednářstvem speciálně.

Bylo zajímavé pozorovat, jak se po vyhlášení války všichni revolucionáři v Rusku okamžitě změnili ve vyslovené nacionalisty (včetně Židů!) a jedním rázem ustaly projevy nespokojenosti. Zde bylo zřetelně vidět, kdo měl ruce ve hře nejen bě-

hem celé války, nýbrž i v předválečných časech. Tytéž ruce nám také „nadělily“ únorový převrat v roce 1917.

Rusko má čtyři nepřátele.

Prvním je samotné Rusko. O tom není sporu, jak je asi každému jasné.

Druhým jsou zednáři. Je známo, že vůdci revoluce, počínaje stranou kadetů až po bolševiky, byli všichni členové lóží: Vinaver, Lvov, Lenin a Trockij.

Třetím je Židovstvo, spojené se zednářstvem, a skrývající se za ním.

Kdo je potom čtvrtý nepřítel? Všichni o něm bohužel nemají správnou představu, přestože mnoha „osvíceným světoběžníkům“ by mohl být znám. Téměř nikdo neví, že v Londýně existuje agitační institut k provádění politických cílů. Zmíněný institut dostával před válkou od anglické vlády každoročně pět milionů liber. V rozpočtu anglické vlády byla tato částka uvedena, ale nikdy se nestalo, aby byl v té věci ministr financí interpelován levicí či pravicí v dolní nebo horní sněmovně. Institut sídlí na Southhampton Court Street 112, jak se může každý přesvědčit.

Řečený institut, v němž pracují téměř bez výjimky poangličtění Židé, podporuje nejrůznější revoluční hnutí. To je tedy čtvrtý nepřítel Ruska. V těsné spolupráci pak zvláště poslední tři z nich vyvolali válku.

Nejedná se tedy o tu nebo onu formu státu, kterou Židé nenávidí, nýbrž o nenávist ke křesťanství vůbec. Aniž by o tom Žid přemýšlel, nenávidí křesťanství instinktivně. Sám náš Spasitel si musel od těchto farizejů a zákoníků nechat líbit, že Jeho lid po staletí vychovávali v tak fanatické nesnášenlivosti.

Republikánská forma vlády bezpochyby připadala Židům jako jediná, která jim dovolovala získat vliv na svět a dosáhnout svých cílů. V monarchii, postavené na tradicích křesťanské kultury, byl vždy znatelný vliv a síla církve, která je plným právem považována za skutečnou oporu panovníka. Jak nám však ukazují „Protokoly sionských mudrců“, které se dostaly do rukou křesťanům, usilují Židé sami o vytvoření židovské despotické monarchie se židovským monarchou v čele, který nemá být podřízen nikomu jinému než tajné nejvyšší židovské radě.

Je velice zajímavé Židům naslouchat a mluvit s nimi. Ne však se židovskými učenci s jejich kosmopolitními názory, ne se spisovateli, advokáty, lékaři nebo vůbec příslušníky svobodných povolání. Ti se totiž vždy vydávají za „gentlemany“, za „myslitele“, a umějí se obratně vyhnout všem choulostivým otázkám. Mám na mysli polovzdělané a nevzdělané Židy, kteří jsou naivně spokojeni sami se sebou a mechanicky opakují všechno to, co jim bylo vtlučeno do hlavy ohledně politických, filosofických i dalších židovských problémů. Z takových rozhovorů můžeme získat pozoruhodné dojmy a vyvozovat z nich závěry. Zvláště nyní po revoluci je v tomto ohledu zajímavá kategorie Židů, kteří ze strachu před „pogromy“ uprchli z Ruska do Německa, s bolševiky absolutně nesympatizují, ale s radostí vzpomínají na „zlaté časy“ za Kerenského a Breškovské. Tato sorta Židů je nyní mimořádně hovorná, přístupná a dokonce až familiární (jak také ne po takovém triumfu!) a mluví s nadšením a patriotickým patosem o Rusku, naší otčině, kterou teď najednou nazývají svou vlastí! Téměř každý takový Žid se snaží navazovat hovor s Rusy ať už při náhodných setkáních v obchodě, hotelu nebo v berlínských ulicích, kde se ostatně

v poslední době tak rozmnožili, že kdysi hrdé hlavní město Německé říše lze klidně označit za město židovské.

„Vidím, že jste Rus," začíná s vámi rozhovor takový dotěrný židáček, „jak je to milé, potkat v cizině krajana"... Po tomto úvodu se na vás „krajan" s úsměvem na rtech zadívá a čeká na další.

Neuslyší-li hned odpověď, pokračuje: „Kdypak se asi vrátíme do našeho drahého Ruska? Neumíte si představit, jak silně po naší vlasti toužím. Kéž by se už brzo podařilo porazit tyhle zatracené bolševiky a vrátit se domů," říká zasněně mezi dvěma výhodnými obchody.

„Proč soudíte tak stroze o bolševicích?" zeptáte se konečně, „vždyť to jsou skuteční lidé vašeho rodu. Kromě toho jsou přímí nástupci prvních revolucionářů, kteří přišli s Kerenským, kterého jste tak srdečně uvítali."

„Ale dovolte, my přece nechceme tyhle bolševiky, neuznáváme takové loutky, a to už jen proto, že se od začátku stavěli proti našim přáním. Nevíte snad, že naši nejváženější Židé vám od samého začátku říkali, že nebudeme spolupracovat. Vy jste nám však nechtěli naslouchat... Navíc je pravda, že se na počátku revoluce udělala spousta chyb. Myslíte si, že my Židé také Nikolaje nelitujeme?[11] Zacházelo se s ním příliš tvrdě... My jsme v zásadě proti monarchii nic nenamítali a Nikolaj by klidně mohl vládnout dál, kdyby nám byl býval poskytl rovnoprávnost. Je tím vinen sám, protože se obklopoval jen takovými rádci, kteří o Židech mluvili špatně. Hlavní věcí však je, že neměl poslouchat popy. S monarchií, jaká je v Anglii, my Židé souhlasíme, ale popy nechceme. Pravoslavná církev lid kazí."

„Tak mi laskavě řekněte," vyptáváte se dál, „namítali jste také něco proti synagogám a rabínům?"

„Pročpak proti synagogám? Ty mohou klidně zůstat. Jak sám vidíte, milý pane, jsem vzdělaný člověk a nevěřím v Boha... jsem ateista. Existuje však mnoho věřících Židů a těm nemůžeme jejich synagogy vzít! Jsme přece tolerantní."

„Ano, ale proč ve své tolerantnosti děláte výjimku v případě dvousetmilionového ruského národa, když říkáte, že mu chcete vzít jeho kostely, nehledě k tomu, že je přece pánem v zemi?"

„Ale ano, jenže kdo teď ještě potřebuje pravoslavnou církev? Lid je přece tak pokrokový, že je už jen velice málo věřících. Proto jsou kostely neužitečné a popi, tihle černí příživníci, jsou nebezpeční lidé, kteří jen v lidu šíří pověry."

„Kdybyste vy Židé náš národ nekazili, jak tvrdíte, že to dělali popi, nebylo by Rusko tak zničené a nikdy by tolik netrpělo"...

Takové a podobné rozhovory jsem musel v Berlíně ustavičně vést... a jistě ne ke svému potěšení. Nenávist ke křesťanské církvi a ke křesťanské víře je hlavním stimulem, podmiňujícím veškeré konání Židů. Když všechny naše panovníky tolik nenáviděli a vystavili je tak krutému utrpení jako cara Nikolaje II. s rodinou, pak jen proto, že dobře věděli, jak hluboce religiózní právě tento monarcha byl a jak těsné vazby existovaly mezi ním a církví. Vůči nám dávají Židé najevo nenávist k pravoslavné církvi, ve Francii, Rakousku, Itálii a Španělsku zase nenávist k církvi římskokatolické. Jestliže se Židé k protestantské církvi chovají ve-

[11] Je pro nás urážlivé, slyšet tak pohrdavě mluvit o našem carovi.

lice tolerantně a dokonce se s ní z různých důvodů sbližují, pak proto, že ji už svým vlivem postupně rozvrátili, i z toho důvodu, že je v ní již velice rozšířený ateismus, a konečně i proto, že většina protestantských duchovních nejsou kazatelé křesťanství, nýbrž nějakého tajemného deismu.

Proti tomu by se dalo namítnout, že i mezi Židy je vidět značný odpad od víry ve prospěch absolutní lhostejnosti či ateismu. Dokonce i socialismus, využívaný Židy jako zbraň, se k religióznímu problému nestaví příliš přívětivě, ale židovskou víru obratně obchází a dává si dobrý pozor udělat v židovské otázce tečku nad „i".

To všechno dobře vím. Jistěže také vím, že mezi Židy je značný počet ateistů, ale nehodlám se tím zde zabývat, protože bychom příliš odbočili od tématu. Nebudu tuto otázku řešit a čtenářům, kteří moje stanovisko nesdílejí, doporučuji vyhledat si „Sionistické mudrce" od Niluse a práci „O Židech a Židovstvu" od Šmakova.

Rovněž také předvídám ještě další námitku a snad dokonce podiv svých čtenářů. Je docela dobře možné, že do politických a hospodářských otázek nezasvěcený a skrytého vlivu Židovstva neznalý čtenář si pomyslí, že se vzdaluji dané úlohy, když tolik stránek své knihy věnuji židovské a zednářské otázce. – S takovým názorem ovšem nemohu souhlasit.

Moje práce je popisem a zvěčněním nevýslovného utrpení, jemuž byl vystaven náš trpitel a car se svou rodinou.

Osud našeho vladaře byl určen revolucí, kterou zinscenovali a provedli Židé i jejich spřeženci zednáři. Nelze mluvit o obětech, aniž bychom se předem nezmínili o vinících. Proto považuji za vhodné společně s popisem událostí promluvit také o katanech a zločincích proti trůnu i říši.

Lidé jsou tak slepí, tak zatvrzelí ve své neznalosti všech tajných organizací, které pracují na zničení celého křesťanského světa, že považuji za zcela nezbytné poukazovat při každé příležitosti na strašné nebezpečí, které nám všem hrozí jako Damoklův meč.

Perský císař Darius po první velké porážce, v níž mu Miltiades zničil celou jeho armádu i loďstvo, nařídil, aby na nebezpečí, které mu hrozilo do ustavičně sílícího Řecka, byl u jídla vždy upomínán slovy: „Pane, pomysli na Athénské!". Podobně musejí být všichni lehkomyslní a povrchní lidé upomínáni na nebezpečí, které nám hrozí od našeho záludného nepřítele. Proto se k němu stále znovu vracím i za tu cenu, že tím své čtenáře unavím.

„Cherchez la femme!" za vším hledej ženu, říkají ti, kdo jsou přesvědčeni, že ve všem mají ruce ženy.

„Cherchez la juif!"[12] říkáme my, kteří se poněkud lépe vyznáme v mnoha politických excesech, nepořádcích a těžkostech.

Lidé nám obvykle nechtějí věřit. Považují všechno za bajku a zatvrzele se těmto důležitým otázkám vzpírají na rozdíl od 19. století, kdy všechno ohledně jezuitů bylo náruživě projednáváno. Tehdy se téměř všechny politické události i zločiny připisovaly Tovaryšstvu Ježíšovu. Ve skutečnosti však jezuité nebyli tím, co v nich bytostní „antiklerikálové" hledali a chtěli vidět. – Zmínění antiklerikálové za svým mlhavým heslem „boje proti klerikalismu" skrývali své skutečné pocity a záměry vůči samotné církvi.

[12] „(Za vším) hledej Žida!"; pozn. překl.

To jsou tedy důvody, proč jsem se nechal na chvíli odvést od popisu začátku války, vlasteneckých nálad i nadějí, které nás tak otřesně zklamaly.

Car válku nechtěl. Nepřál si ji a byl navíc vysloveným odpůrcem myšlenky na válku vůbec, dokud jen viděl, že se bez ní dá dojít mnohem dále, ale i potom by sáhl k tak krajnímu prostředku jen tehdy, pokud by byla k prospěchu a dobru vlasti.

Takový postoj, který převzal od svého otce, zastával car Nikolaj během celých 23 let své vlády a nikdy se od něj neuchýlil. Japonská válka, stejně nesmyslná a pustošivá jako ta poslední, rovněž vypukla proti jeho vůli a právem můžeme mít za to, že se tak stalo na pokyn stejných světových kruhů, jejichž výchozím bodem byla Anglie. Jenom vytrvalosti a neustálému úsilí ruského cara děkujeme za to, že jsme v letech 1912-1913 nebyli vtaženi do tehdejších zmatků na Balkáně, které hrozily rozhořet se ve světový požár. Asi jen málokdo ví a ještě si vzpomíná, co všechno tehdy car učinil k odvrácení hrozící katastrofy, která však nakonec přesto měla vypuknout. Bylo to naposledy, kdy se náš vladař mohl postavit na odpor tak temným a tajuplným machinacím.

Při této příležitosti si vzpomínám na drobnou, ale charakteristickou episodu.

Koncem jara nebo už začátkem léta 1913 sdělil car svému starému zasloužilému, tehdy asi již nejstaršímu a dnes nežijícímu generálovi[13] své dojmy z dvoudenní berlínské cesty.

„V nejlepší náladě," vyprávěl car, „jsem se vracel domů a s pobytem v Berlíně jsem byl velice spokojený. Zcela mimořádně jsem byl dojat přivítáním, které mi připravil císař Vilém. Musí se mu nechat, že svým hostům umí znamenitě vycházet vstříc s obdivuhodnou taktností a pozorností, takže v nich zanechává pocity sblížení, uspokojení a zadostiučinění. Ale tentokrát, jak se mi alespoň zdálo, chtěl zdůraznit své mimořádně srdečné a přátelské vztahy se mnou. Když jsem večer v zámku vstoupil do vyhrazené mi komnaty, spatřil jsem v koutě obraz svatého Nikolaje Divotvůrce pod věčným světlem zcela jako u nás v Rusku, a na stolku pod ním stály snímky celé mé rodiny. Tak srdečná pozornost mne dojala až k slzám..."

Kromě toho," pokračoval car, „mám v živé paměti také přijetí, které mi přichystalo obyvatelstvo Berlína. Musím říci, že Berlíňané se ke mně vždy chovali mile a přátelsky, ale tentokrát jsem pozoroval mimořádně upřímnou srdečnost, s níž vítali ruského hosta. V takovém přijetí jsem viděl dík berlínského obyvatelstva za všechnu mojí snahu vyhnout se hrozící evropské válce. Je možné," dodal car skromně, „že si připisuji až příliš velký význam, ale přesto se mi zdá, že jsem si takový dík alespoň zčásti zasloužil".

Stejně jako náš car, ani císař Vilém válku nechtěl; oba panovníci považovali za možné jí spojenými silami zabránit. Přitom však oba zapomínali, nebo to spíše vůbec nevěděli, že jejich vůle byla již dávno eliminována a oni sami že jsou nechtě vtaženi do celosvětové intriky židozednářského spiknutí. Netušili, že se ocitli v moci nezadržitelně se valících událostí.

Rovněž političtí vůdci a držitelé moci jejich zemí už neuměli a nemohli správně zhodnotit skutečnost, protože i oni byli také již dávno loutkami v rukou osudu, kte-

[13] Byl to Viktor von Winberg, generál kavalerie.

rý byl určován nejhoršími nepřáteli těchto států, v nichž šovinisté uměli své vlasti sloužit jen řinčením šavlí a rachocením zbraní.

Více však věděla Anglie a mnohé také předvídala, ale ani ona zdaleka ne všechno; věděla jen to, co vědět směla.

Začátkem války se hodně mluvilo o jisté verzi vyjednávání mezi Německem a Anglií. Když ruská mobilizace, vyhlášená velmi podivně proti přání a vůli cara, přiměla německého Viléma II. sáhnout ke stejnému opatření, dotazoval se císař Anglie, jaký postoj zaujme v případě války mezi Německem, Ruskem a Francií. Mluvilo se o tom, že kdyby býval Vilém věděl, že se také Anglie zapojí do války, vyvinul by zoufalé úsilí na zabránění konfliktu. Avšak Anglie jej uklidňovala a prohlásila, že nezasáhne ani v zájmu Ruska, ani Francie. Mnohem později však anglický ministr učinil následující prohlášení: „Již tehdy jsme věděli, že by Německo mohlo porušit neutralitu Francie, a ohledně Belgie jsme se nijak nezavázali."

Pouze příliš arogantní a domýšlivá tzv. válečná strana v Německu poznala, že se blíží válka. Sledovala imperialistické cíle a věřila v neporazitelnou sílu pruského militarismu. Kromě toho také pošilhávala po koloniích v souvislosti s obrovským rozmachem německého průmyslu a obchodu.

Tito lidé ustavičně zpívali svou výmluvnou německou píseň, aniž by přitom pomysleli na to, že k opravdové harmonii a k uskutečnění jejího textu potřebují dvouhlasý sbor, druhý spřátelený národ, a teprve potom by mohli s malou obměnou zpívat: „Deutschland, Rußland über alles, über alles in der Welt!"

Teprve pak by v akordu této písně obě země vyplnily dané poslání a směřovaly by ke svému cíli a k „pokoji celému světu", jak přikazuje křesťanská církev.

Avšak ani tento chór by nebyl úplný a nemohl by plně ručit za světový mír, kdyby se k němu nepřidal třetí hlas, totiž země vycházejícího slunce.

Takto si tedy představuji alianci své vlasti s oběma národy, s nimiž Rusko tak nešťastně zápasilo.

Bojovalo nešťastně a stalo se pak objektem nesčetných běd (následků „velkého" i „malého" spiknutí) také proto, že se nechalo svést z cesty, určené mu dějinami.

„Dělej opak toho, co ti radí tvoji nepřátelé" musí být pravidlem nejen v osobním životě, ale i ve společenském a politickém. Naši nepřátelé nás nejprve roku 1905 zatlačili do války s Japonskem a nakonec i do války s Německem. Důsledky obou válek byly strašné. Z toho plyne, že Německo a Japonsko jsou národy, s nimiž má Rusko žít nejen v míru, nýbrž v pevném spojenectví, aby mohlo naplnit smysl své existence ve světě.

Válku ovšem nechtěla jen německá válečná strana, ale především nejrůznější bankéři, kteří si od ní slibovali obrovské zisky. V jejich čele znovu stáli bankéři židovští, kteří za tím účelem měli „shora" zcela specifické instrukce, a do jisté míry postupovali společně s nespočetnými velkými i malými zločinci a darebáky, kteří se válkou a později i revolucí obohatili a dnes jsou známi pod jménem „šmelináři" a „noví boháči".

Také v Rusku existovala viditelná válečná strana, která sebevědomě a „vítězně" toužila po válce s Německem. Tvořila ji skupina generálů, kteří byli k neštěstí Ruska velmi vlivní a platili za autority. Tito generálové patřili téměř výhradně k ruské-

mu generálnímu štábu a šlo o osobnosti, které se pak nechvalně proslavily morálně pokleslými, a co horšího zrádnými činy, nedůstojnými skutečného vojáka.

Jako příklad, s jak neodpovědnou lehkomyslností se tito lidé oddávali své myšlence války s Německem, zde uvádím následující. Pokud si ještě dobře vzpomínám, stalo se to v roce 1906 nebo 1907. Byl jsem tehdy ještě štábním rytmistrem v gardě hulánského pluku Jejího Veličenstva Alexandry Feodorovny.

Bylo zvykem, že se všichni důstojníci naší divize jednou týdně střídavě scházeli ve svém kasinu, kde se konaly různé vojenské přednášky.

Jednou jsem i já měl takovou přednášku a jak mi bylo později řečeno, dosti zdařilou a zajímavou.

Mluvil jsem o výchově vojáků a při této příležitosti jsem se zmínil také o Německu. Připomněl jsem spřízněnost německé i ruské armády a vyjádřil jsem přesvědčení, že k prospěchu Ruska i Německa je nezbytné pevné spojenectví obou zemí.

Po skončení přednášky ke mně přistoupil velitel divize generál Brusilov (pozdější vrchní velitel) a po několika vlídných slovech o mé přednášce mi řekl, že ohledně spojenectví s Německem můj názor absolutně nesdílí.

„Já vím," pravil generál, „že jste horlivým stoupencem rusko-německého spojenectví a do jisté míry s vámi také souhlasím, ovšem s tou výhradou, že k němu může dojít teprve tehdy, až předem zlomíme moc Německa. Naše neúspěchy na Dálném Východě zanechaly trpkou příchuť, kterou musíme smazat vítěznou válkou. Z toho důvodu je pro nás potřebná brzká válka, a nejvýhodnější by byla právě válka s Německem. Musíte vědět, že kultura v zemi kvete vždy na úkor její vojenské zdatnosti. Tuto zkušenost jsme jako civilizovaný národ udělali v japonské válce (Japonci v porovnání s našimi revolucionářskými „opičáky"?). Válka s Německem, které je v důsledku své vysoké kultury zhýčkané a změkčilé, nám zaručuje rychlý a pádný úspěch, protože Němci vzdor své vynikající organizaci, disciplíně i znamenité výzbroji nevydrží námahu a strádání polního tažení, a nebudou schopni klást příliš účinný odpor postupu našich jednotek. Náš voják, který není změkčilý kulturou, je nepochybně v tom ohledu odolnější a udatnější. Tím znovu získáme dobré jméno poměrně levně dobytými vavříny. Po skončení takové války není sblížení obou národů vyloučené."

Se zvláštními názory generála Brusilova jsem nemohl souhlasit a zůstávám pevně přesvědčen, že pokud by se ještě na má tehdejší slova dokázal upomenout, jistě by je nejraději vymazal z paměti. A to zvláště nyní, po bezpříkladně hrdinném odporu Německa vůči nepřátelům z celého světa po plných pět let.

Kromě takových generálů jako byl Brusilov (kteří ovšem nebyli všichni tak naivní) se za válku s Německem zasazoval také list „Novoje Vremja". Tyto noviny ze všech sil přispívaly ke zhoršení rusko-německých vztahů a ve skutečnosti nebyly ničím jiným než mimořádně agilním agentem Anglie.

Při obnově Ruska se bude muset udělat všechno, aby se zabránilo další činnosti takového nebo podobného listu.

Kromě zmíněných novin usilovali o válku také Miljukov a Gučkov, kteří se cítili být nevděčnými vrstevníky nedostatečně oceňováni a tiše doufali, že na sebe ve

všeobecném chaosu upozorní... což se jim ostatně podařilo, protože se oba dokonce stali truchlivými ministry!

Také mnoho dalších poslanců Dumy chtělo válku. Např. to byla především strana kadetů,[14] kterou lze klidně označit za nejnestydatější a nejtroufalejší politickou stranu Ruska, v jejíchž řadách byli ti nejneschopnější a současně nejsebevědomější příslušníci naší inteligence. Tato strana roku 1905 vyvodila z japonské války revoluční učení, avšak obávala se znovu blamovat jako svého času „vyborgským povstáním“, a proto pomýšlela na novou válku jako na prostředek k získání moci a uznání.

Několik měsíců po vypuknutí války vydavatel petrohradského slavjanofilského časopisu při svém pobytu ve Vídni řekl hraběti Berchtoldovi[15] následující slova: „Potřebujeme válku a ona také přijde, protože bez ní by v Rusku nevypukla revoluce, která je pro nás bezpodmínečně nutná.“

Mezi podněcovatele války se k radosti kadetů z neméně chamtivých a zločinných důvodů zařadili také bohatí moskevští kupci. Rovněž oni se nyní chtěli vměšovat do politiky. Tito lidé, kteří až dosud pětkrát obrátili v ruce kopějku, než ji vydali, nyní náhle obětovali miliony na účely revoluce, protože tak jako socialisté a kadeti chtěli i kupci konec konců války využít k revoluci, neboť příliš dobře věděli, že v mírových dobách se jim nikdy nepodaří trůnem otřást.

A stejně jako v Německu, chtěli válku v Rusku také bankéři, a znovu především židovští. Tak jako v Německu, také u nás postupovali opatrně za průvodem zločinců a darebáků, kteří chtěli utrpení národa využít pro vlastní prospěch. Ovšem ruští darebáci byli před svými německými „kolegy“ daleko vpředu. Protože v Německu stále ještě vládla pevná administrativní ruka, museli se páni „šmelináři“ do jisté míry podřizovat moci a řádu, zatímco u nás mohli již v době války jít bezohledně za svým cílem. Takovým jednáním šla naše inteligence příkladem „hrdinským činům“ rudých gardistů. Naše inteligence se na ruském lidu vůbec nesmírně provinila. Svými prázdnými liberálními frázemi jej skrz naskrz zkazila, přiměla i ke zradě Boha a cara, a vedla nesprávnou cestou. Všechny excesy a hrůzy revoluce jsou ovocem neodpovědného a zhoubného svádění lidu, který už nakonec nebyl schopen rozlišovat mezi dobrem a zlem. Není divu, že prostý lid pak nakonec nestál ani za svou inteligencí.

V prvních měsících války, nejspíš pod vlivem „âme mystique“,[16] se do armády sbíhaly hotové davy mužů, zvláště starších, vyškolených v japonské válce, ale i mladších, kteří se dobrovolně hlásili k zdravotníkům. A je pozoruhodné, že ruské ženy v tom své muže a syny ještě podporovaly.

Zdravotníci tedy začali pracovat a naráz začaly z celé armády přicházet úděsné zprávy o jejich působení: všeobecně se vyprávělo, že na poli cti padlé bojovníky okrádali a plundrovali. A bylo slyšet ještě něco horšího: mluvilo se o tom, že mnozí

[14] Konstitučně-demokratická strana, zkráceně strana Ká Dé, odtud pak označení kadeti.

[15] Hrabě Leopold von Berchtold byl při vypuknutí I. světové války r. 1914 ministrem zahraničí Rakouska-Uherska; pozn. překl.

[16] Mystického ducha.

saniťáci ve své chamtivosti neušetřili ani zraněné protivníky a ve snaze smazat stopy je zákeřně ubíjeli.

V srpnu 1914 jsem poblíž Alexandrova mluvil s právě zraněným rakouským majorem a jeho slova mě hluboce zahanbila. Slabým hlasem mi vyprávěl, že mu ruští zdravotníci ukradli 600 korun, dva prsteny a pouzdro na cigarety. A to ještě může děkovat Bohu, že rovnou nepřišel o život.

Ozývaly se však ještě otřesnější zvěsti. Říkalo se, že se saniťáci ve své odporné činnosti nejprve vycvičili na našich zraněných, než se odvážili na nepřátelské. Občas se asi opravdu stávalo, že když zavětřili bohatou kořist, zabíjeli své vlastní zraněné. Možná ne náhodou se množila náhlá odsunutí do týlu, kde pak tito saniťáci všude vyvolávali velké nadšení, samozřejmě že jen u žen výše zmíněných hyen. Ty se celému světu vychloubaly svými starostlivými muži a potichu ve svých domcích hromadily hotová bohatství. Asi ne náhodou spadá do té doby zvýšený počet vkladů do spořitelen.

Sousedé záviděli a říkali: „Ta Matrjena má ale štěstí, pro našince je válka jen bída a soužení. Je to výhoda mít muže, který je v poli u sanity.“ Ani náznak opovržení a odsouzení: takový je zkrátka život, kdo by byl tak hloupý a nechal si ujít takovou příležitost.

Tak hluboko nakonec náš lid morálně klesl. Jeho svědomí bylo postupem času systematicky otravováno a ubíjeno.

„Hrdinské činy“ našich saniťáků i obecně celé špatné hospodaření ve vojenském zdravotnictví, které znehodnocovalo úspěchy, dosažené za cenu krve a velikých obětí celého našeho národa, se donesly i k carovi a přiměly jej k přijetí energických opatření. Carův strýc, princ Alexandr Petrovič z Oldenburgu, byl jmenován nejvyšším velitelem vojenského zdravotnictví. A tento muž již v pokročilém věku s tělem oslabeným chorobami i ranami osudu, avšak silného ducha, se rázně pustil do svěřené úlohy.

Kdo by neznal život a práci prince z Oldenburgu? Na každém místě, které mu osud určil, žil výhradně pro altruistické ideály. Jak mnoho dobrého své vlasti přinesl! V armádě, lékařství i v umění, doslova všude si získal jméno. Petr Veliký by mohl být se svým potomkem jistě spokojen!

Díky neúnavné činnosti a silné vůli prince se mnoha zrůdám ze sanity dostalo zasloužené odměny v podobě oprátky. Také se důsledně postupovalo proti zjištěným nešvarům a záhy bylo vidět blahodárné působení pevné ruky. Volba prince na řečené místo nemohla být šťastnější.

Na uvedeném příkladu vidíme, že popud ke skutečně užitečné a požehnané práci může vyjít pouze z iniciativy trůnu a obvykle od samotného monarchy. Tak nás učí přinejmenším naše vlastní dějiny, a všude narážíme na charakterové rysy v ruském národě, podle nichž evoluční etapy spolu s upevňováním státní jednoty vždy probíhaly podle příkazů panovníka. Lid by bez svých panovníků nikdy nedosáhl takových výsledků. Právě zde je historický smysl velké myšlenky ruského samovládce, Bohem pomazaného cara.

Ruský národ však není jediný, který by byl při absenci nejvyšší moci v osobě monarchy lhostejný a pasivní.

V Anglii proběhla z různých důvodů zcela jiná evoluce lidu a od nejrannějších dob se tam celé obyvatelstvo přiměřeně podílelo na výstavbě státní jednoty.

Na příkladu dnešního Německa však vidíme, že po ztrátě monarchistického režimu vypadá celá společnost bezmocná a slabá. Za takových okolností je osiřelý lid schopen jen tu a tam vyvolávat nezdařené puče nejrůznějšího druhu a zinscenovat spiknutí, jež jsou od počátku provázena neúspěchem.

A Francie, která je svými dějinami veskrze monarchistická, sama sebe ustavičně oslabuje vnitřními rozbroji a stranickými spory. Existuje ve Francii vůbec nějaká skutečná moc, která by ztělesňovala a zastupovala celý národ? Odpověď je jasná. Národ je absolutně bezmocný proti vnucené síle, opírající se o hrstku poslanců, kteří ani nejsou francouzské, nýbrž převážně cizí a dokonce nepřátelské krve! – Proč francouzský národ připouští utiskování své církve, proč pomalu ale jistě vymírá? Právě proto, že byly zničeny základy jeho národního charakteru včetně rytířských ideálů i pojmů cti a statečnosti.

Vraťme se však zase na počátek nešťastné a neblahé války. Je zcela nesporné, že v Rusku si ji nepřál ani car, ani lid. Rovněž v Německu nechtěl válku ani císař, ani sami Němci.

Jak se zdá, dospěli jsme k historickému bodu, kdy už páni internacionální politiky nepočítají s vůlí vladařů a jejich národů.

Mohlo by se však namítnout, že mobilizace (byť i jen částečná) by se mohla carovi přičítat jako známka obratu k válce, která přiměla Německo sáhnout po odpovídajícím protiopatření, což situaci ještě zhoršilo.

Přesto na svém stanovisku trvám a opakuji, že car si válku nepřál a tiše doufal, že hrozící nebezpečí v této těžké chvíli ještě odvrátí.

Podle všech známek byl car i zde (jako ostatně v tolika jiných věcech) hanebně podveden. Mobilizace mu byla označena za pouhé odstrašovací opatření, k němuž se v politickém životě musí často sáhnout, avšak rozhodně ji nelze považovat za závaznou a rozhodující carovu odpověď na válku a mír.

Zmíněná rada k vyhlášení mobilizace, předložená carovi, skutečně vypadala naprosto nevinně ba dokonce moudře, měla však dvojí účel a cíl, a neukázala panovníkovi celou pravdu... snad proto, že plán byl až příliš lstivý a zrádný, a také zde svou roli sehrála další důležitá okolnost, kterou asi nejrůznější instituce přehlédly. Jednalo se o to, že podle výborně vypracovaného mobilizačního plánu (jak prokázala dokonalá mobilizace roku 1914) bylo v případě války snadné povolat do zbraně všechny službou povinné muže, ale mnohem obtížnější by již bylo je poté znovu propustit a mobilizaci odvolat. Oba tyto body se daly snadno provést a všechno by mohlo jít podle předpisů. Ale v tu chvíli by se veškerá účelnost obrovité organizace zhroutila a věci by již ani zdaleka tak skvěle nepobíhaly.

Po odvolání již vyhlášené a probíhající mobilizace by bylo prakticky nemožné ji v případě potřeby znovu nařídit a také plánovitě provést bez incidentů a výpadků. Nový mobilizační výnos cara by tedy kromě časové ztráty znamenal ještě další nesčetné komplikace všeho druhu. A konečně by v tom případě také bylo nemožné náležitě vést první fáze války.

Důvod spočívá v poměrně drobných a spíše náhodných nedůslednostech celého mobilizačního plánu.

Každý okresní hejtman měl o všech svých službou povinných mužích individuální svazek, opatřený jeho jménem. Ve svazku byly osobní doklady, předpisy a instrukce, které měly být v případě povolání dotyčné osobě doručeny. Při nařízení mobilizace tedy tito lidé přesně věděli, jak se mají chovat a kam se odebrat.

Plán byl znamenitě vypracován a podle všeho nevykazoval žádné nedostatky. Přesto mu něco chybělo, jedno nepředvídal, totiž náhlé zastavení mobilizace, a právě to se v červenci 1914 stalo.

Odvolat mobilizaci by samo o sobě bývalo poměrně snadné. Tak rychle, jak byli muži povoláni, mohli být zase demobilizováni. Potíž však spočívala v tom, že následná mobilizace pak neprobíhala již tak rychle a hladce, protože okresní hejtmani neměli duplikáty zmíněných osobních svazků, jimiž by bylo lze mobilizaci úspěšně provést.

Přestože tato nedůslednost vypadá jako maličkost, měla se stát osudnou!

Protože carovi nepřísluší zabývat se podobnými detaily, nemohl také o technických podrobnostech plánu vědět. Šlo však o hrubou chybu, že o nich nebyl nikým informován. Když tedy car souhlasil s částečnou a jen jako preventivní opatření zamýšlenou mobilizací, nemohl tušit, že v tu chvíli již pustil z ruky žezlo vlády a pak jen bezmocně stál před rychle se odvíjejícími událostmi.

Teprve poté, co se telegraficky spojil s císařem Vilémem, aby se ještě naposled spolu s ním pokusil vyhnout konfliktu, a vydal příkaz k zastavení mobilizace, uvědomil si trpkou pravdu, kterou mu do té chvíle nehodní služebníci zamlčovali.

Oč se tehdy vlastně jednalo? Byla to nedbalost, hloupost a lehkomyslnost? Nebo snad vychytralost, intrika a zrada? – Zdá se, že obojí dohromady: někteří jednali nerozumně, jiní zrádně!

Pokud si vzpomínám, v procesu Suchomlinov vyšly pak najevo i další podrobnosti z oněch dnů. Tak například car i přesto, že jej přesvědčovali o potížích s odvoláním, nařídil mobilizaci zastavit.

Avšak nejvyšší rozkaz, carův rozkaz… nebyl včas vykonán!

Na tajném zasedání internacionálních spiklenců byl zpečetěn osud Ruska i Německa. Provedení ďábelského plánu bylo pojištěno intrikami, úplatky a sliby. Oba vladaři spolu se svými národy kráčeli vstříc tragickému osudu...

Ať už tomu nakonec bylo jakkoli, válka vypukla a car vzal na sebe i tuto těžkou zkoušku, jako ostatně již dříve tolik jiných ran osudu ve svém neradostném a těžkém životě. Tak jako vždy, podporovala jej i tentokrát neotřesitelná víra v Boha a umožňovala mu trpělivě snášet všechna břemena na svých bedrech.

V těch nejtěžších okamžicích života dával car svému okolí najevo vůli nést všechny rány osudu s trpělivostí a klidem k velkému úžasu a obdivu všech, kteří měli to štěstí s ním hovořit.

Pouze neobyčejné oči vypovídaly o duševních bojích, které se v carově nitru odehrávaly.

Car měl velké, zářivě modré oči, jeho pohled byl vždy milý a ukazoval na nekonečnou dobrotu. Občas pohlížel melancholicky, zamyšleně, moudře, ale vždy smutně. Oči jsou zrcadlem duše a také zde prozrazovaly, že z carova pohledu promlouvá trpící duše, tušící blížící se křížovou cestu na Golgotu...

Zcela neobyčejné oči! Za celý život jsem neviděl žádné jiné, které by ve mně zanechaly tak hluboký dojem.

Jako příklad, jakým dojmem carovy oči působily, může sloužit následující událost:

V létě 1908 připlul do Ruska v Anglii postavený křižník „Rjurik“ a panovník si jej měl prohlédnout. Skupina revolucionářů v čele se Savinkovem chtěla příležitosti využít k atentátu na cara. Čin měl spáchat jeden z námořníků ve chvíli, kdy bude car na palubě přehlížet nastoupené mužstvo. Všechno se pečlivě připravilo a plán byl vypracován do nejmenších podrobností. Úspěch atentátu byl zaručen a spiklenci již triumfovali... Jak se však ukázalo, předčasně. Car procházel kolem řady nastoupených námořníků a občas s některým prohodil pár slov, mimo jiné i s „vrahem“, který hleděl panovníkovi do očí jako ochromený.

Za hromového „hurá“ opouštěl panovník křižník, avšak jeden z námořníků plakal... ten, který měl cara zabít. Na pozdější otázku spiklenců, kteří si atentát „objednali“, námořník odpověděl: „Prostě jsem nemohl... jeho oči na mě hleděly tak mile a vyzařovala z nich nekonečná dobrota...“

O případu vypráví sám organizátor plánu Savinkov ve svých vzpomínkách v časopisu „Byloje“, ale neúspěch atentátu připisuje selhání námořníkových nervů.

Ne, zde se nejednalo o „nervy“, nýbrž jedině a výhradně o neobyčejné, laskavé a upřímné oči cara...

Císařská rodina byla postižena těžkou ranou, ale všichni její členové ji nesli důstojně a hrdě, s pevnou důvěrou v lepší budoucnost. S obdivuhodnou statečností přijali těžký osud a byli si plně vědomi své povinnosti před Bohem i před světem.

Od vyhlášení války žili všichni už jen pro vlast, osobní zájmy ustoupily zcela do pozadí. Kromě obou nejmladších velkokněžen a malého následníka trůnu pracovali svorně pro blaho své země. Obě starší velkokněžny, které jinak vedly tichý domácký život, se nyní vydaly za svými povinnostmi. Jejich čas vyplňovaly mše, lazarety a péče o zraněné.

Samotná carevna se také se sobě vlastní svědomitostí věnovala svým povinnostem, pokud jí to nepevné zdraví dovolovalo a všude přikládala ruku k dílu. Tím se svým způsobem odcizila petrohradské společnosti, jejíž zájmy se točily výhradně kolem divadel, karet, hostin, plesů a jalového tlachání.

Pro lepší názornost zde nyní stručně vylíčím život každého z členů carské rodiny během války i po válce.

Mnoho našich spisovatelů zvěčnilo ruskou ženu v řadě znamenitých děl a ve své hrdince se i sami ztělesnili, tak např. Puškin ve své Taťjaně a Tolstoj v Nataše Rostovové. Jejich práce tvoří tzv. „zlatou knihu (Le livre d'or) ruské ženy)“.

Z mého podání, které je vedeno snahou o objektivitu a pravdivost bez jakéhokoli přikrašlování či zastírání, může čtenář sám poznat, že carevně i jejím dcerám náleží v té „zlaté knize“ čestné místo.

Celý carův život ode dne vyhlášení války až do převratu 27. února 1917 byl postaven na třech zcela určitých citech, které cara jako člověka dokonale charakterizují. Byla to bezmezná láska k vlasti, naprostá obětavost ve dnech těžkých zkoušek spolu s potlačením osobních zájmů, a věrnost uzavřeným dohodám. Všechno jeho konání i myšlenky byly proniknuty těmito city a car se nechával vést pouze jimi.

Tím rozhodně nechci říci, že by se snad car ve své obětavosti vlasti zřekl rodinných povinností a starostí. Jeho rodinné zájmy však byly pevně spojeny se zájmy Ruska a vypuknutím války se staly ještě vřelejší a těsnější.

Nejen obyčejný člověk se svými malichernostmi a touhou po proslulosti, ale dokonce ani většina lidí obecně není schopna obětovat své vlastní zájmy, štěstí a prospěch vyšším ideálům a cílům.

K takovým lidem však car Nikolaj II. nepatřil. Částečně s ohledem na veřejné mínění, dílem pod vlivem svého vlastního mínění považoval car za vhodné jmenovat vrchním velitelem velkoknížete Nikolaje Nikolajeviče, který jej pak neomezeně zastupoval v armádě. Car šel dokonce tak daleko, že se pro blaho země podřídil nejen velkoknížeti, ale i ministrům různých resortů.

Pro člověka malé duše a malicherných citů by bylo nemožné se takto podřídit a skromně postavit na druhé místo tak, jak to dělal car.

Panovník se tím snažil vložit veškerou odpovědnost mimo omezený rámec jednotlivé osoby a proto také velkoknížeti poskytl naprostou volnost jednání ve všech vojenských záležitostech.

K tomu je třeba být mužem jasného rozumu, dobré znalosti člověka i správného odhadu událostí. Také je nezbytná čistá a milující duše bez předsudků a lidských malicherností, schopná zřeknout se vlastního „já“ v zájmu vyššího ideálu. A takový byl náš car, jemuž tupý a nevděčný lid bohužel tak málo rozuměl a tak mylně jej oceňoval.

Lid si vždy více cenil chytrých, ale krutých a bezohledných vládců jako byli např. Ivan Hrozný nebo Petr Veliký, a proto se také otrocky sklonil před hrubým a nesmyslným násilím Lenina a Trockého. Lidu jsou cizí a nepochopitelné takové city, které jsou z lásky k vlasti ochotny ke krajnímu sebeobětování pro blaho celé společnosti.

Je opravdu možné, že by takové city byly cizí a nesrozumitelné celému ruskému národu? Ano i ne. Ať si to zní jakkoli divně, přesto tomu tak je. Samotné ruské dějiny, stejně jako i ruský národní charakter jsou plné paradoxů. Ruský lid, drsný a surový, často i nepoctivý jako žádný jiný na světě, byl přesto schopen ze sebe vydat řadu osobností, které projevily morální bohatství a schopnosti, dřímajících v témže lidu. Takové osobnosti pak měly na masy blahodárný vliv a tak dělaly dějiny svého národa.

Znám ještě jeden takový národ – jsou to Židé.

Mezi nimi se objeví, ovšem jen zřídka, opravdu podivuhodný člověk, ale jak už řečeno, jde o vzácné výjimky. Čestný, dobrý, srdečný, naprosto upřímný a věrný – skutečná osobnost.

Na počátku své éry měli Židé hodně takových mužů, rozhodně více než nyní, a všichni z nich se odvrátili od židovství následováním Krista a jeho učedníků, kteří byli rovněž Židé.

Přesto se domnívám, že takové výjimky jsou dnes tak vzácné, a že už nemohou mít vliv na všeobecné mínění, které se o Židech jako takových vytvořilo.

Mám snad hledat takové výjimky také v ruském národu? Jistě ne! Jestliže se takové výjimky vyskytují u Židů jen zřídka, u Rusů jsou tak časté, že si vlastně ani

nezasluhují označení za výjimku. Značná část celého národa patří do této rubriky, která byť i je menšinou, přesto může ručit za dobré jméno Ruska.

V této menšině jsou také obsaženy podstaty ruské národní duše a tvoří jakýsi protějšek k „šelmě“ ruské revoluce.

Mezi těmito dvěma extrémy jsou pak masy, které se klátí jako třtina ve větru a střídavě se přiklánějí na stranu té nebo oné skupiny.

Celý náš národ se skládá z různých možností se svými světlými i temnými jevy. Tyto schopnosti a možnosti jsou rozsáhlé a rozmanité, takže je štěstím, když se obratně seskupí pod jednotnou mocí; pokud nastane opak, stávají se pohromou!

V této souvislosti si vzpomínám na rozhovor, který jsem v prvních dnech války v srpnu 1914 vedl s petrohradským drožkářem. Ten prostý muž projevil mimořádné pochopení pro ruskou národní duši.

Jednoho večera jsem jel drožkou po Něvském prospektu. Kočí byl už starší člověk mezi 45 až 50 lety. Blížeji jsem jeho věk nedokázal odhadnout, protože vůbec není snadné prostý lid přesněji ohodnotit. Jeho vous byl temně rudý s lehkým nádechem do šedé. Pohled měl jasný, zamyšlený a pronikavý. Brzy jsme navázali hovor a protože se v těch dnech točilo všechno kolem války, přišla řeč také na ni. Jako ledová sprcha na moje válečnické nadšení zapůsobilo, když zcela nečekaně klidným, mírným a přesvědčivým hlasem mi řekl: „Víte, pane, i když se na všechno dívám v dobrém, a také náš národ si myslí, že nepřítele snadno porazí, přesto se domnívám, že z téhle války nevzejde vůbec nic rozumného.“

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se užasle.

„Protože bychom pod naším současným carem vůbec neměli bojovat. Jemu se nic nedaří, a nic se mu nemůže podařit. Je to nešťastný car, celá jeho vláda je nešťastná...“

Byl jsem tím silně pobouřený, mírný tón drožkáře mě však zase uklidnil. Otočil se na kozlíku ke mně a při pomalé jízdě pokračoval: „Neračte se zlobit, Vaše blahorodí, a nesmýšlejte o mně špatně. Sám jsem starý voják, ne jeden z těch dnešních, nýbrž správný voják, a své cary miluji a vážím si jich neméně než vy. Každého cara musíme milovat, a toho dnešního dokonce ještě mnohem víc. Jak by bylo možné jej nemilovat a nelitovat, když je tak nešťastný.

Jen se nad tím vzácný pane zamyslete: co se mu kdy podařilo? Kromě toho je celý národ jiný než dříve, a řekněte sám, zda si takového cara vůbec zaslouží?... Na takový lid se musí železnou pěstí až bude kňučet a škemrat o milost, ale ne jak se to dnes dělá samou láskou a dobrotou...

Vidíte tedy Vaše blahorodí, že jste se prve zbytečně hněval, vždyť já svého cara ctím a lituji ho. Je mi jej hrozně líto... je příliš jemný a jeho duše se rovná andělské. Je čirá a jasná jako křišťál, nehodí se však pro naší dobu ani pro náš lid.

A jsme na místě... Odpusťte, prosím, že jsem vás tak pohněval.“

„Odkud tohle všechno máš?“ nedalo mi nezeptat se.

„Svaté knihy se u nás čtou jen málo, milostpane, ale přesto v nich všechno stojí a všechno vysvětlují. Tedy je čtěte a budete mít ve věci jasno. A něco málo jsem si už doplnil sám... přeji vám pevné zdraví a štěstí v boji.“

S těmto slovy odjel a zmizel v moři lidí stejně náhle, jako se z něj předtím vynořil. Alespoň na okamžik mi ten starý muž ukázal pravou tvář skutečnosti... Krátce

poté jsem odjížděl na frontu. Hlavu mi mučily nespočetné myšlenky... a mrzelo mě, že jsem toho dobrého muže propustil, aniž bych se jej zeptal na jméno a adresu.

IV.

Zakazování útoku

První válečný rok • Carova činnost • Naděje satanistů na válku • Okouzlující carova povaha • Neodvratné • Agitace • Fámy a tlachy • Gučkov a Puriškevič • Suchomlinov • Vojejkov • Ruská ješitnost a závistivost • Ruští Němci a štvaní proti nim • Napadání státní moci • Propaganda v armádě a vojenském námořnictvu • Mítink v Alexandrově divadle • Útoky proti pasivní státní moci

„Kdo by však pohoršil jednoho z maličkých těchto, kteří ve mne věří, tomu bylo by lépe, aby mlýnský kámen zavěšen byl na hrdlo jeho a on pohroužen do hlubiny mořské“ (Mt 18, 6).

Od července 1914 do července 1915. Bouřlivý rok. Kolik nadějí a také kolik zklamání! Tolik slzí nešťastných rodičů, vdov a sirotků! Kolik nadšení i malomyslnosti! Kolik zármutku, pochybností i touhy. Kolik věrnosti, kolik nespočetných příkladů sebeobětování a hrdinství! Tolik šlechetnosti, ale také tolik zkázy a násilí! Kolik závisti, kolik příkladů zrady i ochablého ducha! A také kolik bolestné potupy a hanby!

S těmito stručnými větami bych se mohl spokojit k charakterizování roku, který se jako větrná smršť přehnal nad Ruskem, protože není mojí úlohou psát dějiny rusko-německé války.

Zmíněné věty plně stačí oživit v paměti všechny zkoušky, které ruský národ musel snášet v průběhu prvních dvanácti měsíců války.

A v těchto zkouškách ruský lid... neobstál! Byl jimi otřesen až do nejhlubších kořenů. Z toho důvodu byl ten rok pro Rusko osudný, protože všechny neúspěchy i hrdinství nejlepších synů Ruska předurčovaly katastrofu: po tomto roce již národ jako celek ztratil duševní rovnováhu a dostal se na šikmou plochu.

Náš pán a car byl neúnavný a ustavičně cestoval: jednou v Petrohradě, podruhé na frontě, kde se osobně přesvědčoval o stavu věcí, přičemž se mnohokrát i ocitl v palebné linii, hned zase byl v lazaretech na etapě nebo navštívil nejrůznější oblasti a města říše. Poté se znovu vracel do Petrohradu a tak to šlo bez ustání. Car také často pobýval v hlavním stanu, ale nikdy neomezoval práci velkoknížete Nikolaje Nikolajeviče, protože dobře věděl, jak velká tíže povinností na něm ležela a byl si také vědom své vlastní morální odpovědnosti.

Carova ohleduplnost v těchto věcech šla dokonce tak daleko, že na návštěvu hlavního stanu s sebou nikdy nebral ministra války Suchomlinova, protože přesně věděl o napjatých vztazích mezi ním a velkoknížetem.

Na tomto místě musím poznamenat, že jakkoli se Suchomlinov ve své funkci ministra války provinil mnohými chybami, nejsou zcela oprávněné útoky, které se na něj vedly z mnoha stran. Většinou měly svůj původ v podlých intrikách nebo bezdůvodné závisti, jako například nepřijatelné útoky Gučkova a Polivanova, jež

byly ostatně dost průhledné, protože měly za účel ministra zdiskreditovat a tím napadnout samotného cara, který Suchomlinova ministrem jmenoval.

Tím se dostávám k počátku všech plánů nepřátel Ruska a trůnu. Ti shledali za nezbytné podkopat autoritu vladaře a zasít v lidu vůči němu nedůvěru a nenávist. Šedesáti lety neúnavné propagandy k tomu bylo mnohé připraveno a také se již mnohého dosáhlo. Vlídnost a dobrotivost cara spolu s mnoha domácími i zahraničními okolnostmi této agitaci napomáhaly a také se k tomu účelu bohatě využívaly. Ihned po usednutí na trůn tak panovníka omotávala síť úskočně šířených lží a pomluv. Již tehdy byl předem zpečetěn osud cara, carevny a jejich dětí.

Začátek války tedy právem počítám k první reálné etapě trnité cesty cara a jeho rodiny, která je neúprosně vedla po cestě oběti na kříži. Černá křídla „velkého spiknutí“ již vrhala svůj stín na korunovanou hlavu a pohasínající večerní červánky předznamenávaly nadcházející utrpení cara i všech jemu ještě věrných.

Jen s hlubokým pohnutím začínám s popisem křížové cesty, přesto však pevně věřím v zázračnou záchranu zdravého a obnoveného Ruska...

Ďábel, který se vplížil do duše lidu, proto vkládal velké naděje do války, neboť věděl, že staré a ctihodné jméno cara již nezáří tak jasně a čistě jako dříve. Věděl také, že červ již postupně nahlodal opory státu a začínající válka měla dílo zkázy dovršit.

Přesto zde byly podivuhodné a dobrotivé carovy oči, z nichž vycházela neviditelná moc, bylo zde čisté srdce s upřímnými a čestnými myšlenkami, mnohem silnější než ozbrojený doprovod.

A právě během války měly tyto podivuhodné oči zapůsobit svým uklidňujícím kouzlem. Každý byl tím pohledem okouzlen, důstojníci i mužstvo, stejně jako všichni ti, kteří cara spatřili na frontě nebo v lazaretu... nikdo na takový pohled nemohl zapomenout. Carovy oči všechny pomluvy a nenávist usvědčovaly ze lži a dokázaly i nejhorlivější revolucionáře znovu změnit ve věrné poddané! Taková síla z nich vycházela...

Nicméně rusko-německá válka a německo-ruská revoluce pracovaly s tak početnými miliardami a takovými prostředky, že na ně již ani carovy oči nestačily, a tak i ten poslední odpor byl odsouzen k bezmocnosti. Lucifer mohl triumfovat! Všechny síly světla byly proti němu momentálně slabé a bezmocné.

Hustá a neproniknutelná tma rdousila naši vlast. Nebe se zachvívalo nářkem a pláčem nesčetných obětí... Svět se však dosud nenasytil zla, ještě všechny oběti neprosily nebesa o odplatu...

Přesto jsme se s návratem rozumu mohli poznenáhlu rozhlédnout a skládat účty ze všeho, co se stalo. Rázem nám bylo všechno jasné a srozumitelné. Bezmocní a nevinně utrýznění mučedníci se pro naše nepřátele stali nebezpečným obrem a ručí ruskému národu za návrat ke světlu, dobru a štěstí.

Rozpoutal se zoufalý a divoký boj, z něhož jako vítěz vyšlo zlo, temnota zvítězila nad světlem a lež nad pravdou.

Agitace nenavštěvovala jen frontu, ale i jiná místa, protože válka k tomu poskytla tak příznivou příležitost, o jaké se asi nesnilo ani samotným původcům revoluce.

Na cara dotírala celá fanatická a nebezpečná armáda: lazarety a sanitní vlaky, židovští jednoroční dobrovolníci se svedenou ruskou mládeží, na revoluci plně připravení praporčíci i vyšší důstojníci, vojáci ze zcela pomýlených a zkažených dělnických mas, speciální agitátoři ba dokonce i generálové, členové Dumy, židovští i ruští lékaři, židovské obyvatelstvo v západních oblastech říše, továrníci a mnoho dalších. Ti všichni se vrhali na cara…

A přesto nebylo snadné s ním bojovat. Kromě osobní síly stála za ním ještě tisíciletá historie Ruska i třistaleté dílo Romanovců. Za panovníkem také stály vrozené city národa, který přesně věděl, že s carem je těsně spjata minulost, současnost i budoucnost.

Nepřátelé proto ke svému vítězství necouvli před žádným prostředkem. Je nám všem ostatně známo, že obřezaný národ se nikdy něčeho takového neostýchal použít!

Každý člověk má svatyni, které se neodvažuje dotknout ani krví potřísněný zločinec. Tou svatyní je jeho rodina, domácí krb, otec a matka, žena a děti. Ti všichni ztělesňují vysoký a čistý ideál.

Co je i zločinci nedotknutelné a posvátné, bylo zcela cizí rusko-židovským revolucionářům, kteří se již dávno odřekli všech „předsudků“, jež označili za přežilé a staromódní. K dosažení svého cíle např. pomluvami špinili carův rodinný život a ovinuli jeho domácí krb předivem lží a fantastických výmyslů.

A kdo se kromě Židů ještě podílel na tak ostudném a hanebném díle? Bohužel i mnoho našich ruských lidí a mezi nimi i velká část nejvyšší petrohradské společnosti.

Armáda takových agentů revoluce den ze dne rostla. Zčásti to byli lidé se zcela určitými záměry, tzn. že patřili k opozičním stranám, dílem potom lidé, kteří si svého konání nebyli vůbec vědomi a jen mechanicky opakovali to, co někde zaslechli. Ti však nebyli o nic méně nebezpeční než první, protože šířením senzačních pověstí pracovali ruku v ruce s revolucionáři a tím napomáhali výbuchu katastrofy!

Takto to v Rusku nepřetržitě vřelo a nebezpečí se ustavičně blížilo. Všechno se odvíjelo s podivuhodnou systematičností. V dobách války se v Rusku ještě nikdy dříve nestalo, aby zázemí i fronta byly otravovány tak špinavými a podlými prostředky.

Nejvděčnějším a nejčastějším tématem byl tehdy Grigorij Rasputin. Vyprávění i „odhalení“ o tomto tajuplném člověku nabízela nejvíce námětů k rozhovorům, protože k této historii – spočívající zčásti na pravdě – bylo možné si mnohé přibájit. Ve svém díle, věnovaném carovi a jeho rodině, nemohu odbýt několika stručnými slovy osobnost jako Rasputin, který se bůhví odkud vynořil a poté, co dohrál svou roli, naštěstí zase stejně rychle zmizel. Význam tohoto muže i jeho „hrdinských“ činů nelze tedy bez dalšího obejít.

Proto se v pozdější kapitole vrátím k této patologické, temné, a pro celé Rusko tak osudné episodě za vlády našeho cara.

Revoluční „dělnická strana“ (jak si ona sama říkala) pracovala horlivě a úspěšně. Přes své zvučné označení se však v jistém smyslu hodně podobala dřívějším „obyčejným“ agentům, kteří vždy silně působili na nižší a střední třídy, kde nacházeli

vstřícnost a důvěru. Ve vyšších a vzdělanějších kruzích měla strana úspěch nepatrný nebo vůbec žádný.

„Velké spiknutí“ se však od všech dřívějších hnutí lišilo právě tím, že se pro sebe snažilo získat bez výjimky všechny třídy a vrstvy obyvatelstva. Rozhodně se u nás nepočítalo s tím, že by se i vzdělané kruhy bez dalšího přidaly k revolučnímu hnutí. Původci plánu ovšem naprosto přesně věděli, že ke konečnému úspěchu je nezbytná všeobecná jednota ve všech směrech, a také že je třeba předem zabránit i tomu nejmenšímu projevu odporu, který je u takových hnutí téměř nehnutelný.

Kdo zná charakter ruské společnosti, která v okamžiku, kdy se nenachází pod pevnou vládní mocí, není schopna skutečně produktivní práce, kdo si jasně uvědomuje, jak pasivně se pak tato společnost ke všemu staví, ten se jistě nebude divit, že se ji temným silám tak snadno podařilo demoralizovat a proměnit ve svůj poddajný nástroj. Tak se silám temnot také podařilo vyhnout se nějakému vážnějšímu odporu. Podobného úspěchu dosáhli spiklenci později i v Německu.

Přestože jak právě řečeno byl odpor slabý, musela být i v tomto směru vyvinuta přiměřená činnost, k níž se příliš nehodili drobní a neznámí agitátoři. K tomu bylo zapotřebí pracovníků známého jména a uznávané autority, a proto museli vytáhnout do pole populární muži. I takových lidí se našel dostatečný počet, a to dokonce s mimořádně dobře znějícími jmény a ve význačných postaveních, přesto s duševní prázdnotou a bezvýznamnými schopnostmi (jako např. Rodzjanko), kteří se k tomu propůjčili a přisluhovali revoluci. Tím si ovšem navždy vysloužili opovržení všech čestných a rozumných Rusů.

Přípravnou práci však nemohl odvést jen samotný Rodzjanko, který byl konec konců na poslední chvíli nastrčen jako pouhý statista.

Našly se také jiné osobnosti, jejichž nadání, rozum i energie byly široko daleko známé.

Mám zde především na mysli již nežijícího Puriškeviče a Gučkova.

K těmto bezpochyby mimořádným lidem jsem se před válkou choval s velkou úctou, protože jsem tehdy ještě neznal jejich stinné stránky. Především mi imponoval Puriškevič. Byl mimořádně nadaný i vzácně vzdělaný a patřil tehdy k mým politickým přívržencům. Jak řečeno, neobyčejně se mi líbil. V jeho – bohužel tak pozdě vytvořené – „Filaretově společnosti“ jsem viděl hlubokou státnickou myšlenku, a stejně jako já byl členem Svazu archanděla Michaila.

Nicméně jeho chování ani směr činnosti během války i revoluce mi již nic neříkají a postupně jsem se od něj distancoval.

Škoda jen, že tak talentovaný ba téměř geniální člověk byl až příliš sebejistý a nechtěl slyšet jiný názor než jenom svůj. Jeho touha po popularitě, snaha vyniknout nad ostatní i charakterové nedostatky včetně slávychtivosti nám všem hodně uškodily. Vlastní „já“ mu bylo důležitější než všechno ostatní; to byla jeho největší chyba. Ta je bohužel vlastní téměř všem velkým mužům Ruska a paralyzuje prospěch, který by své vlasti mohli přinést.

Gučkov, Stolypinův přítel, který zastával uměřené názory a patřil spíše ke konzervativcům, se mně před válkou jevil jako mimořádně inteligentní člověk, kterým také je, i jako upřímný a pravý patriot, více sloužící vlasti než osobním zájmům.

Teprve později jsem jej poznal jako egoistického člověka, který je posedlý touhou hrát mimořádnou roli.

Kromě toho patřil k mužům, provázeným trvalým neúspěchem, k lidem, jimž se nechce nic dařit. Před válkou i během ní spolu se svým hanebným přítelem, generálem Polivanovem, stejně samolibým člověkem a velkým intrikánem, tak dlouho napadal ministra války Suchomlinova, až jej nakonec přivedl na lavici obžalovaných za zločiny, jichž se ten nikdy nedopustil.

Zdá se, že Gučkov, který ze zištných důvodů vznesl proti Suchomlinovi tak těžké obvinění jako je vlastizrada, uvěřil údajům Polivanova, jenž byl veden žárlivostí a závistí.

Takovou lehkomyslnost, jakou Gučkov v tomto případu ukázal, nemůže žádný rozumně myslící člověk prominout.

Suchomlinov byl přesto shledán vinným velice nejednoznačným a pochybným rozsudkem. Zmíněný proces, k němuž ostatně došlo již v bezzákonné éře Kerenského, byl plně pod tlakem revolučních vojáků a zdivočelé lůzy, takže soudci ze strachu o svůj život byli donuceni Suchomlinova odsoudit. V tomto smyslu ovlivňoval soudce i prokurátor Nosovič, který se třásl o svůj bídný život a tím se navždy znemožnil.

Při vzpomínce, jak podle a uboze se v té době jednalo, se člověku dělá doslova špatně.

Osud tomu chtěl, že nakonec musel Gučkov sám zaujmout místo své oběti. – A čím se vyznačuje jeho krátká, ale neblaze proslulá činnost jako ministra války?

Byl pouhou hříčkou v rukou revoluční lůzy, které se marně snažil podbízet lichocením a sliby. Za jeho úřední éry byl vydán a proveden proslulý „výnos č. 1“, který naprosto znemožňoval existenci jakékoli armády. S Gučkovovým souhlasem bylo nechvalně proslulému vojáku Kirpičnikovovi propůjčeno nejvyšší vyznamenání za statečnost, Kříž svatého Jiří. – „Hrdina“ Kirpičnikov zastřelil svého velitele, protože jej za krádež degradoval z poddůstojníka na vojína. Velitel pak chtěl Kirpičnikovovi dát příležitost k obhájení cti a krátce před vypuknutím revoluce jej poslal na frontu s následující slovy: „Jdi a smyj svou vinu bojem s nepřítelem!“

Když Gučkov sám uznal, že se už nic rozumného dělat nedá, začal se postupně stahovat do pozadí. Nakonec se opravdu nedalo nic dělat. Rusku už byl na hrdlo uvázán mlýnský kámen a zbývalo jen hodit je do vody. A tento poslední akt pak také udělal Gučkovův nástupce Kerenskij.

Gučkov tedy musel odstoupit. Takoví lidé jako on nemají právo vystupovat na veřejnosti poté, co tak žalostně selhali.

Ruská armáda správně ohodnotila Gučkovovu cynickou a kariéristickou činnost. Když „se zaťatými zuby a s bolestí v srdci“ se musel z donucení vzdát úřadu ministra války, snažil se jako praporčík vstoupit do vojska. K tomu účelu si vybral „Divokou divizi“ a zaslal jejímu štábu příslušnou žádost. Velitel divize mu však odpověděl, že to nemůže dovolit bez předběžného dotazu u důstojníků jeho pluku. Všechny došlé odpovědi byly stejné a zněly v tom smyslu, že v jejich řadách nemá Gučkov co pohledávat. Zamítavá odpověď byla o to trapnější, že všechny noviny již předem rozšířily zprávu o nástupu Gučkova do divize jako dobrovolníka. Kromě morálního políčku musel Gučkov ještě strpět i nějaký ten fyzický – na Krymu od

rytmistra Baranova, v Berlíně od korneta Taborického. Silně však pochybuji, že by tyto urážky nějak zapůsobily na jeho černé svědomí...

Alexandře Ivanoviči! Jděte do sebe a zamyslete se nad tím, jak těžce jste se provinil na carovi i na naší vlasti. Jak jste z osobní pomstychtivosti pronásledoval panovníka, který vás podle vašeho mínění dostatečně neocenil, i jak jste si z touhy po slávě zahrával se zájmy a štěstím Ruska!

Přecenil jste své síly a proto jste také nemohl dokázat nic rozumného. Všechno, co jste podnikl, skončilo neúspěchem, za což pak musela naše otčina zaplatit krví svých nejlepších synů.

Naši předkové byli tvůrci a ochránci státní moci. Vy, Alexandře Ivanoviči, jím nejste a proto se nedotýkejte toho, co se vás netýká. Zabývejte se raději sám sebou a dejte ruce pryč od naší věci. Jste jen padlá veličina. Váš pád byl přirozený a spravedlivý; bylo by naopak nespravedlivé a nepřirozené, kdybyste se znovu snažil šplhat nahoru. Jste přece chytrý a vzdělaný člověk, což je v dnešním Rusku vzácný jev, a proto byste se měl stydět, pokud všechno tohle pochopíte.

Jistá omluva by se snad našla pro starého a zabedněného Burceva s jeho omezeným rozumem a fanatickým charakterem, který se vzdor všemu stále ještě snaží hrát nějakou roli a předvádět se.

Také stařeně Breškovské by bylo ještě možné prominout, že se vychloubá garderobami, ukradenými ze Zimního paláce, a ve shromážděních hystericky vykřikuje svou nevzdělanost. Co jiného by se nakonec od ní dalo čekat?

Rovněž s hochštaplerem Kerenským se, Alexandre Ivanoviči, nesmíte srovnávat. Říkám to všechno i přesto, že vám nejsem přátelsky nakloněn. Nesmírně jste se provinil vůči carovi i vlasti, ale ani v tom se nemůžete vyrovnat Kerenskému.

Avšak ani Savinkov není pro vás příklad. Tento kriminálník je zralý pro šibenici a jsem pevně přesvědčen, že oprátce neujde.

Jako mnoho ostatních jste v revoluci jednou provždy dohrál. Vykonal jste svoje. Nové Rusko budeme stavět bez vás.

Jakkoli byla role Gučkova a Puriškeviče ničemná, přesto je nemohu podezírat, že by byli agenty Židů. Toho by tito muži podle mého přesvědčení nebyli schopni. Jakkoli svou vlast stavěli až na druhé místo, přesto považuji za nemožné, že by ji vědomě zrazovali.

Nevědomky však Židům zcela mimořádně posloužili. Dva z nejznámějších poslanců Ruska, jeden na nejkrajnější pravici, druhý umírněný konzervativec, a oba – monarchisté. Oba z osobních důvodů nepřátelé carské rodiny, oba v řadách nepřátel režimu, s nímž sami byli v zásadě solidární pro své politické smýšlení. Nebyl to snad úžasný trumf v rukou našich nepřátel?

Taková zbraň byla mnohem cennější než stovka vlastních agitátorů.

A čím byl první výstřel v pochmurné noci zavraždění Rasputina, vypálený samotným Puriškevičem? Byl signálem k výbuchu revoluce a k útoku na staré Rusko.

Poté, co Gučkov a Puriškevič odvedli svou práci, byli odstraněni samotnými Židy, protože nyní už jejich cílům stáli v cestě.

Dočasně však byli tvůrcům revoluce potřební a užiteční, a jen z těch důvodů mohli zastávat důležitá místa.

K dokonalejšímu provádění své činnosti byli Gučkov a Puriškevič ještě ve službách Červeného kříže, takže mohli působit nejen v Dumě a na stranických zasedáních, ale také v etapách, a když navštívili frontu, agitovali horlivě dokonce i tam nejen proti vládě, nýbrž i proti samotnému carovi a jeho rodině.

Kolik asi poctivých myslí tito dva muži omámili, kolik řádných a svědomitých důstojníků zkazili svými povídačkami a „odhaleními“? Netřeba dodávat, že všechny jejich příběhy byly přehnané, vymyšlené a lživé. A takto Gučkov a Puriškevič z egoistických důvodů sami sobě i vlasti kopali hrob.

A takových lidí jako oni jsme měli tolik... jak mnoho prospěšného a dobrého by mohli udělat, kdyby byli méně sebevědomí a ctižádostiví, méně egoističtí, ale tím více svědomití a činorodí pro vlast...

Místo toho Gučkov se zachmuřeným, beznadějným až zoufalým výrazem kritizoval lazarety, etapní velitelství i samotné pozice na frontě a zaměřoval se při tom hlavně na ministerstvo války („La critique est si aisée!“),[17] odkud pak začal poznenáhlu útočit na samotného cara.

Pokud jde o Puriškeviče, ten se zabýval šířením nesmyslných výpadů, narážek ba i přímých výtek vůči carské rodině v osobě carevny. Podle Puriškevičova mínění car dostatečně neoceňoval jeho jinak opravdu užitečnou, schopnou a energickou práci organizátora a administrátora sanitních vlaků i dalších oborů činnosti Červeného kříže. Ve skutečnosti ovšem tomu tak nebylo. Jako panovačný a svéhlavý člověk se Puriškevič vždy snažil stavět svou organizaci na první místo a všechny ostatní předstihnout, a to právě v době, kdy se carevna horlivě snažila všechny tyto instituce pozvednout na stejnou úroveň a vymýtit intriky i nezdravou konkurenci, která byla jen k naší vlastní škodě. Ke všem organizacím tohoto druhu se carevna chovala stejně laskavě a také je rovnoměrně podporovala bez ohledu na to, jaké osoby jim stojí v čele či jaké mají osobní vlastnosti a nadání. Je už v povaze věci, že právě nejslabší síly ve svém upřímném a dobrém snažení potřebují nejvíce pomoci a podpory.

To však Puriškevič nechtěl pochopit a nedokázal odpustit těm, kteří mu nevěnovali speciální pozornost a nestavěli jej na zvláštní piedestal.

Zde jsou podle mého názoru důvody, proč dával Puriškevič najevo tak vyslovenou nenávist vůči carevně. Tato vzácná žena, které v Rusku tak málokdo rozuměl, byla absolutně chybně oceňována a opravdu si ve své dobročinnosti, moudrosti a čistotě nezasluhovala takovou špínu, jakou na ni házel nevděčný lid, který sama tak upřímně a vřele milovala.

Je možné, že Puriškevič vůbec nepřemýšlel o vlastním jednání, ale nakolik jej znám, byl pevně přesvědčen o své pravdě.

Jisté je tolik, že se Gučkov i Puriškevič od carských manželů vždy odtahovali a necítili se být jimi dostatečně oceňováni.

Ve skutečnosti však se věc měla úplně jinak. Když se Gučkov poprvé veřejně předvedl (ještě za Stolypina), car v něm rozpoznal skutečně chytrého a talentovaného člověka a také si jej náležitě cenil. Když pak byl Gučkov prezidentem Dumy, projevoval mu car velkou důvěru. Tehdy se právě projednávalo povolení úvěrů pro církevní školy a car požádal Gučkova, aby se ve věci škol angažoval a odrazil divo-

[17] Je to kritika, jestliže napomáhá.

ké výpady levice. Gučkov to sice přislíbil, ale jak se později ukázalo, slovo nedodržel a předloha zákona neprošla. Od té doby car své chování ke Gučkovovi změnil.

Pro Gučkova byla záminkou k útokům na cara údajná Suchomlinovova zrada, Puriškevič měl zase po ruce jiný důvod. Tím byl záhadný a nemravný sibiřský mužik, který v životě naší carevny hrál podobnou roli jako svého času Cagliostro (Žid Jakob Balsameau) v životě královny Marie Antoinetty.

A naše carevna – tak vysoko oceňovaná všemi, kdo jí znali –, byla podobně jako francouzská královna nevinnou obětí nesmyslné a nízké nenávisti. Puriškevičovy povídačky, roznášené v armádě, vyvolávaly nesmírné vzrušení a pobouření. Nikdo se však nenamáhal ověřit si, kolik pravdy na všech těchto řečech je, a že jde ve skutečnosti pouze o přehánění, pomluvy a lži. Kdo by si nepamatoval proslulou Puriškevičovu řeč v Dumě na podzim 1916, kdy tento přesvědčený monarchista pln nenávisti a lží útočil na vládu? Jeho řeč, ostatně podobně jako Miljukovova, hodně přispěla k tomu, že zmlkli dokonce i čestní, věrní a loajální lidé a přikládali až příliš velký význam slovům politických intrikánů.

Puriškevič tenkrát napadl zvláště generála Vojejkova, osobu mimořádně blízkou carovi, a speciálně poukazoval na jistou věc. Vyprávěl o něm, že prý generál v zájmu svého podniku na minerální vodu „Kuvaka“ vzdor těžkým válečným časům přiměl vládu nechat postavit na své pozemky jinak zcela nepotřebnou železniční přípojku.

Taková „odhalení“ vyvolávala v obyvatelstvu zlou krev, a to tím spíše, že naše železniční síť nebyla i bez toho nijak hustá. Kromě toho vrhala také stín na autoritu cara a škodila společné věci státu.

Ve skutečnosti však bylo celé vyprávění od začátku do konce vymyšlené, protože vláda stavbu zmíněné železniční přípojky ani neplánovala, ani nikdy neprovedla.

Všechna příslušná dementi v novinách nenašla sluchu, kdežto Puriškevičovy povídačky se bleskově šířily a rozsévaly nedůvěru vůči vládě! Nikdo totiž nepovažoval za možné, že by tak populární osobnost jako Puriškevič mohla podobné zvěsti předkládat veřejnosti bez ověření. Francouzské přísloví říká: „Calomniez, calomniez – il en restera toujours quelque chose.“[18]

Také je podivuhodné, že Puriškevičovy obžaloby směřovaly proti člověku, jehož pojem cti a čestnosti byl mimořádně vysoký. Jediné, co se mu dalo vytknout, byla přehnaná touha po slávě. Vojejkov byl mimořádně chytrý, činorodý a rozumný člověk. Vyznačoval se značným organizátorským talentem, vždy byl připraven chopit se iniciativy (což je u nás velmi vzácné) a také jednou začaté dílo uměl dokončit. Svému caru byl vždy věrným, upřímným a svědomitým služebníkem.

Mnozí jej však nepovažovali za příliš sympatického. Proto měl také málo přátel, ale tím více nepřátel. Možná, že jeho okolí ovlivňovala závist vůči člověku, zvyklému na skvělou kariéru. Tento rys je vůbec příznačný pro ruskou povahu. Téměř všichni naši vynikající muži, kteří se povznesli nad průměr svým talentem, vlastnostmi i úspěchy, se obvykle dočkali jenom závisti a nenávisti. Na tak úrodnou půdu padla židovská revoluční propaganda!

---

[18] Pomluva, pomluva – zůstává vždy stejná věc.

Závist, všude závist... ale také ovšem ješitnost, touha po slávě a samolibost jsou v Rusku hodně rozšířené, nejvíce však mezi skutečně činorodými a energickými osobnostmi. Tyto nešťastné chyby pak snižují ba zcela anulují jejich zásluhy.

Projevují se ve všech třídách, ve všech vrstvách společnosti. Tak např. si vzpomínám na jednoho strážmistra v naší jednotce kavalerie, kterého jsem dobře znal a opravdu vysoko jsem si jej cenil a vážil. (Jak jsem se později dozvěděl, byl za revoluce zabit, naštěstí ne svými vlastními vojáky, jak se bohužel často stávalo.) Byl to znamenitý, statečný a svědomitý člověk. Avšak i on trpěl „společnou ruskou chybou“ – doslova každodenně se chlubil svými přednostmi a cítil se nedostatečně oceněný. Kdykoli mi musel podávat hlášení o své činnosti, bylo na něm jasně vidět uspokojení, že se mohl zmínit o nějakém úspěchu. Nebylo těžké uhodnout, jak se při tom cítí. A skutečně se mu téměř všechno dařilo, ale když musel občas ohlásit nějaký neúspěch, byl z toho přímo zoufalý.

Ten milý člověk však měl ještě další velkou chybu, kterou lze považovat za přímý důsledek výše zmíněné, a kromě svých vlastních zásluh nesnášel žádné jiné. Když jsem v jeho přítomnosti pochválil nějaké četaře, nejenže tím psychicky trpěl, ale co horšího, později se k těm lidem choval krajně nepěkně a se zadostiučiněním mi okamžitě hlásil každý jejich nepatrný přestupek.

Strážmistrovy charakterové rysy jsem tehdy snášel s filosofickým klidem, protože jsem dospěl k názoru, že takové chyby jsou každému činorodému ruskému člověku vrozené. Ještě štěstí, že tento člověk se skutečně o vlast zasloužil, protože se bohužel také stává, že se stejné chyby vyskytují také u ruských lidí bez jakýchkoli zásluh.

Jak byl Puriškevič velkorysý a tolerantní k sobě samému, tak přísný a nespravedlivý byl vůči nevinnému Vojejkovovi.

Musím se zmínit ještě o jednom velkém Puriškevičově hříchu.

Kromě novin „Novoje Vremja“ to byl on, jehož nenávistné projevy proti německým Rusům začaly brzy nést ovoce. Ruští Němci byli v zásadě přesně stejní Rusové jako sám Puriškevič, pouze měli zděděná německá jména, na něž byli hrdí a nehodlali je změnit, protože se pod nimi jejich předci vyznamenali věrností trůnu a ruské vlasti. Existovaly samozřejmě i ostudné výjimky. Puriškevičovo štvaní jako takové však bylo velmi nemoudré a nespravedlivé, přinejmenším však neoprávněné a nečestné.

Ruští Němci, soustavně podezíraní, se vzdor tomu všemu chovali během války čestně a loajálně, a hrdinně krváceli za svou ruskou vlast. A později za revoluce to byli právě oni, kdo stál nejpevněji při carovi a ani v nejtěžších chvílích jej nezradili a neopustili. S klidným svědomím prohlašuji, že relativně ke svému počtu hodně předčili počet statečných mužů s ruskými jmény.

Štvaní proti ruským Němcům ze strany Puriškeviče a ostatních „vlastenců“ se neštítilo žádného prostředku, pomluvy ani lži. Podílely se na něm za anglické peníze i noviny „Novoje Vremja“. Důsledky tak slepé, nespravedlivé a fanatické nenávisti byly však osudné nejen pro nositele německých jmen, nýbrž i pro obecné zájmy státu. Rovněž to byl velký trumf v rukou nepřátel Ruska a trůnu, protože nejen židovští novináři, ale i ruští a mezi nimi zvláště liberální, pracovali pomocí přehánění i otevřených lží.

A znovu to byl car, jemuž se připisoval nadbytek „ruských Němců“, a to nejen jemu, nýbrž celému domu Romanovců, tj. všem tvůrcům ruského státu. Nikdo však nemůže popřít, že to byli němečtí Rusové, kteří se tak výrazně podíleli na výstavbě ruské říše.

Vrátíme-li se však znovu k našemu příběhu, pak vidíme, že právě tito lidé zastávali většinu odpovědných a důležitých míst v Rusku.

Naši „hrdinové“ budou asi těmito řádky pobouřeni, ale zcela neprávem – pouze se snažím vracet k historickým skutečnostem a vylíčit je zde bez jakýchkoli vášní a zaujetí. Pokud jde o moje city k vlasti, jsem pevně přesvědčen, že ji miluji více a upřímněji než tito křiklouni a pochybní hrdinové. Miluji své Rusko nade všechno a neumím si je představit jinak než mocné a carské bez nějakého dělení na nás, na „brášky“ Čechoslováky i jakékoli jiné ostatní národnosti. Moje sympatie pro Slovany končí u Srbů. Vůbec se domnívám, že velká ruská říše již dávno překonala myšlenku slavjanofilství, jejíž vliv na ruskou politiku byl neblahý.

Ruská jména znějí již sama o sobě působivě a hrdě, aniž by se nějak dotýkala slovanství jako celku. Tím samozřejmě nemá být řečeno, že by ruská říše neměla v tísni a nebezpečí přijít na pomoc ostatním slovanským národům, ale pouze jako vzdáleným a chudým příbuzným, od nichž pak nelze očekávat nějakou protislužbu. Realita nás učí, že jsme za to vždy sklidili pouze nevděk.

V otázce, jaké slovanské kmeny hrály hlavní roli při míšení krve, jež vedlo k vytvoření ruského národa, jen těžko dojdeme k nějakému pozitivnímu závěru.

K jednomu z nejčistších slovanských kmenů lze počítat Poláky, kteří ovšem nebyli (a dodnes nejsou) schopni postavit svůj stát na skutečně pevných základech.

Nejméně smíšenou krev mají mezi námi Malorusové, ovšem jejich schopnost k založení vlastní státní jednoty vidíme na frašce „Ukrajiny veleváženého hejtmana Skoropadského“, která byla pak vystřídána krvavou tragikomedií Petljury.

Pro mocnou ruskou říši je „pivní vlastenectví“ až příliš malicherné a nepostačující...

Mám zde na mysli speciálně Němce 16., 17. 18. a počátku 19. století, jejichž zásluhy o stát byly moudrými a prozíravými panovníky náležitě poznány a oceněny. Od té doby se ruská šlechta, celý ruský úřednický stav i další ruské kruhy už natolik smísily s Němci, že v mnohém tom Meierovi a Schulzovi proudí více opravdové ruské krve než v nějakém starousedlém a pyšném bojarovi. Právě tak, jako se krev šlechty i měšťanstva severního Německa a převážně Pruska mísila se slovanskou, bylo tomu obráceně i v Rusku. Tím nesmyslnější tedy bylo zmíněné štvaní proti ruským Němcům, na němž se bohužel nepodíleli jen nepoučení lidé, nýbrž i chytří a vzdělaní.

O to moudřejší byla politika ruských carů, kteří si Němce uměli pro sebe získat a přibrat je k výstavbě ruského státu.

Dokonce ani Moskvané se neobávali svého času podporovat příliv cizinců. Dokazuje to velký počet ruských rodů cizozemského, zvláště pruského původu. Nikdo by se tedy neměl divit, že právě prozíraví moskevští carové znali produktivní hodnotu nových cizinců.

Tehdy ovšem nebyl ještě příliv západních vystěhovalců do Ruska tak silný, aby se mohlo mluvit o nějaké záplavě, přestože postupně sílil a nakonec vedl až k zalo-

žení německé čtvrti v Moskvě. Ta se postupně měnila ve vlivné ústředí a tím napomáhala pronikání západních mravů do Ruska.

Teprve s Petrem Velikým začala přicházet skutečně silná vlna cizinců a zvláště Němců, kteří téměř výhradně vstupovali do státní služby. Pozoruhodný je zde postoj samotného cara i jeho nástupců k těmto přistěhovalcům.

Přestože Petr Veliký prokazoval cizincům různé pocty a vážil si jejich zásluh, nikdy jim nesvěřoval první místa, nýbrž vždy až druhá, takže všechna vyšší a nejodpovědnější postavení ve státě obsazovali praví Rusové, zatímco jejich zástupci a pomocníky již cizinci být mohli.

Proto také Petr Veliký připisoval velký neúspěch v první bitvě na Narvě okolnosti, že vrchní velení měl tehdy vévoda de Croix, který byl mezi mužstvem dosti neoblíbený a sám neznal ani slovo rusky.

Naproti tomu nástupci Petra Velikého už nedělali rozdíl mezi nositeli německých a ruských jmen. Bylo to také naprosto nemožné, protože rody se vzájemně ustavičně mísily a spojovaly. Proto také tolik Němců zastávalo v říši nejvyšší a nejodpovědnější úřady, aniž by kdo našim carům vytýkal, že je nějak mimořádně protežují. Ba právě naopak, zmíněné úřady byly německým Rusům svěřovány jako dík za jejich zásluhy.

Stále znovu se zde vracím k typickému charakterovému rysu Rusa, který není schopen něco podniknout, jakmile mu chybí odpovídající vedení. Neumí se sám chopit iniciativy a něco rozumného zorganizovat. Z toho důvodu také bylo pro Židy snadné zmocnit se ruského národa a nakládat s ním podle svých vlastních záměrů!

Vzhledem k této zvláštnosti ruské povahy byl příliv Němců pro Rusko štěstím a nedostatečně oceněným faktorem. Ruští carové jednali moudře, když se mu snažili napomáhat.

Byli to především důstojníci německého původu, kdo položil základy naší kdysi tak mocné a disciplinované armády. Neocení to pouze člověk bez jakýchkoli vojenských znalostí. Armády, která byla pevnou oporou národní jednoty, se Židé ne nadarmo tolik obávali a nenáviděli ji, a proto také bylo jejich první starostí tuto moc získat pro sebe tím, že ji okamžitě nahradili svými „soudruhy“.

Ve všech oblastech ruského života se německý vliv uplatňoval blahodárně. Německá plánovitost, čestnost a svědomitost se sloučily s pokojnou a velkorysou ruskou povahou. Tím oba vzájemně se doplňující národy dospěly ke znamenitým výsledkům, které nezůstaly bez vlivu ani na kulturu ruského života.

Ruským carům, kteří všechno právě řečené obezřele rozpoznali, patří obrovský dík všech věrných Rusů za podporu přílivu těchto cizinců, kteří se dříve či později s domorodci plně asimilovali.

Pokud se mnoho Rusů, ať už s německými nebo ruskými jmény, nestavělo k poslední válce nijak nadšeně, pak pouze kvůli tušení, že by vedla jenom k dalšímu neštěstí Ruska. Následné události plně potvrdily jejich předpoklad, který vyšel výhradně z upřímné oddanosti k vlasti. Tím více nás ovšem udivuje, že se taková osobnost jako Puriškevič nechala svést k tak slepé a fanatické nenávisti vůči těm, k nimž měla naopak cítit vděčnost. Jak krátkozraké a přímo zločinné byly jeho výtky carovi, že se prý obklopil jen samými Němci.

Den co den přibývalo špatných znamení, lid byl stále více nespokojený a podrážděný. Válka se špatným průběhem a velkými ztrátami jen přilévala olej do ohně. Celá říše byla otrávená všemi těmi nesmyslnými pověstmi, o jejichž šíření se tolik zasloužili také Gučkov a Puriškevič. Nakonec jimi byl infiltrován nejen prostý lid, ale i kruhy inteligence, a tím se připravovala úrodná půda pro revoluci.

„Osvoboditelé lidu“, kteří nevynechali jedinou příležitost, začali postupně všude nacházet pochopení a vstřícnost, takže mohli právem počítat s pronikavým úspěchem.

K počátečnímu úspěchu však nebylo zapotřebí pouze podpory širokých mas, které by stály připravené každým okamžikem udeřit, nýbrž také alespoň určité části armády.

Z toho důvodu se kladla velká váha na její zpracování. Téměř v každém pluku byli zvláštní agenti, agitátoři a provokatéři. Dokonce existoval regulérní štáb, který registroval a řídil pokroky propagandy, takže bylo možné mít dokonalý přehled o stavu věcí.

Zcela zvláštní pozornost však byla věnována vojenskému loďstvu, v němž vůdci „osvobozeneckého hnutí“ již měli mužstvo zcela ve své moci. Válečné loďstvo vůbec nabízelo nejpříznivější pole působnosti pro revoluční propagandu, protože námořníci již byli téměř úplně infiltrováni, a těch několik výjimek, které ještě zůstaly věrné carovi, bylo v těžkém postavení vůči svým rudým kamarádům.

Jistý očitý svědek mi vylíčil mítink v Alexandrovském divadle v Petrohradu z dubna 1917.

Na shromáždění promluvila řada představitelů sociálně-revoluční strany o různých politických otázkách. Publikum naslouchalo pozorně a každého řečníka odměnilo bouřlivým potleskem. Mezi účastníky byli většinou dělníci, vojáci a námořníci se svými „dámami“, ale také několik zvědavých důstojníků i příslušníků inteligence.

Mezi jinými promluvil i jistý „francouzský poručík“ jménem Lebeděv, bývalý emigrant, který se hned po převratu vrátil do Ruska. Tento pán se oženil s Kropotkinovou dcerou a proto měl styky s nejvyšší emigrantskou „aristokracií“, takže byl na jaře 1917 jako poručík a navíc zahraniční důstojník jmenován pobočníkem ministra námořnictví. Zde tedy hrály roli nejen zásluhy tohoto „soudruha“, nýbrž i vysoká protekce.

Lebeděv s kolosálním sebevědomím vyprávěl, jakým způsobem jeho strana dokázala, že se právě námořníci stali nejoddanějšími stoupenci revoluce. Nikde jinde nemohla propaganda dosáhnout tak skvělých úspěchů jako ve vojenském námořnictvu, a to znovu jen díky neúnavné práci emigrantů v zahraničí.

Podle Lebeděvových slov je největší zásluhou jeho strany, že si vybrala právě válečné loďstvo za objekt své propagandy, protože díky častým cestám do zahraničí jí bylo více přístupné než armáda, která svou službu vykonává pouze ve vlasti.

Kromě toho byli námořníci i jako takoví vnímavější pro revoluční propagandu – válečné loďstvo bylo složeno výhradně z bývalých dělníků, techniků a podobných, tedy z lidí se zkušenostmi a minulostí.

Skvělé výsledky tomu také odpovídaly: námořnictvo bylo zpracováno tak geniálně, že v daném okamžiku mohlo ihned sloužit věci revoluce.

Pokud baltské flotile ještě velel admirál Essen, propaganda tam byla prakticky nemožná. Velká popularita i celá osobnost admirála, který uměl udržovat disciplinu laskavostí i bezohlednou přísností a vzdor tomu byl mužstvem milován a ctěn, bránila jakémukoli průniku rozkladné propagandy do jemu podléhající flotily. Kromě toho se potměšilým a záludným „hrdinům“ zdálo příliš riskantní nasazovat do akce své agenty pro případný drobný úspěch.

Ruské válečné lodě navíc každoročně navštěvovaly zahraničí, kde byly jejich posádky zpracovávány již dávno připravenými obratnými a výmluvnými agenty, zvláště pak Židy. Díky znamenitě organizované špionážní službě se tito lidé včas a snadno dozvídali, která eskadra se kdy objeví na tom či onom místě, a mohli se tam přesunout.

Hned po příjezdu byly lodě uvítány houfem „stranických pracovníků“, kteří na pevnině navazovali hovory s námořníky. Zpočátku mluvili zcela povrchně a obecně, později již důvěrněji a důrazněji. Námořníky vodili do drahých restaurantů, divadel a podobně, samozřejmě na útraty agentů. Tímto způsobem se jim s neuvěřitelnou vytrvalostí a obratností podařilo mnoha námořníkům vtlouci do hlavy různé svobodomyslné myšlenky a teorie. Když pak eskadra připlula do dalšího zahraničního přístavu, opakovalo se tam totéž jen s tím rozdílem, že si agenti již připravené námořníky teď vzali pořádně do práce a udělali z nich přesvědčené revolucionáře.

Tím se sociálně-revoluční straně podařilo připravit hotový kádr „uvědomělých“ námořníků.

Takto zpracovaní námořníci pak po návratu zase v témže smyslu ovlivňovali nejen kamarády, kteří zůstali ve vlasti, nýbrž i své příbuzné a známé.

Podle Lebeděvova vyprávění byla jeho činnost i jemu podobných zvláště živá v letech 1909-1913. Ironickým tónem – přičemž přirozeně nezapomněl vyzdvihnout své vlastní zásluhy – pak podrobně líčil, jak válečné lodě „Carevič“, „Sláva“, „Oleg“, „Bohatýr“, „Aurora“ a „Diana“ dopravovaly do Ruska ze zahraničí celé náklady ilegální literatury...

Není těžké si představit, jaké nesmírné škody takové spisy napáchaly!

Dále Lebeděv zdůraznil, že po jisté době už jen stačilo stisknout příslušný knoflík k rozpoutání vzpoury.

Roku 1905 tomu tak bylo v případě křižníků „Potěmkin“ a „Očakov“, 1906 šlo o pevnosti Sveaborg a Pamjať Azova, roku 1907 ve Vladivostoku o torpédoborec „Skoryj“. Takto se rovněž roku 1912 připravovala nezdařená vzpoura v Černém moři. Ve všech těchto případech se ruští námořníci zase setkávali se svými starými známými ze zahraničí.

Jak se rozumí, i během války udržovali revolucionáři těsné kontakty s námořníky. Když byly lodi na širém moři, spojení se přirozeně na čas přerušilo, ale I. brigáda baltské flotily („Petropavlovsk“, „Gangut“, „Poltava“, „Sevastopol“) i část II. („Andrej Pěrvozvannyj“, „Imperátor Pavel I.“), jež se bojů tehdy neúčastnily, kotvily v Helsinkách. Zde byli definitivně připravováni „bojovníci za svobodu“, kteří se pak v revoluci nejvíce „proslavili“.

Ve stejnou dobu, kdy probíhal řečený mítink, zabili tito „bojovníci za svobodu“ v Kronštadtu statečného Viréna, v Helsinkách Nepenina, a bestiálně umučili své

důstojníky. Tyto „hrdinské činy“ jsou charakteristické jak pro samotného Lebeděva, tak i pro celou revoluci...

Změna flotily v mocnou zbraň revoluce rozhodně nebyla k prospěchu ruského národa… a navíc jak snadno se to všechno nepřátelům podařilo...

Jak vůbec mohli důstojníci i příslušná vrchnost takové věci bez dalšího připustit? Byli snad slepí? Skutečně neměli tušení o tom, co se dělo?

Je to strašné zjištění! Většina z nich si opravdu vůbec nebyla vědoma nebezpečí, které jim všem hrozilo. Mechanicky vykonávali svou službu a málo se starali o to, co se kolem nich děje, protože většina z nich stejně tak mechanicky složila svou přísahu carovi. Co se netýkalo jejich přímých povinností, vůbec je už nezajímalo, přestože přísaha od nich vyžadovala zabývat se vším, co by mohlo posloužit k prospěchu vlasti.

Jen ojedinělé, skutečně svědomité výjimky viděly blížící se katastrofu. Co však mohlo těch několik málo důstojníků dělat? „Vytáhnout sám do pole není ještě ani zdaleka válka“, říká ruské přísloví. Kdo by jim také naslouchal? A všichni ostatní měli, jak už řečeno, podivnou představu o carské službě.

Na tomto místě si vzpomínám na jistou episodu, kterou zažil můj otec v devadesátých letech s tehdy jmenovaným ministrem války generálem Kuropatkinem.

Můj otec mu gratuloval ke jmenování a popřál mu úspěch v jeho těžkém a odpovědném úřadu. „Ono to možná nebude tak hrozné,“ odpověděl Kuropatkin nenuceně, „však si s tím už poradím. Jen si představte, že nejen Jeho Veličenstvo se ke mně chová laskavě a s plnou důvěrou, ale také se mi již podařilo spřátelit s malou velkokněžnou.“ – „Takový úspěch jsem vám nepřál ve své gratulaci,“ odvětil mu chladně můj otec.

Jak tedy řečeno, většina důstojníků netušila, co se blížilo, a stejně jako námořníci se po monotónní službě vrhali do zábav a rozptýlení. Však je to pak také přišlo hodně draho! Většinu z nich jejich vlastní námořníci v roce 1917 bestiálně ubili nebo utopili.

Sociální revolucionáři (eseři) a především jejich židovští vůdci své věci rozuměli znamenitě a systematicky ji také realizovali.

Uměli dostat Rusy tak daleko, že sami přiložili ruku ke zničení své vlastní říše.

K tomu bylo jen zapotřebí přivést Rusy k „uvědomění“, jak se tomu říká v revoluční hantýrce. V těchto slovech spočívá celá chytrost, s níž byl ruský národ změněn v katana své vlasti. „Straničtí pracovníci“ nakonec nesloužili tak znamenitě židovské věci „ze strachu, nýbrž pro vlastní čest a svědomí“. Především však byli k „uvědomění“ přivedeni studenti, v nichž měla být budoucnost i štěstí Ruska. – Bohužel se tak nestalo, protože téměř veškerá mládež se jako tupé stádo zapletla do politizujících sofismů a nenašla z nich pak cestu zpět.

Poté přišli na řadu dělníci; také oni byli téměř všichni „obráceni“.

A již jsme si výše řekli, že i námořníci byli náležitě „uvědomělí“ pro větší slávu Izraele!

Nyní ještě zbývala nejtěžší část práce, totiž „obrácení“ armády, protože opravdu nebylo snadné rozbít tak mocnou a pevnou oporu říše... Ani zde však Židé nerezignovali. Pomocí dvou jimi vyvolaných nešťastných válek i díky nepřetržité agitaci se jim nakonec podařilo otrávit i armádu, a to dokonce s takovým úspěchem, o ja-

kém se jim snad ani nesnilo. „Uvědomělý soudruh“ překonal všechny jejich naděje a ničil svou vlast s takovou horlivostí, že se mu v tom málem nevyrovnali ani námořníci.

Tím vším – řečeno ve stručnosti – se díky šedesátileté plánovité práci poměrně snadno podařilo naprosto zničit kdysi tak mocnou a velkou ruskou říši.

Kdo však tuto říši tak špatně bránil? Co dělala moc, jíž bylo Rusko podřízeno? Proč nesáhla po náležitých opatřeních? Což ani ona včas nerozpoznala nebezpečí?

Ale ano! Vláda pracovala, dokonce energicky, a byla si plně vědoma své odpovědnosti. Ministerstvo vnitra vedl schopný, rázný a carovi oddaný muž. Policie se neméně energicky stavěla do cesty zuřivé činnosti revolucionářů, avšak ruský lid jako takový se ke všemu stavěl lhostejně a lehkomyslně, a dokonce i samotný vládní aparát tvořili z největší části lidé takového ražení.

Jsou dva způsoby obrany, aktivní a pasivní. Druhý z nich může být sám o sobě sebelepší, ale vždy je v nevýhodě, protože aktivní útočník má v ruce všechny možnosti k zdolání protivníka: volbu bojových prostředků, odhodlanost a iniciativu. Kde je iniciativa, jsou i reálné výsledky, a tedy úspěch.

Proto je možné při aktivní, energické a vytrvalé obraně podle okolností zvítězit.

V našem případě se však ruská vláda vzchopila jen k pasivní obraně vůči Jidáši, což bylo osudné. Snažila se proti němu bojovat všemi prostředky, které tisíciletá říše měla k dispozici, ale marně. Vláda bez jakékoli podpory nemohla dosáhnout víc, než čeho dosáhla... Jidáš byl až příliš silný, pracoval systematicky a cílevědomě, a změnil svobodné a čestné ruské lidi v pasivní a poslušné otroky, v „šábesgóje“.

Někteří prozíraví a chytří velitelé se snažili policejní aparát zaměřit na aktivnější obranu, a sice na provokace.

Avšak i tento prostředek, který vedle své nemorálnosti jen ještě podkopával autoritu vlády, byl příliš jednostranný a nepostačující v boji se Židy.

Šlo o dvousečnou zbraň, kterou bylo lze v daném okamžiku obrátit proti samotné vládě, což také Jidáš s úspěchem dělal.

Takové polovičaté, krátkozraké a nečestné prostředky nemohly nic přinést!

Ruská vláda by proti armádě „uvědomělých ruských šábesgójů“ musela postavit skutečně čestnou a věrnou armádu ruských občanů.

Avšak vláda bez jakékoli pomoci a podpory nemohla sama takovou vítěznou a spravedlivou ruskou moc vytvořit. Zde bylo nutné, aby celý ruský národ svou vládu účinně podpořil. To se však nestalo, protože masa národa se převážně skládala ze zcela indiferentních a lehkomyslných lidí, jak jsme si již výše ukázali. Proto také ztroskotaly všechny pokusy vlády v tom směru... Zpropadená ruská slova: „Nic se neděje“, „však ono to nějak dopadne“... A také přemrštěné fráze nejrůznějších deputací a delegací při předávání dopisů a žádostí carovi, jako např.: „Co nejponíženěji se vrháme k nohám Vašeho Veličenstva a jsme připraveni dát svůj život...“ atd.

Naši Rusové se domnívali, že takovými slovy již splnili svou povinnost a spokojeně se znovu oddávali svému šosáckému životu.

Pouze členové Dumy projevovali aktivitu, ne však jako ochránci trůnu, nýbrž jako maskovaní „šábesgójové“.

Mnohého, velmi mnohého by bylo možné dosáhnout, kdyby se přispěchalo vládě na pomoc a všechny rozumné a státotvorné prvky by se sloučily do hnutí proti

rozkladné židovské propagandě. Místo toho se tito lidé vzájemně hašteřili a každý se z egoistických důvodů snažil předstihnout svého bližního.

Tak například vím o případu, kdy štábní rytmistr, který včas rozpoznal hrozící nebezpečí ze strany „uvědomělých dělníků a námořníků" a chtěl veřejnosti otevřít oči, psal článek za článkem a zasílal je vojenským novinám „Ruský invalida", ale všechny rukopisy byly odmítnuty! Nakonec je zveřejnil v jiných listech, avšak nikdo jim nevěnoval pozornost a nepřipisoval sebemenší význam.

Ano, kdo by měl čas něco takového číst? Každý měl dost co dělat sám se sebou a byl rád, když si nějak „odkroutil" hodiny své služby, a nikdo neměl chuť do takových „přesčasů". Ze služby se co nejrychleji spěchalo k obědu a odtud ke karetnímu stolku, který pokud nebyl přímo smyslem života, tedy byl rozhodně tím nejpříjemnějším způsobem zábavy.

„Svaz ruského národa" i podobné organizace, které rozpoznaly hrozící nebezpečí, se zoufale snažily vyvolat národní hnutí „proti ničivému proudu". Avšak marně, ani je nikdo nepodporoval a nepomáhal jim.

Dubrovin, Markov, Puriškevič, Bulazel a další by mohli hodně vyprávět o tom, jak málo přátel a podporovatelů měli, zato ale hodně nepřátel...

Nešťastné Rusko!

V.

„Černá armáda"

Válečná katastrofa v roce 1915 • Carova garda a generální adjutant Bezobrazov • Ochabování vojenského ducha • „Divoká divize" pod velením velkoknížete Michaila Alexandroviče • „Hlásit mrtvoly" • Ruský generální štáb a akademie generálního štábu • Výroky německého majora a srbského armádního velitele Putnika o našem generálním štábu • Rozšíření pravomocí generálního štábu za Suchomlinova • „Momentální" spiklenci • Převzetí nejvyššího velení carem • Velkokníže Nikolaj Nikolajevič • Generál Alexejev • Postoj vysokých vojenských míst ke komplotu • Rytmistr hrabě A. V. Gendrikov • Případ ze Pskova a „nejponíženější" telegramy vrchních velitelů • Generál V. I. Gurko • Náhodné rozhovory ve vlaku • Převrat přišel pro armádu zcela nečekaně • Iniciály generálního adjutanta • Špion v hlavním stanu • Úspěšný výsledek války podle plánu polního tažení let 1915-1917 • Plody spiknutí před definitivním vítězstvím carské armády • Miljukovův dopis • Šíření vzpoury

> „Tehdy jeden ze dvanácti, jménem Jidáš Iškariotský, odešel k veleknězím a řekl: ‚Co mi dáte, když vám ho zradím?' I uradili se dát mu třicet stříbrných" (Mt 26, 14-15).

Válečné neúspěchy obecně i strategická porážka v létě 1915 prudce ochladily nálady a nadšení v říši. Tato katastrofa, která nejen zpečetila výsledek celé války, rozbila i dosud ještě existující opory Ruska a vzala poslední naději na zlepšení situace. Od této chvíle byly zcela ochromeny všechny konzervativní, skutečně reálné síly, které ještě dokázaly klást určitý odpor blížící se pohromě.

Nemám zde na mysli samotnou vládu, která se až do poslední minuty snažila ovládnout situaci, nýbrž jmenovitě ty síly, o něž by se bývala mohla opřít a použít jich k udržení pořádku a vládní autority. Vláda bohužel takové síly po ruce téměř

vůbec neměla, protože veškeré obyvatelstvo ztratilo naráz hlavu a jen ustrašeně přihlíželo rychle se odvíjejícím událostem.

Je těžké říci, koho konkrétně se vina na katastrofě týká. Bylo by ukvapené a nespravedlivé svalovat ji na vrchního velitele Nikolaje Nikolajeviče stejně tak, jako ji připisovat Suchomlinovovi, nešťastné první oběti zednářského spiknutí i lidské nenávisti.

Suchomlinov se neprovinil nikdy neprokázanou a nejasnou zradou Mjasojedova. Jak se později ukázalo, Mjasojedova lze považovat pouze za oběť intrik Dumy, protože během války i před ní již vedla skutečné polní tažení proti vládě cara Nikolaje II. a bez ustání kritizovala a diskreditovala v první řadě ministra války. Vinu za nedostatek munice a zbraní nese především rozvrácená doprava a také existující i uměle vyvolávané administrativní nepořádky u jednotlivých armád.

Suchomlinovovi by se nanejvýš dal vytknout nedostatek prozíravosti a přílišné důvěřivosti lidem. Nikdy se však neprovinil zločinem proti státu, jak se to o něm vypravuje.

Příčiny našeho neúspěchu leží mnohem hlouběji a musíme je hledat u těch, kteří v průběhu celých desetiletí náš národ systematicky štvali a kazili, a tím v tichosti připravovali revoluci.

Přes válečnické nálady na podzim 1914 nešel ruský voják do boje s nadšením, které je mu jinak vlastní, a o němž samotný Napoleon prohlásil: „Nestačí jej pouze zabít, musí se ještě do něj pořádně strčit, aby konečně padl!“ Tehdejší vlastenecké nálady byly tiskem hodně přeháněné.

Na druhé straně zde bezesporu byly pluky, divize ba celé armádní sbory, které se nezpronevěřily slavnému jménu ruského vojáka nejen v prvních dvou letech války, ale ani do samého konce.

Na prvním místě si zaslouží uvést nezapomenutelná garda, která téměř celá našla smrt na poli cti a slávy při plnění svých povinností.

Vzdor řečeným zásluhám, statečnosti a neochvějné věrnosti caru a vlasti, jimiž garda přidala ke své tradici nové vavříny, se tentokrát poprvé v celých válečných dějinách objevil méně srdečný a upřímný vztah mezi ní a ostatními jednotkami, protože gardě záviděly a její zásluhy se ustavičně snažily snižovat.

Tento rozkol přišel původcům všeobecného chaosu velice vhod a proto jej také při každé příležitosti posilovali a rozdmýchávali.

Garda totiž právem platila za nejvážnější překážku při prosazování revoluce, protože její tradice a neochvějná věrnost trůnu byly všeobecně známy. Proto se sáhlo ke všem dostupným prostředkům k ochromení právě této síly: garda byla v prvních třech válečných letech posílána na nejtěžší a nejnebezpečnější místa fronty, která ji stála nesmírné oběti.

Od samého počátku bylo také chybné poslat plný stav gardy na frontu a ponechat alespoň část k ochraně hlavního města.

Asi se nemýlím tvrzením, že zcela určitým osobám hodně zaleželo na co možná rychlém zničení staré grady. S plnou odpovědností a čistým svědomím si kromě toho troufám i prohlásit, že mnohým důstojníkům generálního štábu nebyla taková tendence cizí, byť i ovšem zdaleka ne všichni tím měli na mysli lstivě skrývanou zradu.

Kromě zrádců a Jidášových služebníků tito jinak zcela čestní velitelé armád vůbec netušili, proč právě pevná opora trůnu má být systematicky vyhlazena...

Někteří z nich ovšem podlý plán prohlédli a bojovali proti němu jak nejlépe jen uměli, bohužel marně. Zhroutily se dokonce i upřímné snahy čestného a trůnu naprosto věrného generálního adjutanta Bezobrazova, který plány spiklenců dokonale odhalil...

Na neštěstí bylo mezi čestnými a věrnými generály jen málo těch, kteří by měli takovou prozíravost a vnímavost jako Bezobrazov.

Chyběli také věrní, cara upřímně a obětavě milující poddaní. Proto byl také Bezobrazov ještě před revolucí odstraněn a tím přerváno pouto, které jej s gardou pojilo.

Nyní alespoň jeden jiný příklad.

Znamenitá byla také v každém ohledu naše kavalerie, i zde ještě vládla tradiční oddanost a věrnost trůnu. Vzhledem k relativně malým ztrátám proti pěchotě si udržela starý kádr důstojníků i ve starém duchu vychované mužstvo. Doplňování stavů revolučním rozkladem načichlých posil z týlu proto na ní nepůsobilo tak zhoubně jako u pěchoty.

A co udělali spiklenci, aby se zbavili i tohoto „nebezpečného elementu“? Mnoho času si nemohli dovolit ztrácet... Bezpochyby vynalézaví lidé si k tomu našli hned dvě cesty.

V roce 1916 byla kavalerie prostě změněna na pěchotu a při první vhodné příležitosti posílána do útoků, v nichž měla vykrvácet, a kde pak také ztratila mimořádně mnoho důstojníků. Tím v ní bylo vytvořeno místo pro revoluční „soudruhy“, kteří začali okamžitě rozkladně působit na ještě zbývající staré kavaleristy.

Kromě toho stejná služba přispěla ke sblížení obou druhů zbraní a již „vyřízená“ kavalerie mohla být nerušeně „připravována“.

Pro lepší ilustraci boje o gardu je nezbytné podrobněji si ukázat roztržku mezi velitelem gardového sboru, generálním adjutantem Bezobrazovem na straně jedné, a generálním štábem i vysokými šaržemi válečného resortu na straně druhé, kteří všichni byli příslušníky „černé armády“.

V každém gardovém pluku představoval důstojnický sbor v čele se svým nejstarším plukovníkem exkluzivní jednotku, která zachovávala staré tradice a obyčeje a tím dodávala celému útvaru svůj osobitý ráz. Netvořila tedy žádné běžné „číslo“ v divizi, nýbrž zcela určitou a individuální veličinu.

Takto uzavřený život ručil za vysokou hodnotu gardy i za její vlastnosti. Nikdo z mladých důstojníků, přicházejících z vojenských škol, nemohl být přijat do toho či onoho gardového pluku bez předchozího jmenovitého hlasování.

Je tedy jasné, že takový způsob přijímání byl zvláště důležitý pro gardu, která měla být oporou trůnu a carské vlády. Takový řád by však byl býval velice potřebný i pro ostatní armádu.

Pokud jde o mužstvo gardových pluků, bylo samozřejmě také vybíráno, protože i ono mělo pomáhat chránit trůn.

Je tudíž také zcela zřejmé, proč právě garda byla spiklencům trnem v oku a vážnou překážkou v dosažení jejich cílů. Z toho důvodu se ji také již dávno před válkou snažili všemi možnými způsoby zničit.

Přednostní postavení gardy vyvolávalo velikou nespokojenost dokonce i mezi „osvícenými“ generály černé armády.

Pozdější generální adjutant a „generální zrádce“ Alexejev již jako profesor vojenských dějin vyjevil své pocity rovněž v akademii generálního štábu. Protože se však mezi jeho posluchači nacházel určitý počet gardových důstojníků, byly jeho výroky mimořádně nevhodné, a kromě toho bylo od něj mimořádně troufalé a neloajální kritizovat záležitost, kterou podporoval sám car. Co je přípustné u univerzitního profesora, není zdaleka dovoleno vojákovi, který se musí cítit vázán přísahou.

Bylo obecně velkým neštěstím, že naši „osvícení generálové“ byli tak málo prodchnuti vojenskou kázní a duchem, a lhostejně nedbali svých povinností.

Byl to ostatně tentýž Alexejev, který v téže akademii mluvil o historické překonanosti šlechty. Taková věc se jej navíc vůbec netýkala; byl profesorem vojenských dějin a ne státního práva!

Ideje, které sice omezovaly osobní práva vojáka, ale tím více posilovaly jeho rytířskost a čestnost, nebyly jasné mnohým civilistům, ale bohužel ani tolika armádám dnešní doby. ... Jsou však přesto správné a pro stát, který se na svou armádu chce spolehnout, dokonce nezbytné.

Když v roce 1916 začaly řady gardy ustavičnými boji řídnout, rozhodl se generální štáb té příležitosti využít a jednou provždy odstranit všechna privilegia těchto jednotek. Pod nejrůznějšími záminkami bylo nyní dovoleno doplňovat stavy důstojníků starých gardových pluků bez dříve obvyklých formalit.

Proti tak hrubému porušování práv se odvážně a energicky postavil generální adjutant Bezobrazov s tím výsledkem, že – musel odstoupit. Teprve poté byly staré dobré gardové pluky doslova zaplaveny mladíčky nejrůznějšího původu. Ve dnech revoluce se pak rychle ukázalo, jak tito kdoví odkud přiběhlí „gardisté“ své jednotky znectili i jak bylo poctivé jméno starých pluků pošpiněno „nezvanými hosty“.

Podobně bojoval Bezobrazov i proti doplňování gardy podle tzv. územního systému.

Záložní jednotky bojujících pluků, umístěné a cvičené v Petrohradu, byly až do té doby doplňovány z nejlepších rekrutů celé říše bez ohledu na gubernii, z níž pocházeli.

„Osvíceným“ generálům se však nyní zdálo lákavé využít válečné doby k zavedení nového pořádku. Rozhodli tedy, že záložní gardové pluky budou doplňovány pouze rekruty z Petrohradu a nejbližšího okolí. Pro osoby, neznalé vojenských záležitostí, mohlo toto opatření vypadat dokonce jako účelné a rozumné.

Pravdou však byl pravý opak! Vezmeme-li v úvahu, že ve zmíněné oblasti žili převážně tovární dělníci a podobné elementy, již zcela zpracované revoluční propagandou, můžeme si živě představit, jaký duch byl do gardových jednotek zavlečen. Ani v případě rolníků z okolí Petrohradu to nevypadalo jinak, jak se můžeme dočíst v Rodionovově knize „Naše zločiny“, která svého času vyvolala velký rozruch. Rodionov ve svém díle výstižně líčí nálady těchto rolníků a nezbývá mi než konstatovat, že duch, který tehdy vládl v této oblasti (kterou jsem náhodou znal), byl ještě mnohem horší.

A takovými elementy bylo nyní rozhodnuto doplňovat řady staré statečné carské gardy...

Bylo naprosto samozřejmé, že něco takového nemohl Bezobrazov připustit, dokud ještě stál v čele gardy.

Po jeho odstranění byly zmíněné novoty bez dalšího zavedeny a zasloužilé a věrné vojáky staré gardy nyní nahradili revolučně smýšlející „soudruzi".

Zde mně napadá jedna charakteristická příhoda z časů mého věznění. Roku 1918 jsem byl internován v petrohradské věznici „Kresty". Každý den se tam střídaly stráže z různých revolucionářských pluků. Jednoho dne jsem hovořil se službu konajícím poddůstojníkem bývalého moskevského gardového pluku, dobrým vojákem ze staré školy, který se však nyní také stal revolucionářem. Právě toho dne se k nám vězňům chovala stráž mimořádně nepřátelsky. Zmíněný poddůstojník mně řekl: „Je nepochopitelné, jak se mohla vláda zachovat tak hloupě a poslat do pole celou gardu. Kdyby zde zůstal třeba jen jediný prapor jednoho pluku starého ražení, byla by revoluce nemožná. Jsem teď revolucionář a socialista, ale ještě si dobře vzpomínám, jak to dříve u nás chodilo. Revolucionářům by se nikdy nepodařilo dostat starou gardu na svou stranu..."

Můžeme vůbec uvěřit, že by černá armáda jen z neznalosti a nic zlého netušíc všechno tohle bez dalšího připustila? Není snad správnější mít za to, že vědomě a záměrně usilovala o zrevolucionování gardy, která až do té doby byla nejvěrnější a nejbezpečnější oporou ze všech stran napadané monarchie?

Kromě gardy zde byly i další vojenské formace, které za ní ve statečnosti, kázni a obětavosti nijak nezaostávaly. Plně na výši svého poslání se ukázaly všechny sibiřské a kavkazské jednotky, kavalerie, „domorodá divize" a dokonce i mnohé narychlo sestavené záložní formace. Avšak v žádné z dosavadních válek nebylo také vidět tolik případů zbabělosti, malomyslnosti, panického strachu, nerozhodnosti i naprostého pohrdání vojenskou kázní, což se všechno dohromady stalo zárodkem našich neúspěchů v letech 1914 a 1915.

A přitom právě v této válce jako v žádné jiné věnovala vláda, dobročinné spolky i vůbec celé Rusko zcela zvláštní pozornost důstojníkům i vojákům, a jejich rodiny zahrnovalo péčí a láskou.

Bylo by však nespravedlivé kritizovat jen nižší šarže naší armády.

Pod vedením velitelů starého ražení by ruští vojáci ještě dokázali vzdorovat propagandě a obhájit svou starou slávu, jak tomu bylo u jednotek, v nichž byli jejich představení svým vojákům sami vzorem čestnosti, odpovědnosti a statečnosti. Snaha vedoucích míst o udržení starého ducha a kázně v armádě však byla ztížena tím, že do ní od roku 1915 a zvláště 1916 začalo proudit stále víc rozkladných elementů, které pak své ještě poctivé kamarády nakazily propagandou.

Jak cenný byl vliv starých ruských důstojníků na rozdíl od pozdějších záložních (kteří s nadšením uvítali Kerenského), je vidět na početných příkladech těch pluků, které si ještě dlouho po převratu udržovaly starý pořádek i svého vojenského ducha.

Bylo tomu tak především v mnoha plucích kavalerie, v nichž ztráty důstojníků nebyly relativně tak velké jako u pěchoty.

Vidíme tedy, že spiklencům velice záleželo na odstranění takových důstojníků, kteří představovali pro revoluci obrovské nebezpečí. Rovněž tak vidíme, že z toho

důvodu se nejobratnější a nejschopnější agenti ze všech sil snažili demoralizovat mužstvo právě v těchto plucích, svádět je k neposlušnosti a všemožně uvolňovat kázeň.

Sotva existuje druhá země, kde by se inteligence stavěla tak ohavně ke své národní armádě, jako tomu bylo u nás. Zvláště v tom vynikala „učící se mládež“, tedy studenti ba dokonce i gymnasisté, kteří byli v tomto duchu vychováváni již svými rodiči.

Ani to příliš neudivuje, protože právě naše vyšší školy se svými profesory byly hotovým pařeništěm všech svobodomyslných a zednářských idejí!

Všude a téměř ve všech kruzích společnosti se důstojník setkával s naprostým nepochopením své úlohy, s opovržením, ba dokonce s otevřeným nepřátelstvím.

Tytéž jevy, které se na začátku války objevovaly ohledně gardy, se později opakovaly u domorodé divize. Znamenitý důstojnický sbor z ní velmi rychle vytvořil výbornou a statečnou jednotku. Pod velením odvážného a nesobeckého velitele divize, carova bratra velkoknížete Michaila Alexandroviče, se brzy proslavila hrdinskými činy a zajistila si v naší paměti slavné jméno.

Velitel divize jako Michail Alexandrovič, který uměl svým podřízeným dodat nadšení vlastním příkladem a v nejprudším ohni zachovat klid stejně tak, jako velitel jednotky hrabě Th. A. Keller spolu s vynikajícím důstojnickým sborem – takoví vojáci byli zárukou, že revoluční propaganda do řad domorodé divize nepronikne. Proto se spiklenci rozhodli sáhnout ke stejným prostředkům, jimiž svého času zlikvidovali gardu. Vysoká bojová hodnota této divize byla známa široko daleko... a právě toho spiklenci využili. V plném stavu byla téměř zcela pobita v těžkých bojích roku 1917 a svou krátkou, ale slavnou existenci završila bitvami u Tarnopolu a Kaluše, kde se naposled v této válce ukázala světu stará ruská statečnost.

Řady divize byly poté doplněny mužstvem z rezervních pluků a pak již pro revoluci nepředstavovala žádné nebezpečí. Několik málo zbylých starých důstojníků se rozptýlilo po celém Rusku a během času je bandy Kerenského, Trockého a Lenina dostihly a pobily.

Kolik smutných příkladů ukazuje tato pro nás tak nešťastná válka!

Místo aby se vzájemně podporovali a společnými silami sloužili vlasti, všichni velitelé armád mezi sebou intrikovali, záviděli si a jeden s druhým soupeřili.

„Více obětí, jen více obětí! Musíme hlásit větší ztráty,“ řekl svého času jeden ne právě neznámý generál, který si zchytralou reklamou uměl vybojovat vysoké postavení v armádě.

Ruský důstojnický sbor však musel zaplatit hodně vysokou cenu lidem, kterým nezáleželo na posvátném životě vojáka, ochránce trůnu a vlasti. Možná instinktivně, později snad už i vědomě se pak vzbouřené mužstvo za takové ohavné fráze svým bývalým představeným mstilo, ale obětí byli bohužel nespočetní a zcela nevinní důstojníci, zatímco skuteční viníci odplatě ušli.

Pokud jde o nejvyšší generalitu našich operujících armád, troufám si tvrdit, že z největší části zpozorovala blížící se katastrofu, ale k jejímu odvrácení téměř nic neudělala. Jedni s omezeností a lhostejností, jiní zase s filosofickým klidem a výrazem „zasvěcených“ jen přihlíželi přicházejícím událostem.

A téměř všichni, počínaje velitelem pluku (kromě kavalerie) až po naprostou většinu velitelů divizí, patřili k tzv. „černé armádě“, tedy k ruskému generálnímu štábu.

K ruskému generálnímu štábu náleželo obrovské množství důstojníků, mnohem víc, než v kterékoli jiné armádě. Je samozřejmé, že v takovém množství bylo jisté procento skutečně řádných, statečných, čestných a nadaných důstojníků. Tito lidé však tvořili výjimku a na ně se samozřejmě nevztahuje, co si dále řekneme o jinak obecném typu důstojníků generálního štábu, jimž se již odedávna říkalo „momentální“.

Tato korporace se vždy izolovala od ostatního vojska a představovala jakýsi „status in statu“,[19] který lze téměř označit za tajemnou zednářskou lóži. Pro ostatní smrtelníky byla tato kasta nedostupná.

Samozřejmě se zde nechci sebeméně dotknout oněch řádných lidí, kteří kdysi také nosili uniformu generálního štábu a jež jsem osobně dobře znal.

Považuji za svou povinnost i velkou čest, že zde mohu uvést svého otce, který mně i všem kdo ho znali zůstává ve vzpomínce jako jeden ze zářných příkladů šlechetnosti a čistoty duše.

Bezmála po celých šedesát let své vojenské dráhy patřil můj otec ke generálnímu štábu a jeho uniformu nosil s hrdostí. Sloužil téměř výhradně na frontě, protože kancelářskou službu nesnášel a vyhýbal se jí, kde jen mohl; přesto byl členem generálního štábu.

Již z toho důvodu se cítím povinen pojednávat tuto otázku velice opatrně a kromě toho považuji za velmi čestnou uniformu generálního štábu, kterou nosil i můj otec.

Přesto se nemohu uzavírat před trpkou pravdou a neuvést zde názory, jež zastával můj otec a také se plně kryjící s mými.

Služba v generálním štábu byla odedávna spojena s nejrůznějšími privilegii a zajišťovala také nadějnou kariéru. Tím vším vláda zamýšlela pozdvihnout úroveň speciálního vojenského vzdělání a podle možností dostat do akademie generálního štábu nejzdatnější a nejlepší důstojníky armády.

Nejvyšší válečná škola v říši dávala svého času Rusku nejen zdatné vojáky, nýbrž i další vynikající osobnosti v nejrůznějších oblastech státní služby. Všichni, kdo z této školy vyšli, také dokonale splnili všechny do nich kladené naděje.

Avšak zhruba v osmdesátých letech minulého století kvalita ústavu znatelně poklesla. Akademie se začínala podobat spíše burze. Silně rozšířená konkurence mezi žáky začala kazit mravy jak učících se, tak i vyučujících. Schopnosti profesorů se citelně propadly pod obvyklou úroveň. Intriky, pomluvy a vzájemné osočování se neustále šířily a postupně zamořily celý ústav.

Pověst akademie klesala a spolu s ní i úroveň vychovávaných důstojníků, kteří pak měli později tvořit kádr generálního štábu.

Od té doby už nelze tvrdit, že důstojníci generálního štábu představují elitní kruh ruského důstojnictva, a to ani ohledně vzdělání, ani duchovních a duševních vlastností.

---

[19] Stát ve státě.

Vytvořil se typ ctižádostivých kariéristů, zaměřujících všechno na samu o sobě sice horlivou, ale jen málo plodnou práci na zajištění privilegovaného postavení.

Tím vzniklo prostředí, snadno přístupné zednářským vlivům, na rozdíl od důstojnictva aktivních jednotek, které se díky svým tradicím dokázalo takovým myšlenkám účinně bránit.

Od roku 1900 se všechny tyto špatné vlastnosti a jevy začaly stále více šířit se znepokojující rychlostí a současně s tím se také generální štáb snažil zvyšovat svůj vliv na všechny oddíly vojska v říši. Tito „poučení“, kteří byli mnohem více teoretiky než praktiky, nedokázali nic pozitivního a rozumného. Přesto se jim podařilo zmonopolizovat si všechna vyšší i střední místa a úřady v armádě a soustředit je do svých rukou. Takové převzetí faktické moci by se dalo ospravedlnit pouze tím, že by se tito „momentální“ na nových místech skutečně ukázali být na výši požadavků...

Nicméně během války a dokonce již před ní se tito lidé vyznačovali neznalostí, malomyslností, netalentovaností a intrikánstvím. Bezpochyby by bylo bývalo lepší, kdyby naše jednotky byly vedeny do boje méně vzdělanými, zato však nadanějšími, věrnějšími a čestnějšími veliteli...

S tímto názorem na náš generální štáb se ztotožnily i mnohé zahraniční vojenské autority.

Vzpomínám si na vyprávění jistého cizince z mně příbuzného národa, který byl mnoho let v ruských vojenských službách a také se účastnil poslední války jako velitel jedné naší jezdecké divize.

V srpnu 1914 stál se svou kavalerií ve Východním Prusku. Po úspěšném útoku, při němž byl dobyt šlechtický velkostatek, kde se později štáb kavalerie ubytoval, pozval můj známý k obědu dva právě toho dne zajaté německé důstojníky – poručíka a majora generálního štábu.

Můj známý prožil celé mládí v Německu a mluvil tedy německy dokonale, neztratil ani spojení s německými důstojnickými kruhy a proto velice stál o rozmluvu se zajatci.

Po obědě se hovor během procházky v zámeckém parku rozvinul velmi srdečně a upřímně.

„Řekněte mi, pane majore,“ zeptal se generál, „co si myslíte o událostech? Kdo má podle vašeho názoru větší vyhlídky na vítězství, vy nebo my? Jak dlouho ještě může válka asi trvat a co si myslíte o naší armádě?“

„Dovolte mi, excelence, abych na všechny vaše otázky odpověděl upřímně a podrobně,“ začal major. „Myslím, že nynější válka, která hrozí nabýt obrovských rozměrů, si vyžádá nesmírné oběti na všech stranách. Kdo z nás zvítězí, je ovšem těžké rozhodnout. Máme dobré vyhlídky vyjít z ní jako vítěz, ale nejsem jasnovidec a nic určitého nemohu tvrdit. Naše šance jsou příznivé, avšak ani šance Angličanů a Francouzů nejsou právě malé. Je docela dobře možné, že nakonec zvítězíme. Přesto se obávám obratu válečného štěstí ve prospěch našich nepřátel.

Jedno však mohu s jistotou předpovědět, a říkám to s pevným přesvědčením; ať už válka dopadne jak chce, Rusko z ní nikdy nevyjde jako vítěz, ba dokonce zažije těžkou katastrofu...“

Generál se zarazil a major pokračoval: „Vaše excelence si nesmí myslet, že se nechávám strhnout nějakým šovinismem. Soudím zcela objektivně a chladnokrevně. Protože jsem dobře poznal vlastnosti ruského vojska, cítím vůči Rusku mnohem méně šovinistický pocit než k našim zapřisáhlým nepřátelům, Angličanům a Francouzům. Považuji však za docela dobře možné, že by nás tito zvláště nebezpeční nepřátelé dokázali porazit, což je v případě Ruska absolutně vyloučené.

Podle mého názoru spočívá na ruské armádě krajně nebezpečný balast, který ochromuje její síly a znemožňuje vítězství. Mám na mysli velmi špatný ruský generální štáb a domnívám se, že s ním Rusko nemůže počítat s nějakým vážnějším úspěchem. A aby toho nebylo málo, žádná jiná armáda na světě nemá tolik důstojníků generálního štábu jako ruská.“

Skutečnost nás poučila, že se názory německého majora měly v jistém smyslu stát prorockými slovy.

Je také zajímavé vyslechnout si mínění srbského generála Putnika o ruském generálním štábu.

Kdyby se tento vojevůdce narodil ve vlivnější, samostatnější a významnější zemi než je Srbsko, mohlo jeho jméno získat světovou pověst – tak byl tento muž vojensky talentovaný a schopný. Vojevůdce „z Boží milosti“, nadaný jasným a skvělým rozumem, uměl pro věc strhnout i své podřízené a vést jednotky od vítězství k vítězství. Proto věřím, že může být právem považován za absolutní autoritu.

Po úspěšném bulharském tažení roku 1913, v němž Putnik během několika týdnů dosáhl nad nepřítelem skvělého a zásadního vítězství, které rozhodlo o výsledku války, mu král udělil nejvyšší srbský řád a poděkoval za zásluhy o vlast. Putnik si při té příležitosti dovolil poznamenat, že takové cti není hoden, protože jeho zásluhy se značně přehánějí.

Král na to řekl: „Skromnost je velká ctnost, ale přesto se domnívám, že zde zacházíte příliš daleko. Nemáte ani právo, ani důvod své zásluhy snižovat“...

„Dovoluji si Vaše Veličenstvo ujistit,“ odpověděl Putnik, „že svou skromnost nijak nepředstírám. Bulharsko bylo předem odsouzeno k neúspěchu a já jsem pouze využil jeho beznadějné situace. Věc se totiž měla tak, že před začátkem války byla tato nešťastná země zaplavena důstojníky ruského generálního štábu, kteří působili jako instruktoři bulharské armády. Za těchto okolností byl osud Bulharska zpečetěn a jeho porážka se stala jen otázkou času.“[20]

Putnikův duchaplný bonmot vyvolal u všech přítomných všeobecné veselí, u nás však z něj do smíchu není.

Až jednou z Boží milosti Rusko znovu povstane a všichni věrní synové začnou pracovat na jeho obnově, pak bude prvním důležitým úkolem postavit naši vojenskou moc na zdravější základy, než jak tomu dosud bylo. Bylo by přímo zločinem opakovat staré chyby a nevymýtit nákazu, která rozložila naši kdysi tak mocnou a hrdou armádu.

[20] Zde si dovoluji poznamenat, že důstojníci ruského generálního štábu byli v bulharské armádě jenom do začátku války. Ale jak se zdá, pokud souhlasíme s Putnikovým názorem, úplně to stačilo k porážce Bulharska.

K tomu je samozřejmě zapotřebí vyšší vojenské vzdělání a tedy i vyšší válečná škola. Než se však k tomu bude moci přistoupit, doporučuji napřed starou akademii podpálit, srovnat ji se zemí a místo důkladně vydezinfikovat, aby se už jednou provždy usmrtily všechny choroboplodné baterie. Teprve pak bude možné začíst znovu stavět.

V této kapitole jsem několikrát vystoupil na obranu Suchomlinova a snažil jsem se vyvrátit všechny nespravedlivé výtky, které byly proti němu vzneseny.

Přesto se však dopustil jedné skutečně hrubé chyby, kterou mu nelze odpustit. Spočívala v tom, že pod jeho vedením ve funkci ministra války měli „momentální" příležitost získat tak velký vliv a význam.

Nicméně se této chyby dopustil zcela nevědomě a neúmyslně.

Také car znal velmi dobře nedostatky a chyby svého generálního štábu a jasně je prohlédl. Říká se, že se měl jednou vyjádřit takto: „Po skončení války se generální štáb bude muset ze všeho zodpovídat."

Jestliže se car Nikolaj skutečně takto vyjádřil, pak není těžké pochopit, proč se „momentální" tak horlivě snažili o převrat, který by je zbavil odpovědnosti.

Hlavní příčinou našich neúspěchů byla hloupost, a již staří Řekové věděli, že proti ní jsou i bohové bezmocní. Jenže naší hlouposti uměli nepřátelé využít a díky tomu se také usadit přímo v generálním štábu.

Jestliže je lidská hloupost od Boha, je ničemnost ze zlé lidské vůle, z hloubi lidského smýšlení, a proto je tedy neodpustitelná zrada, kterou se provinilo tolik našich štábních důstojníků...

Převrat z 1. února 1917 by se nikdy nebyl podařil, kdyby ve štábech armádních sborů neseděli také zrádci a spiklenci, mezi nimiž byli dokonce i velitelé armád.

Dějiny Ruska snad neznají druhou tak ostudnou a ničemnou zradu, jakou byla právě tato: v době, kdy se rozhodoval osud Ruska, porušili tito velitelé svou přísahu, hanebně opustili svá místa a zradili cara, který byl současně vrchním velitelem, a zradu navíc připravovali společně s důstojníky „spojeneckých" zemí. Ne, nic podobného není zapsáno nejen v dějinách Ruska, ale ani celého světa...

Náhodou jsem měl příležitost vyslechnout, jak se jeden takový zrádce podřekl...

Bylo to v zimě 1918 ve vězení, kde jsem mj. seděl společně s generálem generálního štábu Boldyrevem, který před převratem sloužil ve štábu generála Ruzského. V rozhovoru, který se přirozeně točil kolem politických událostí, si generál Boldyrev postěžoval na smutný osud Ruska a v rozrušení zvolal: „Jistě, něco takového jsme si nepředstavovali, když jsme se shromáždili u Ruzského..!"

Okamžitě jsem se toho chytil a zvědavě se zeptal: „Dobrá, a co jste si tedy představovali, když jste se u Ruzského sešli?"

Generál však zrozpačitěl a rychle změnil téma hovoru.

Nyní se vrátím do léta roku 1915, kdy car považoval za nezbytné převzít sám vrchní velení vojsk i s tím spojenou odpovědnost.

Jak je snad každému jasné, car se tak nerozhodl z nějakých sobeckých nebo ješitných důvodů, aby se snad předvedl. Ne – převzal velení v době, kdy pověst naší armády začala stále více klesat nejen v očích nepřátel, nýbrž i našich žárlivých spojenců. Carovi za případný úspěch nekynula triumfální slavobrána ani nadšení, ný-

brž za nepředstavitelně těžkých podmínek jen těžká a obětavá práce při stále silnějším vření v lidu.

Bylo to hrdinské a nezištné rozhodnutí, které ruský lid neuměl pochopit, ale tím více je správně ocení objektivní historie.

Zpráva o výměně ve vrchním velení nebyla v říši přijata s porozuměním. Veškeré veřejné mínění se postavilo proti změně, protože byl velení zbaven velmi výkonný a schopný velkokníže Nikolaj Nikolajevič, který se mezi lidem těšil nesmírné popularitě. Veřejné mínění se cítilo být ublíženo v osobě svého oblíbence a stáhlo se do sebe. Protože však nebylo v těchto věcech kompetentní, nechtělo pochopit, že velkokníže je již unavený po letech vyčerpávající práce, plné zkoušek a zklamání, a nutně potřebuje zotavení.

Úvodem této kapitoly jsem předeslal, že nemám v úmyslu vinit někoho z našich neúspěchů, a nejméně už velkoknížete Nikolaje Nikolajeviče, kterého jsem si od nejranějšího mládí vážil a ctil jako statečného vojáka, vynikajícího člověka, vojevůdce i věrného poddaného. Ani na chvíli jsem nepochyboval o nesmyslnosti pověstí, podle nichž se měl podílet na zradě cara.

Jak známo, spiknutí napomáhalo velmi mnoho vysokých vojenských osob, mezi nimiž se uvádělo i jméno velkoknížete.

Měl jsem mnoho příležitostí osobně se přesvědčit o tom, jak věrně a čestně se velkokníže k carovi choval. Při svých nesporně upřímných a uctivých citech se nikdy nemohl dopustit zrady svého cara, Bohem pomazané hlavy i celé jeho rodiny. Ale i bez ohledu na to se prostě nemohl zpronevěřit svému svědomí, jímž se po celý život řídil.

Všechno výše řečené o likvidaci ruské armády i o paralelně se odvíjejících událostech ukazuje, že již dávno před vypuknutím revoluce byl osud Ruska určen, a že ani sebevětší úsilí už nestačilo k odvrácení neštěstí. Na druhé straně zase osobní chyby katastrofu nanejvýš urychlily, ale rozhodně ji nevyvolaly.

Dokonce i sám Napoleon byl spokojen, když dokázal bitvu ze čtvrtiny rozhodnout pro sebe, a zbývající tři čtvrtiny zcela přenechal náhodě.

Původci i vůdci spiknutí však vycházeli z mnohem příznivějších podmínek, protože měli pro své účely již připravených nejméně devět desetin Ruska a mohli tedy nesporně počítat s rozhodujícím úspěchem.

Podle carova názoru otázka výměny vrchního velení dozrála v srpnu 1915 a již tehdy k ní hodlal přistoupit vzhledem k otřesenému zdraví velkoknížete. Z toho důvodu chtěl panovník poskytnout velkoknížeti možnost k zotavení, aby jej mohl později znovu povolat a dát mu možnost sloužit vlasti na tom či onom místě.

Jedině proto se tedy car rozhodl převzít osobně vrchní velení a statečně na sebe vzal těžký kříž z lásky k vlasti i kvůli slibu svým věrolomným spojencům.

Kdo se opravdu zamyslí nad během událostí, nemůže se divit, že veřejné mínění nepřijalo carovo rozhodnutí souhlasně. Postupně se utvářela atmosféra, která jakékoli carovo jednání odsuzovala a podrobovala je nesmírně zaujaté kritice. Byla to doslova slepá ulička. I kdyby car velkoknížete na jeho místě ponechal nebo do něj jmenoval někoho jiného než sebe – všechno jedno! Veřejné mínění by se k němu stejně nestavělo lépe, protože neexistuje ubožejší podřízenost vnějším vli-

vům než stádní, subjektivní a vždy pomýlený fenomén, který se nazývá veřejné mínění.

A stále znovu to byly spojené síly židozednářského spiknutí, které se v průběhu mnoha desetiletí zmocňovaly veřejného mínění, a samozřejmě jej dodnes využívají jako mocného prostředku k dobytí světa.

Podle lidského soudu jednal car rozumně, když šéfem svého štábu jmenoval generála Alexejeva.

Vzhledem ke svým schopnostem a talentu byl generál svému caru zdatným a svědomitým pomocníkem. Přestože však byl energický a činorodý člověk, který své věci rozuměl a dostalo se mu také dobrého odborného vzdělání, nepatřil k orlům, vznášejícím se ve výšinách, a ani nebyl povolán nahradit geniálního vojevůdce. Byl pravým dělníkem strategie, který uměl své znalosti uplatnit v pravý čas a na správném místě, a trpělivě a systematicky opatrně připravovat to, co si předsevzal car – dopomoci ruským zbraním ke konečnému vítězství.

Přes svou neotřesitelnou věrnost trůnu však na počátku roku 1916 i 1917 nebyl Alexejev bohužel na výši situace a rozhodně nesplnil do něj vkládané naděje. Také on se nechal strhnout náladami, které se již zmocnily ruského lidu, a nebyl dostatečně odolný a pevný k vyplnění příkazů cti a svědomí. Rovněž on jako tolik jiných vysokých vojenských osob se poddával pseudoliberálním a pseudovlasteneckým proudům, které však byly ve skutečnosti revolucionářské. Alexejev nedokázal dost energicky vzdorovat spiknutí, které už brzy mělo zasadit Rusku smrtelný úder.

Nechápal, jak čestné jméno si mohl v dějinách zajistit, kdyby se býval odvážně postavil proti sobeckým snahám jistých osob i proti stádním náladám lidu.

I kdyby se pustil proti proudu sám a obětoval přitom vlastní život, k čemuž měl být jako věrný voják vždy připraven, byl by to následováníhodný příklad splnění povinnosti a oddanosti vlasti...

Není ovšem tak jisté, že by býval musel padnout. Kolem něj by se seskupili všichni věrní a čestní synové Ruska, kteří na takové zvolání čekali a pomohli by mu postavit sílu proti síle. Tehdy ještě nebylo tak obtížné upomenout jednotky na jejich povinnost a udržet kázeň...

Autor těchto řádků měl sám příležitost pozorovat, jak těžké břemeno spočívalo v prvních dnech po převratu na mužstvu jeho vlastního pluku. Vojáci zmalomyslněli a byli nervózní, mnozí z nich plakali; všech se zmocnilo ohromení a bezhlavost. Přestože se do pluku při doplňování v roce 1916 dostalo už mnoho škodlivých elementů z petrohradské lůzy a také agitace pracovala všemi prostředky, zanechal převrat v duši vojáků hluboký dojem. Lze zcela spolehlivě tvrdit, že kdyby se tehdy generál Alexejev projevil jako obránce staleté opory Ruska, byl by úspěch pro spiklence přinejmenším pochybný.

Alexejev však selhal...

Ruští generálové starých dobrých časů možná byli méně vzdělaní, ale dokázali zůstat statečnými ochránci své cti, zachovali věrnost carovi a byli si vědomi své přísahy... Uměli také lépe vést své jednotky k vítězství.

Po hotové věci je těžké rozhodovat, co by se stalo, kdyby se nesešly všechny zmíněné okolnosti...

Co se stalo, stalo se, a lidskému rozumu není dáno zkoumat Boží dopuštění...

Nicméně ani našemu omezenému lidskému rozumu není odepřeno posuzovat už nastalé skutečnosti a odpovídat se z nich. Ohlédneme-li se zpět na naši cestu ponížení a hanby, utrpení a zla, hříchu i pomsty, pak všechno to nemůžeme jen tak pominout; musíme se nad tím zamyslet a udělat také patřičné závěry. Ty nám ukazují na příčiny i skutečné původce celého našeho neštěstí.

Z tohoto pohledu si pak troufám tvrdit, že jakkoli znamenitě byla revoluce připravena, přesto by se nikdy nemohla zdařit, kdyby se na ní nepodílely také vyšší vojenské osoby.

Díky neúnavné agitaci by se spiklencům ovšem podařilo tu a tam vyvolat nepokoje nebo vzpoury, ale nikdy by nemohly dosáhnout takových rozměrů, kdyby vojenská vrchnost zůstala na svých místech. Jednotlivé vzpoury v plucích by mohly být potlačeny v zárodku, i když nelze popřít, že by to vyvolalo všeobecné vření. V nejkrajnějším případě by musela být válka skončena... což by ani zdaleka nebylo to největší neštěstí.

Avšak dnes, kdy již všechno víme, nemusí se snad dojít k závěru, že pro Rusko by tehdy bylo lepší ukončit válku za příznivých, pro naše spojence ovšem méně příznivých podmínek?

Na potvrzení právě řečeného poslouží zrádné jednání většiny členů Dumy i začínající nepokoje v Petrohradu.

Kdyby velitel severní fronty, generál Ruzskij, nebyl hlavní osobou, pokud by svého velitele všichni členové štábu a především generálové i štábní důstojníci generálního štábu podporovali a kdyby rozkazy tohoto štábu povstání v Petrohradu ještě nenapomáhaly a neparalyzovaly všechna protiopatření – pak by bylo snadné nepokoje v hlavním městě potlačit. Všichni ti Rodzjankové, Miljukovové, Gučkovové, Polivanovové i ostatní by už dávno viseli a Rusko by mohlo ujít hroznému osudu.

Všechny nitky spiknutí se však sbíhají v rukou Ruzského a v důsledku jeho nařízení, jimž se podle válečných zákonů muselo podřídit i ministerstvo obrany, byl smutný výsledek věcí definitivně zpečetěn.

Byl to znovu ten starý zrádce, který carovi nastražil past a zabránil mu v cestě do hlavního města, kde by se nepochybně kolem něj shromáždily ještě věrné jednotky a situaci by zachránily.

Autor těchto řádků, který v té době velel pluku v obvodu Rigy, může sám potvrdit, že když přišly 1. března zprávy o událostech, byl připraven vytáhnout na Petrohrad s celým plukem spolehlivého mužstva. Když však 2. března přišla nová zpráva o rezignaci cara, nálada lidí se výrazně změnila...

A nebylo právě málo takových pluků, které by bylo možné s klidným svědomím vést na Petrohrad, kde v prvních dnech navíc vládla jen nerozhodnost a zbabělost.

Ničema Ruzskij, který z vrchního velitelství, kde měl pod sebou severní frontu včetně Petrohradu, vytvořil v tutéž dobu zchytrale a obratně situaci, která dala revolucionářům možnost vzchopit se k poslednímu úderu. Ruzskij k tomu účelu nasadil doslova všechny páky.

Car okamžitě posoudil celou situaci. Ze všech stran na něj nyní dotíraly telegramy vrchních velitelů s nejponíženějšími prosbami, aby „pro blaho Ruska“ abdikoval.

Car byl ještě na cestě před Pskovem, když mu Alexejev zaslal depeši č. 1865, v níž jej prosí, aby co nejrychleji jmenoval ministerstvo z Rodzjankem v čele.

„Podle došlých zpráv," telegrafoval Alexejev, „jsou jisté naděje, že by se poslancům Dumy pod Rodzjankovým vedením ještě mohlo podle okolností podařit zabránit všeobecnému zhroucení. Věc však spěchá, protože vyhlídky na udržení pořádku se stále zmenšují a ztráta času by jen napomohla uchopení moci levicí."

Ještě téhož dne po carovu příjezdu do Pskova žádá Rodzjanko o nejvyšší povolení stáhnout znovu do oblasti Dvinska jednotky, vyslané směrem ke stanici Alexandrovskoje. Rodzjanko současně rozesílá následující telegramy:

„Hlavní stan, plukovníku Tichmeněvovi. 933. P.

Za momentálně panujících okolností nepovažuje vrchní velení armád za možné připustit soustředění železničních jednotek v blízkosti Pskova, protože jejich příchod by situaci ještě zhoršil. V zájmu pohybu tohoto ešalonu budou okamžitě přijata opatření podle jeho pochodové trasy. 2. března 1917 č. 6166. Danilov."

„Nejvyššímu generálnímu ubytovateli. 1868.

Jeho Veličenstvo právě odpočívá a proto mohou být instrukce ohledně jednotek západní a jihozápadní fronty vyzvednuty až zítra ráno. Již dříve od Jeho Veličenstva vyžádané pokyny k zpáteční přepravě našich jednotek už byly vrchním velitelstvím samostatně provedeny a jednotky na svých stanicích zadrženy. Pokud by to bylo možné, předejte rozkaz nejvyššího velení také jednotkám západní fronty. 2. března 2,30 hod. Danilov."

2. března v 9. hodin ráno telegrafuje generál Lukomskij generálu Danilovovi:

„Prosím generálu Ruzskému mým jménem ohlásit, že podle mého přesvědčení není žádné jiné východisko, a musí nutně dojít k abdikaci."

Jen o hodinu později téhož dne posílá generál Alexejev všem vrchním velitelům následující telegram:

„Jeho Veličenstvo je v Pskově a již oznámilo ochotu vyhovět přání svého lidu a vytvořit zplnomocněné ministerstvo. Sestavením kabinetu má být pověřen prezident Dumy. Rozhodnutí Jeho Veličenstva bylo vrchním velitelstvím okamžitě předáno prezidentu Dumy, který 2. března ve 13,30 hod. odpověděl, že tento manifest by býval musel být vydán již 27. února. Nyní je však již pozdě, protože celá země je zachvácena strašlivou revolucí: vášně lidu jsou rozpoutány a armáda je demoralizována. I když má prezident Dumy ještě důvěru, přesto si myslí, že jednou rozpoutané vášně lidu již není možné zkrotit; vyvstává také otázka dynastie, a dovést válku do vítězného konce je možné jen splněním požadavku lidu – demisí cara ve prospěch svého syna za dočasného regentství Michaila Alexandroviče. Okolnosti již nedovolují žádné jiné východisko a každá minuta otálení by jen zvyšovala kladené požadavky, protože existence armády i práce železnice je již fakticky v rukou petrohradské Prozatímní vlády. Je naprosto nezbytné ochránit operující armády před definitivním rozkladem, dovést do konce boj s vnějším nepřítelem a zachránit nezávislost Ruska i osud dynastie, byť by si to vyžádalo největších obětí. Pokud sdílíte můj názor, buďte prosím od té dobroty, předložte co nejponíženěji tuto

prosbu Jeho Veličenstvu a současně mně o všem informujte. Opakuji, že každá minuta, kterou nyní ztratíme, by mohla být pro Rusko osudná. Rovněž pokládám za zcela nezbytné, aby všichni nejvyšší velitelé byli jednotného smýšlení a zabránili tak případům porušení věrnosti. Armáda musí všemi prostředky bojovat proti vnějšímu nepříteli a naše rozhodnutí ohledně vnitřních záležitostí se musí omezit na snahu bránit jí účasti na převratu.

2. března 1917. 19,15 hod. č. 401 872"

Alexejevův telegram zní téměř vlastenecky, ušlechtile a plný dobrých úmyslů. Jako věrný služebník se prostě přiklání k nevyhnutelnému. Ale je to jen zdánlivé, pomyslíme-li, v jakém prostředí se po celý život pohyboval a jaké politické názory zastával. A také nesmíme zapomínat, že již dávno před tím udržoval těsné styky s Rodzjankem, Gučkovovem, s Francouzi, Angličany i s dalšími spiklenci. Víme rovněž o možnostech, jimiž Alexejev ve vrchním velitelství disponoval a které mu umožňovaly zasahovat do chodu událostí.

Vezmeme-li tedy v úvahu všechny tyto okolnosti, jeví se jeho farizejský telegram v jiném, skutečném světle.

Odpovědi vrchních velitelů ma sebe nenechaly dlouho čekat. Téhož dne v 1,20 hod. předal Alexejev carovi „nejponíženější" prosby:

„Prosím Vaše Veličenstvo o dovolení předložit svou nejponíženější prosbu v tom smyslu, že ve své oddanosti a lásce k vlasti i trůnu vidím jedinou cestu, jak zachránit situaci a dát armádě možnost postavit se na odpor vnějšímu nepříteli bez toho, že by bylo Rusko ztraceno, tedy v abdikaci za předběžného regentství velkoknížete Michaila Alexandroviče. Jiná cesta není a věc naléhá, aby byl rozpoutaný požár co možná nejrychleji lokalizován, protože jinak by mohl mít katastrofální následky. Tímto aktem by byla dynastie v osobě následníka trůnu zachována. Generální adjutant Brusilov."

„Vaše Veličenstvo! Náčelník štábu Vašeho Veličenstva mi právě ohlásil situaci v Petrohradu, Carskom Selu, Moskvě a v Pobaltí, jakož i výsledek jednání generálního adjutanta Ruzského s prezidentem Dumy. Vaše Veličenstvo, s armádou v dnešním stavu nelze počítat při potlačování vnitřních nepokojů. Lze ji už jen jménem Ruska použít k záchraně země před zotročením našimi největšími nepřáteli. Užívám všech opatření, abych zabránil úniku informací o pravém stavu věcí v armádě a uchránil ji před vzpourou. Prostředky k potlačení revoluce v hlavním městě nejsou žádné. Proto je nutné neodkladné rozhodnutí k udržení bojeschopnosti armády a potlačení nepokojů. V současné situaci jako věrný a oddaný poddaný Vašeho Veličenstva nevidím jiné východisko než Vaše Veličenstvo co nejuctivěji prosit, aby se v zájmu záchrany naší vlasti i dynastie rozhodlo v souladu s prohlášením prezidenta Dumy, jak nám bylo sděleno generálem Ruzským, a jež nabízí jedinou možnost k ukončení revoluce a záchrany před hrozivou anarchií. Generál-adjutant Evert."

Citované telegramy předal Alexejev carovi v Pskově s následujícími slovy:

„Předávaje nejponíženěji tyto telegramy Vašemu Veličenstvu, současně Vaše Veličenstvo zapřísahám, aby neprodleně přijalo rozhodnutí, které Bůh Vašemu Veličenstvu nabízí. Průtahy hrozí Rusku zkázou. Zatím se ještě daři-

lo uchránit armádu před nákazou, která zachvátila Petrohrad, Moskvu a Kronštadt, ale další udržení disciplíny již nelze zaručit. Bezprostřední zásah armády do vnitřní politiky by měl nepochybně za následek konec války a současně s tím i hanbu Ruska a jeho zhroucení. Vaše Veličenstvo přece vřele miluje svou vlast a z toho důvodu i v zájmu jednoty a nezávislosti Ruska jakož i dosažení konečného vítězství prosím co nejuctivěji Vaše Veličenstvo přijmout rozhodnutí, které nám nabízí jediné pokojné východisko z této více než obtížné situace. Prosím o další rozkazy. 2. března 1917, č. 1878."

Ve 4,50 hod. téhož dne přijal generál Ruzskij následující depeši:

„Generální adjutant Alexejev mě právě informoval o pobuřujícím a zločinném návrhu prezidenta Dumy na vytvoření plnomocného ministerstva, který má být předložen carovi k nejmilostivějšímu rozhodnutí. Současně žádá všechny vrchní velitele o sdělení jejich postoje k momentální situaci a následném předání carovi. Moje opravdová láska k Vašemu Veličenstvu mi nedopřává klidu při pomyšlení na možné uskutečnění tohoto podlého návrhu, který Vám byl předán prezidentem Dumy. Jsem přesvědčen, že tento plán si nevymyslel ruský národ, který nikdy nepozdvihl ruku proti svému carovi, nýbrž zločinecká tlupa, která si říká Duma a nyní zrádně využívá situace a zkouší, jak dosáhnout svých hanebných záměrů. Jsem rovněž pevně přesvědčen o tom, že by armáda stála pevně a věrně za svým nejvyšším vojenským pánem a velitelem, kdyby nebyla tak zaměstnána vnějším nepřítelem a hlavně kdyby se skutečné zdroje armády nenacházely v rukou zločinců. Avšak za současné bezvýchodné situace a veden zdravým rozumem jsem se slzami v očích donucen Vašemu Veličenstvu sdělit, že nejméně bolestným řešením pro naši zemi mě připadá přijmout rozhodnutí podle výše zmíněných podmínek. – Jassy, 8. března, č. 13317. Generál Sacharov."

3. března ve 14,45 hod. pod č. 2370 obdržel Ruzskij ještě další telegram; přišel však příliš pozdě... Generál-adjutant Chan-Nachičevanskij telegrafoval:

„Dostali jsme zprávy o velice důležitých událostech. Prosím Vaše Veličenstvo, aby vzalo laskavě na vědomí naprostou oddanost gardové kavalerie a její připravenost zemřít za svého panovníka."

Jako svěží vzduch zavanul telegram Chan-Nachičevanského mezi zatuchlou zradou. Zde ještě trvala čest, věrnost a odvaha, které Sacharov již neměl...

Proč se však Chan-Nachičevanského telegram tak opozdil? Z jakého důvodu to byli právě trůnu oddaní vojáci, kteří nic netušili o probíhajících událostech? Chan-Nachičevanskij, Keller, Lečinskij a mnozí další se o nich dozvěděli teprve tehdy, když už bylo pozdě, zatímco do té doby se k nim dostávaly jen samé pověsti a nejasné dohady... Vždyť právě na ně a na jim svěřené jednotky bylo možné se plně spolehnout...

Pravda byla těmto oddílům a jejich věrným vůdcům prostě zadržována!

Když car podepsal abdikační listinu, vzrostl tím jen zálusk zločinců, a takové řešení podobných otázek je už neuspokojovalo. Po dohodě s Rodzjankem poslal pak Alexejev následující depeše:

„Vrchním velitelům. Prezident Státní dumy Rodzjanko prosí co nejnaléhavěji zabránit všemi prostředky zveřejnění manifestu, jež byl dnes v noci oznámen, a to vzhledem k zvláštním okolnostem, o nichž budete dodatečně informováni. Žádá proto o nařízení, podle něhož by se manifest dostal na vědomí pouze vyšším vojenským osobám. Prosím o odpověď. 3. března 1917, 6,45 hod. Alexejev.“

„Velitelům 1., 5. a 12. armády. Kopie předejte výboru Baltské fotily a nejvyššímu veliteli.

Nařizuji každopádně zastavit další šíření dnes zaslaného manifestu a také nedovolit pokračování v obraně. 3. března 1917, 9,15 hod. Ruzskij.“

Teprve 4. března v 6,10 hod. vydal Ruzskij pod č. 12748 následující nařízení:

„Vrchním velitelům západní fronty, výboru Baltské flotily a štábu vrchního velitelství.

Nařiďte zveřejnit následující dokumenty. Za prvé o abdikaci cara Nikolaje, za druhé dosud neznámý manifest velkoknížete Michaela Alexandroviče, a dále rozkaz č. 1 nejvyššího velitele jednotkám.“

Jako protějšek k těmto zrádcovským telegramům zde s radostí a zadostiučiněním uvádím dopis jednoho z vrchních velitelů zcela jiného ražení, generála kavalerie V. J. Gurka. Dopis je datován 4. březnem 1917 a byl adresován samotnému carovi, ale zadržen Kerenským. V listu se znovu krásně projevuje stará čest a statečnost ruského vojáka i věrnost šlechty.

Gurkův dopis je zoufalým výkřikem trýzněné duše... Poddaný v něm vyjadřuje neochvějnou věrnost a oddanost podváděnému, obcházenému a všemi opuštěnému carovi.

Mluví z něj nezměrné utrpení i upřímná láska. Kromě toho dopis ukazuje střízlivý rozum pisatele ohledně státnických záležitostí i téměř prorocké soudy o vyhlídkách na politické události.

Ve svých vývodech mluví V. J. Gurko o osudu Ruska. Závěrem prorokuje, že po dlouhém období těžkých zkoušek se postupně zase uzdraví a vzchopí.

Je tedy samozřejmé, že dopis Kerenského doslova rozběsnil. To pak mělo za následek, že skutečně velký ruský člověk byl vystaven pronásledování touto bezvýznamnou lidskou nickou. Krátce poté už byl také znám „hrdinský čin“ nového pána Ruska – z té doby totiž pochází známá fotografie jednoho z nejnadanějších a nejstatečnějších ruských vojevůdců, generála Gurka v trestaneckém mundůru...

Když si pomyslíme, že po celý rok 1916 generál Gurko zastupoval u cara generála Alexejeva, který musel odstoupit pro nemoc, a kdyby býval mohl na tom místě setrvat i nadále, nepochybně by se události odehrály jinak. Avšak Alexejev nespal a žárlivě sledoval, jak se car a Gurko postupně sbližují. A vida, náhle je Alexejev znovu ve svém úřadu, a to jedině díky carově dobrotivosti, který se jej tím nechtěl dotknout. V těch hodinách se však rozhodoval osud Ruska.

Výše jsem již zmínil, jakou bylo pro generální štáb ctí, že k němu patřil i můj otec. Totéž platí o Gurkovi, který byl rovněž členem generálního štábu.

Spiknutí tedy leželo jako na dlani. Poznal to i car v Pskově. Ještě před abdikací řekl, že stál tváří v tvář vojenskému spiknutí svých nejbližších spolupracovníků,

kteří byli díky svěřeným nejvyšším postavením schopni vyvolat známé události. Zrádci však dlouho u vesla nezůstali – jen v prvních dnech po svém těžkém zločinu proti státu, než je Petrohrad i jejich vlastní armády svrhly a poté už mohli zastávat jenom nejpodřadnější úřady.

Kdyby jen byl v těch dnech Alexejev jiným člověkem!

Kéž by měl car možnost dostat se do Petrohradu a zabránit pádu Ruska...!

Když se jeden z Ruzského adjutantů, čestný a upřímný hrabě Gendrikov, dozvěděl o zradě svého nadřízeného, jako šílený se vrhl na Ruzského ve vagonu s úmyslem jej zastřelit, ale stráže na volání o pomoc přispěchaly a hraběte odzbrojily. Celá záležitost neměla dohru a byla zamlčena pod záminkou, že hrabě jednal z chvilkového vyšinutí mysli, přestože by podle vojenských zákonů měla za následek okamžité odsouzení. Není třeba dodávat, že hrabě Gendrikov byl duševně zcela zdráv a jeho stav byl důsledkem nezměrného pobouření ze zjevné zrady. Ruzskij proto nestál o žádný skandál. Zrádce se obával o „tvář“, kterou však svým činem již před historií dávno ztratil.

Ne nadarmo se car již v době své internace o Ruzském vyjádřil: „Bůh mne neopustí. Dodá mi sílu odpustit mým mučitelům a nepřátelům, ale k jedinému se nemohu nikdy přinutit – odpustit generálnímu adjutantovi Ruzskému!“

Osm dní po převratu jsem jel z Rigy do Petrohradu. Na nádraží v Pskově jsem potkal dva důstojníky, štábního kapitána polního dělostřelectva a nadporučíka pěchoty. Neznal jsem je a dodnes nevím jejich jména. Oni však znali mně i moje smýšlení. Vzrušeně se ke mně vrhli a se slzami v očích mi pobouřeně vyprávěli o chování Ruzského a jeho kumpánů. Ujišťovali mě, že posádka v Pskově (kterou tehdy tvořil záložní pluk rekrutů) by bývala okamžitě vyrazila chránit cara, kdyby se našel jediný generál, který by se v rozhodujícím okamžiku odhodlal splnit svou vojenskou povinnost.

Rád jsem jim věřil, protože jsem sám věděl, že kromě Petrohradu a okolí byly téměř všechny naše záložní pluky severní fronty dobré a spolehlivé, s výjimkou lotyšských.

Na nádraží byl rovněž civilní inženýr, který přišel z hlavního stanu v Mogilevu. Vyprávěl, že byl přítomen loučení cara se svými jednotkami. Podle jeho slov se při tom odehrávaly ty nejdojemnější scény – zoufalství a smutek důstojníků i mužstva nelze ani přibližně vylíčit. Převrat přišel vůbec pro frontové jednotky zcela nečekaně, všude byli ohromeni, vyděšeni a krajně zneklidněni, slovem všechno zinscenoval pouze štáb a nejvyšší vojenské instance.

Ohledně těchto neblahých dnů bylo možné slyšet podobné názory od mnoha dalších důstojníků všech front i stejné pobouření vůči zrádcům, svým vlastním generálům.

Tito generálové patřili k „černé armádě“.

Generálové, kteří zradili cara, všichni vrchní velitelé i mnozí velitelé armád nosili epolety s carovými iniciálami, všichni byli generálními adjutanty Jeho Veličenstva!

Generální adjutant! Ode dne založení této hodnosti byla považována za mimořádně čestné a ceněné vyznamenání. Sám car tím titulem vyznamenával takové ge-

nerály, kterým projevoval mimořádnou důvěru a vybíral si je do svého nejbližšího okolí.

Současně s touto poctou spolu s carovými iniciálami ovšem na sebe vyznamenaní brali i velkou odpovědnost a morální závazek.

Každý takový generál měl tutéž povinnost a byl současně vázán stejnou služební věrností... Pokud se tedy od někoho vyžadovala zcela mimořádná věrnost a oddanost, pak především od generálních adjutantů!

Tak tomu také u nás bylo vždy v dobách, kdy rytířské pojmy cti a neochvějné věrnosti byly považovány za základ, na němž spočívá statečnost a síla naší armády. Pak se ruští carové také mohli až na zcela vzácné výjimky na své generály spolehnout!

Pokud tedy jde o generální adjutanty, o kroužek mimořádně preferovaných lidí, mezi nimiž byli tak často opravdoví přátelé trůnu, dobří rádci a nositelé mnoha státních tajemství, ani car Alexandr I., ani Nikolaj I., Alexandr II. ani Alexandr III. nemohli vůči nim chovat sebemenší podezření...

Stejně tak se k tomuto okruhu lidí choval i car Nikolaj II. V posledních časech před válkou a zvláště pak během války však bylo mezi generální adjutanty přijato mnoho generálů generálního štábu zcela nového ražení a nového směru.

Cizí starým tradicím, neschopní přivlastnit si pojem rytířské cti, nakažení novodobou inteligencí a s více či méně těsnými vztahy k zednářstvu neuměli tito noví generální adjutanti ocenit své postavení, v němž se jim dostávalo nejvyšší přízně a výhod. Sotva si uvědomovali, že právě s nimi panovník nejvíce počítá a pokud si toho snad byli vědomi, tím nečestnější bylo jejich jednání, když právě oni svého privilegovaného postavení zneužívali k podvádění a zrazování cara.

Většina generálů, jež se tak úslužně sklonili před revolucí, byli zbabělci a zrádci, kteří dali přednost hanebnému životu před hrdinskou smrtí, a to mnohdy ani ne přímo smrtí, ale jen strádáním a pronásledováním. Existovaly však také výjimky mezi nimi, jež byly pevně přesvědčeny o správnosti svého jednání a které lze nakonec nazvat čestnými lidmi, protože byly jen pobloudilými oběťmi nešťastné souhry různých okolností.

Právě řečené se však absolutně netýká nejvyšších velitelů. V tomto případě šlo o žalostné korouhvičky, kterým nelze odpustit a jejichž jména historie jednou provždy právem ocejchovala.

A všichni tito generální adjutanti patřili k „černé armádě“ kromě Brusilova, jehož chování v těch dnech daleko překročilo všechny meze lidské ničemnosti.

Brusilov, který lichotil bandě zdivočelých revolučních vojáků a snažil se imponovat, jim klidně prohlásil, že v hloubi duše byl už dávno revolucionář, avšak „pod jařmem“ proklatého starého režimu se musel se svými názory tajit; nyní radostně vítá revoluci a „triumf povstávajícího lidu“.

Poté si strhl generálské epolety s carovými iniciálami a zvolal, že den, kdy mohl svrhnout „tyto ostudné carské okovy“, může směle označit za nejšťastnější v celém svém životě. Za radostného povyku zástupů pak ještě stržené epolety pošlapal...

Avšak v roce 1915, kdy jej car jmenoval generálním adjutantem, rovněž prohlásil, že je to nejšťastnější den jeho života a v kleče políbil carovi ruku!

Říká se – a dost možná právem – že Brusilov byl jako první velitel bolševiky okamžitě „zaměstnán“, že udržoval nejlepší vztahy se svým novým pánem Trockým, a také že měl zcela mimořádné příjmy.

Autor těchto řádků si zde připomíná také jiný obrázek. Tehdy Brusilov ještě nenosil iniciály generálního adjutanta, které jej později tak tísnily, jak to řekl svým „soudruhům“. V hodnosti adjutanta tenkrát velel divizi. Osobně jsem jej viděl, jak z vděčnosti za jakési milostivé slovo velkoknížete Nikolaje Nikolajeviče mu rovněž na kolenou políbil ruku.

Při této vzpomínce se v mé paměti vynořují postavy dávno již nežijících generálů staré carské armády. Byli mezi nimi také generální adjutanti, mnozí z nich i bez carových iniciál, ale všichni se vyznamenávali stejnou věrností a čestností...

Kdyby jim tehdy býval někdo řekl, že se jednou v Rusku objeví taková podlost, nikdy by tomu nevěřili.

Budiž věčná památka vám všem pevným, čestným a věrným!

K doplnění charakteristiky „generálního adjutanta“ Alexejeva zde musím uvést ještě jednu episodu z doby, kdy v carově hlavním stanu působil jako šéf štábu nejvyššího velení.

Mezi bolševickými vůdci se tehdy zcela mimořádně předváděl jistý Lemke, který později za Kerenského zastával vysoký úřad. Byl to horlivý „pracant“ sociálněrevoluční strany. Za války byl Lemke povolán jako záložní praporčík. Tento člověk, který se sebeméně netajil svými názory, byl kupodivu jmenován do štábu nejvyššího velitele a brzy patřil do Alexejevova nejbližšího okruhu. V sovětském Rusku byly právě nyní vydány Lemkeho vzpomínky na službu v hlavním stanu. Bez ohledu na zoufalý nedostatek papíru i vzdor tomu, že jím trpí dokonce i bolševické noviny, věnovalo „Petrohradské vydavatelství“ na tuto publikaci nejkvalitnější dostupný papír. Zmíněné dílo o 800 stranách je tištěno starým pravopisem. Navíc se tak rozměrná díla v sovětském Rusku vůbec netisknou, protože papír je drahý a nejsou ani k dispozici potřebné technické prostředky.

Lemkeho zápisky jsou nenávistnou a subjektivní kritikou všeho, co v Mogilevu viděl. Tento rezervní důstojník, který měl o vojenských věcech jen velice povrchní znalosti, si s neuvěřitelnou drzostí dovoluje kritizovat činnost našich armád i práci svých spolubojovníků. Naproti tomu Alexejeva sebeméně nenapadá a naopak jej staví do co nejpříznivějšího světla. Podle Lemkeho slov spočívala veškerá produktivní práce štábu pouze na něm a na Alexejevovi.

Lemke rovněž nezamlčuje, že jako člen štábu tam mohl sledovat i své zcela specifické cíle a cynicky se chlubí tím, jak měl každodenně příležitost nejen kontrolovat carovu korespondenci a opisovat mnoho tajných dokumentů, nýbrž měl i náhled do mimořádně důležitých papírů velkého státního významu. Ve své knize vypráví, že od prvního dne svého pobytu v hlavním stanu si pečlivě a systematicky zaznamenával všechno, co se dozvěděl o momentální situaci.

„Především,“ píše tam, „mně jako materiál sloužily všechny početné dokumenty, procházející mýma rukama, nebo i takové, které neunikly mému pátravému pohledu. Těch druhých dokumentů bylo mimořádně mnoho. Všechny tyto podklady jsem pečlivě kopíroval buď na místě, nebo také doma, ba dokonce i v divadle nebo restauraci...“

Veškerý takto sebraný materiál pak špeh posílal do Petrohradu, kde byl uložen a vyhodnocován.

Lemke si byl plně vědom rizika, kterému se vystavuje. Pro svou roli špióna se však rozhodl teprve tehdy, když viděl, že se dokonce i v hlavním stanu „se vším zachází opravdově po rusky, tedy jen formálně a s rukama v klíně“.

A takový zapřisáhlý revolucionář byl, byť i ne prvním, ale přesto jedním z nejbližších spolupracovníků „generálního adjutanta“ Alexejeva!

Car nepřijímal hlášení svého generálního štábu obvykle u sebe, nýbrž v samotném štábu, kam každé ráno docházel. Během hlášení car vždy zcela otevřeně a upřímně vyjadřoval svůj názor na věc. V téže místnosti býval také za přepážkou ukrytý Alexejevův oblíbený revolucionář, který tajně naslouchal všemu, co car svěřoval svým „generálním adjutantům“.

Lemke působil v hlavním stanu devět a půl měsíce od 25. září 1915 do 2. července 1916! Postupně se však začaly v hlavním stanu hromadit nejrůznější náznaky, které ukazovaly na Lemkeho. Byly pokusy přimět šéfa štábu k jeho odstranění, avšak Alexejev se tomu vzpíral. Nakonec se generálu Vojejkovovi podařilo „generálního adjutanta“ přesvědčit, že nemůže ve štábu Jeho Veličenstva dál trpět esera, zrádce a nebezpečného agenta sil, které neúnavně pracují na zkáze Ruska.

S těžkým srdcem se nakonec Alexejev musel rozloučit se svou „pravou rukou“ a oblíbence přesvědčit o nezbytnosti opustit hlavní stan následujícími slovy: „Však to Vojejkovovi tak snadno neprojde, ale vy musíte, alespoň dočasně, odsud odejít. Odjeďte do Petrohradu, noste dál uniformu a zabývejte se svou vědeckou prací. Nařídím, aby vám byl příjem i nadále vyplácen. Ostatně na vás nezapomenu a jak to jen bude možné, povolám vás zase zpět...“

Již druhého dne revoluce byl Lemke prostřednictvím Kerenského jmenován šéfem expedice tiskárny státních cenin a na vytištění jeho pamětí mu bylo dáno k dispozici 100 000 rublů. Také bolševici, kteří se pak rychle dostali k veslu, ponechali Lemkeho na dosavadním místě.

Lze se ještě divit úpadku a rozkladu ruské armády, když měla takové generální adjutanty jako Alexejev, Ruzskij a Brusilov? Tito nehodní vůdci byli hlavními viníky, protože ostatní důstojníci, kteří téměř všichni zahynuli v krvavých bojích i později během revoluce, zůstali přesto jako celek carovi věrní bez ohledu na to, že jim veleli takoví generální adjutanti.

Jakkoli hluboko Alexejev morálně klesl právě v době, která na národ kladla nejvyšší požadavky, přesto byl znamenitý jeho plán polního tažení, který po naší porážce v roce 1914 vypracoval podle carových pokynů. Plán prokázal svou způsobilost tím, že po těžkých zkouškách let 1915 a 1916 nám přinesl výrazné upevnění situace a rok 1917 dokonce sliboval rychlé a definitivní vítězství.

Sami Němci se nijak neskrývali se svou beznadějnou situací, která se brzy projevila bez ohledu na jejich úspěchy v Rumunsku i na nadlidské úsilí o zvládnutí hrozivého postavení.

Koncem roku 1916 a začátkem 1917 již v Rusku mnozí věděli, jak dalece lze počítat s brzkým vítězstvím. Naše materiální i technické chyby z prvních válečných let již byly napraveny a armády dokonale opatřeny vším nezbytným. V téže době, kdy se v německých armádách již projevoval nedostatek prakticky všeho a sílilo

přesvědčení, že už nelze ničeho víc dosáhnout, mohli jsme být ohledně této otázky klidní a hledět do budoucnosti s důvěrou.

Kvalita vojáků ovšem již nebyla taková jako dříve, avšak Brusilovovy úspěchy v roce 1916 nám ukázaly, že vzdor revoluční propagandě i nevalnému duchu lidí se můžeme vzpamatovat, pokud se dokážeme vzchopit k poslednímu úderu. Naopak k definitivnímu propadu vojenského ducha bylo zapotřebí významných politických událostí i trapných výstupů takových pánů, jako byl Kerenskij. Bez takových otřesů by se vojenský duch v jednotkách udržel do dalšího úspěchu, a jak známo, úspěch povzbuzuje.

Tyto radostné a slibné vyhlídky byly ovšem známé i ve štábech, které připravovaly spiknutí. Vzdor tomu se nijak neostýchaly pokračovat spolu se svými podřízenými v intrikování proti zákonnému vladaři všech Rusů. Oni také chtěli vítězně ukončit válku, ale – bez cara. Události ukázaly, jak se jim to bez cara podařilo!

Nicméně nejen armáda předvídala nadcházející úspěch, nýbrž i političtí vůdci, kteří se snažili války využít pro revoluci. Jejich cíle byly různé; někteří z nich usilovali o konstituční monarchii, jiní si přáli parlamentní republiku, další chtěli socialismus a konečně Židé připravovali „diktaturu proletariátu“, která se naštěstí momentálně nacházela v agónii.

Byli také jedinci, toužící po slávě a dobrodruzi, kteří si nepřáli vůbec žádné změny, nýbrž jen tiše doufali, že využijí obtížné politické situace Ruska a budou moci zinscenovat palácovou revoluci, která by jim pak dopomohla k osobním výhodám a prospěchu.

A pro všechny tyto proudy a směry bylo stejně výhodné sáhnout již nyní k rozhodujícím prostředkům ještě předtím, než práce nejvyššího velení přinese úspěchy, tj. dříve, než vítězství pozdvihne náladu jednotek a upevní kolísající carský trůn.

Všichni tito lidé, kteří vědomě či nevědomě usilovali o zánik Ruska, dobře věděli, že brzy přijde čas triumfu říše i cara, a proto mu spěchali za každou cenu předejít.

Bylo tomu tak i v japonské válce. Když byl stařičký Linevič konečně s čerstvými a dobře vyzbrojenými jednotkami připraven zasadit poslední úder postupně již ochromenému Japonsku, pospíšila si strana kadetů vyvolat doma nepokoje a tím připravit cara o možnost vítězství. Tak jednali a jednají lidé, jimž jsou jejich osobní sobecké cíle vyšší než obecný prospěch a štěstí celého národa!

Tak jednají také lidé, kteří se zradou vlasti stali bezmocnými oběťmi „sionských mudrců“, dokonale umějících hloupost a podlost těchto žalostných subjektů využít pro své vlastní cíle.

„Pereat mundus – fiat doctrina nostra!“[21]

V létě roku 1917 kolovaly po Petrohradu a Moskvě kopie Miljukovova dopisu, v němž otevřeně přiznává, že se spolu s ostatními členy Státní dumy podílel na únorovém převratu bez ohledu na nebezpečnost takové akce. „Věděli jsme,“ říká Miljukov cynicky, „že na jaře přijde velké vítězství našich vojsk. V případě, že by se autorita cara v národě znovu pozdvihla, byly by marné všechny naše snahy po

[21] Ať zhyne svět, jen když se prosadí naše doktrína!; pozn. překl.

otřesení jeho postavení. Abychom takovému nebezpečí předešli, bylo nezbytné jednat rychle a bezohledně.[22]

Ostatně jsme potají doufali, že vítězně skončí jenom válka, ale přepočítali jsme se: veškerou moc nám záhy vyrvala z ruky lůza. ... Na tom se už nedá nic změnit! Naše chyby byly pro Rusko osudné..."

Pánové se prý „přepočítali" a nyní nenuceně a cynicky mluví o svých chybách, jako by zapomněli na nesmírné utrpení, které jimi způsobili.

A takto se židozednářské nitky stále těsněji ovíjely kolem Ruska a vytvářely situaci, z níž už pak nebylo východiska. Ani největším až nadlidským úsilím se již nepodařilo osvobodit ze svírající oprátky. Dokonce i tehdy, kdy se zdálo možné uniknout ze spárů spiknutí, se našli lidé, kteří carovi vyrvali z rukou již prakticky jisté vítězství, lidé, jež mu kdysi přísahali věčnou věrnost a ochotu kdykoli za Rusko zemřít...

Dané slovo nedodrželi a posvátnou přísahu porušili.

VI.

Pomluva

Zbraně revoluce • Prostředky politického boje • Tajná zasedání • Satanova rudá mantila • Pověsti o údajném separátním míru • Loajalita cara a jeho pochopení pro „spojence" • „Skrytá minulost" • Car, císař Vilém a zednáři • Údajný Vojejkovův výrok o otevření fronty • Rodzjankův rozhovor s křídelním pobočníkem Linevičem • „Vzbouřenecký komoří" • Carovo sebeovládání • Pomluvy carevny • Rozhovor v Hessensku • Příbuzenský vztah carevny k Anglii a Německu • Dvě audience u cara za války • Carevna a generál Kornilov • Rozhovor Jeho Veličenstva s hraběnkou Gendrikovovou • Carská rodina a Angličané • Rudněvovo vyšetřování • Kerenského obavy • Názory psychiatrů na Kerenského • Poslanec dělníků

„Jestliže svět vás nenávidí, vězte, že mne nenáviděl prve nežli vás" (J 15, 18).

Pomluva! Jak podlý a hanebný bojový prostředek...

S jakým opovržením se dokonce i hluboko pokleslý člověk staví k tomuto slovu. Pomluva! Zbraň lidské nenávisti, podlosti a ohavnosti. Ne náhodou patří tento prostředek k vůbec nejopovrhovanějším. Člověk, který se jednou provinil pomluvou, je na věčné časy ocejchovaný.

Pouze kmen Izraele si od pradávna vyvolil pomluvu za bojový prostředek a systematicky ji využívá k podvádění, lichocení i zbídačování národů. – V tisku, ve škole, v literatuře i divadle, ba dokonce u soudů a obzvláště v parlamentech všech zemí světa rozhoduje a triumfuje... židovská pomluva!

Jako špína ulpí bezohledně na všem, čeho se snaží dosáhnout, co jí stojí v cestě, a nic jí nezůstane ušetřeno. Zasévá nedůvěru a beznaděj, kazí dobré mravy, a vítězí nad lidskými slabostmi a chybami.

[22] „Nebezpečím" je vítězství ruských zbraní! A takto smýšlí a mluví Rus, profesor a „lidem" zvolený poslanec Státní dumy!

Pomluva! Co je to však za zbraň v rukou nepřátel, jaké to „testimonium paupertatis“.[23] Pomlouvač totiž v zásadě obrací tuto zbraň sám proti sobě; jeho věc musí být hodně špatná, když je nucen sahat k pomluvě. K čemu jsou ale všechny prázdné fráze o pravdě, upřímné lásce a poctivém citu, musí-li se jimi bojovat proti nepříteli.

Znamená to snad, že je pravda na straně nepřátel a na naší jenom lež, pomluva a podvod?

V dlouhé řadě knih, článků, brožur a pojednání o posledních letech je shromážděn nesčetný materiál proti vám, zločincům a původcům všeho neštěstí a běd.

Všechno, co bylo v novinách „Prizyv“ a „Luč světa“ napsáno o vás, tvůrcích ruské revoluce, je plné pobouření a opovržení. Zcela speciálně však o vás Židech, kteří jste se na nás tak hrozně provinili. Je toho o vás napsáno mnohé, co se vám jistě nelíbí. Vy, které lze uvést plnými jmény, si dávejte dobrý pozor, protože tančíte na sopce! S námi je pravda, spolehlivá zbraň v našich rukou. Nejsme jako vy, a proto vás nepomlouváme; ostatně na vás by se pomluva minula účinkem a my vás porazíme pravdou. Chápete rozdíl mezi vámi a námi? Je dokonce možné, že vy, vládci dnešního dne, ale jistě ne už zítřejšího, nám dokonce závidíte, protože v boji s námi vám schází pravda! Vám zůstává jen jediné: sáhnout jako vždy po křivém obvinění a pomluvě.

Brzy však uvidíte, že s takovými zbraněmi příliš daleko nedojdete. Vámi podváděné národy se na vás nelítostně pomstí a za své zločiny zaplatíte.

Téměř to vypadá tak, jako bych klepal na již otevřené dveře. Proč se tak dlouho zdržovat u pomluvy, jejíž nemorálnost je každému dávno zřejmá?

Přesto se pomluva musí znovu a znovu odmítat s opovržením a pobouřením, protože stále ještě jsou lidé, kteří nechtějí vidět, že mají co dělat s nepřípustným bojovým prostředkem.

Odhlédneme-li od Židů, u nichž je nemorálnost daným atributem jejich rasy, jsou i mezi námi lidé ba celé politické skupiny, které v boji s protivníkem s oblibou sahají po pomluvě.

Nechci zde ani mluvit o ubohých a omezených lidech, věřících všemu, co se jim napovídá a co čtou ve všech těch „odhaleních tajemství carské rodiny“ a podobné brakové literatuře, nýbrž o takových, kteří si kdoví co namlouvají a cítí se být povoláni pro politiku.

Takoví „politici“ již dávno zahájili skutečné polní tažení proti carovi.

Přes rozdílnost svých politických názorů a cílů se v jednom vždy shodovali: tím bylo svržení trůnu ruských samovládců.

Ze svého pohledu měli nepochybně pravdu, neboť dokud bylo Rusko absolutistickou monarchií, židovský vliv se nemohl plně uplatňovat. Šábesgójové, jejichž úlohou je zajistit svým pánům ve všem přednost, proto vždy usilovali o „konstituční monarchii podle anglického vzoru“ nebo o „parlamentní republiku“, jakou mají v požidovštěné Francii a Americe.

Tito politici se potají scházeli na různých místech a chystali své rejdy.

[23] Doklad (vysvědčení) chudoby; pozn. překl.

Snad by si tito páni ještě vzpomněli, jak se v devadesátých letech scházeli na Anglickém prospektu nebo na Vasiljevském ostrově v Petrohradu, a nakonec došli k přesvědčení, že se car ve všech vrstvách obyvatelstva těší velké vážnosti a že tedy bude mimořádně těžké podkopat jeho autoritu.

Na těchto tajných shromážděních bylo přesto rozhodnuto šířit k podvracení trůnu nejrůznější zprávy a fámy o carovi i jeho rodině a tím působit na smýšlení obyvatelstva.

Jaké to asi mohly být zprávy? S pravdou by se přece daleko nedošlo.

Pravda je čistá a svatá, a proto by carovu vážnost a respekt jen posílila.

A tak bylo rozhodnuto na pravdu příliš nedbat a nahradit ji tendenčními, přehnanými pověstmi, pomluvami i čirou lží.

Účel světí prostředky. Tak rozhodli tito vzdělaní a učení pánové! Petrohradští šejdíři a zloději by si netroufli stavět se s těmito lidmi na stejnou úroveň, ale také by je ani ve snu nenapadlo, že sami morálně neklesli tak hluboko jako páni hodnostáři, profesoři, učenci a advokáti.

Z našich řádků může čtenář sám poznat, že se zmíněných schůzek neúčastnili jen Židé, nýbrž i Rusové, a mezi nimi i mnoho skutečně uznávaných a významných osobností.

Nejsem bohužel schopen podrobněji referovat o těchto zasedáních, protože nemám k dispozici dokumenty, pojednávající danou záležitost.

K charakteristice těchto lidí snad může trochu přispět následující episoda: Listopad 1916. Zasedání Státní dumy. Mluví Miljukov, vůdce strany kadetů. Miljukov ostatně nikdy nebyl skutečným šéfem své strany, nýbrž vývěsním štítem, za nímž se skrýval zednář Vinaver. Protože Vinaver jako rozený Žid nemohl otevřeně stranu dost dobře reprezentovat, musel být právě Miljukov oficiální osobností, stojící navenek v jejím čele. Miljukov byl typicky úslužný a poslušný služebník Jidáše.

Ve zmíněném zasedání Dumy si Miljukov ve zdánlivě vlasteneckém projevu dovolil nejrůznější útoky na osobu carevny.

Miljukov, který během japonské války cestoval po světě s cílem zdiskreditovat Rusko v očích ciziny, Miljukov, jenž vyvolal revoluci, měl nyní ještě drzost lživě tvrdit, že carevna prý projevuje sympatie pro Německo a udržuje tajné spojení s císařem Vilémem.

Je nepochopitelné a současně smutné, že se takové bajce tehdy přikládalo tolik víry. Vlastně není ani příliš divu, protože mezi poslanci bylo mnoho nevzdělaných a omezených lidí.

Miljukov vynaložil veškerý řečnický talent na přesvědčení svých posluchačů. Se zaťatými pěstmi a patetickým hlasem vykřikoval do sálu: „Nemyslete si, pánové, že zde všechno tvrdím bez důvodu a bez příčiny. Mám v ruce dokumenty, které slovo za slovem potvrzují moje vývody a jednou je také zveřejním.“

Během přestávky se na Miljukova obořila skupinka čestných a řádných lidí s výtkami: „Jak jste mohl něco takového tvrdit? Jak můžete mluvit o dokumentech, které vůbec nemáte, a také nikdy mít nemůžete? Všechno, co se vám o carevně říkalo, je čirá lež, a vy to víte stejně tak dobře jako my! Jak jste se mohl k něčemu takovému nechat zneužít?“

Miljukov jim odpověděl s úšklebkem: „Ovšem, v této věci jsem zašel trochu daleko... Přesto jsem však potřeboval prostředek, kterým bych mohl zapůsobit na společnost, a takový prostředek nám pomáhá... Musím svrhnout Stürmera, k němuž se carevna chová tak přívětivě...“

Když už je zde řeč o Miljukovovi, chci zde zmínit ještě jednu tajnou schůzku z počátku roku 1917 za účasti různých revolučních vůdců i anglického vyslance sira George Buchanena. Zvažovala se otázka, zda se má revoluce vůbec podniknout.

Miljukov se zpočátku obával, že by lůza mohla postupně na sebe strhnout moc, což by znamenalo zhroucení říše. Nicméně i přesto nakonec hlasoval pro revoluci. Zdála se mu až příliš lákavá, než aby se nechal odradit takovou „maličkostí“, jakou je osud Ruska.

Zde se projevila rozpolcenost jeho osobnosti: na jedné straně ruský profesor historie, na druhé zase prodejný šábesgój.

Bude také zajímavé zmínit zde ještě schůzku petrohradských advokátů, kde byla rovněž na pořadu jednání revoluce, a na níž se Kerenskému nakonec podařilo zvítězit nad svými protivníky...

Předseda shromáždění Karabčevskij mluvil mj. o průběhu vyjednávání: „Takový úder do zad naše fronta nevydrží. Při první zprávě o převratu se rozpadne, jednotky se rozprchnou, a otevřou nepříteli brány do Ruska.“

Kerenskij: „Pochopte už konečně, že se revoluce může podařit jen teď, během války, dokud má lid zbraně. Taková příležitost se snad už nikdy nenaskytne.“

Karabčevskij: „Dost možná, ale rozhodně ne teď. Náš stranický patriotismus by v daném okamžiku už nebyl patriotismem, ale zločinem proti říši a národu. Náš patriotismus by byl jen falešnou maskou. Rusko potřebuje vítězství stejně nutně jako čerstvý vzduch, a bylo by zločinem zamořit jej jedovatým plynem třídní nenávisti. Okamžitá revoluce by znamenala zkázu Ruska.“

Karabčevskij správně posoudil situaci, ale jeho slova zanikla ve větru.

Vraťme se nyní zase do Dumy v lednu 1917. Bouřlivé a zcela nesmyslné zasedání. Pak s projevem vystoupil čestný, energický a svědomitý ministr Rittich.

Bez ohledu na jeho řeč, naplněnou skutečně upřímnými vlasteneckými city, byl ze všech stran vulgárně napadán, a to především lidmi, kteří neměli ani tušení o věcech, o nichž Rittich mluvil.

Po skončeném zasedání k němu přistoupil poslanec Maklakov a řekl: „Doufám, že se na nás pro naše útoky nezlobíte? Velice si vás vážíme a také víme, že jste řádný, čestný a nadaný muž. Jste znamenitý ministr, který své věci rozumí. Nicméně musíte už konečně pochopit, v jakých časech žijeme: vaše vláda musí být bezpodmínečně svržena a jen z toho důvodu jste se stal obětí našich útoků.“

Bylo tedy „nezbytné“ vystupovat proti carovi a jeho ministru. Z téhož důvodu se také sáhlo ke všem prostředkům včetně pomluv a lží...

Bezděčně tedy musíme dojít k závěru, že pro zemi je lepší nemít žádný parlament, nežli takový, který se sníží na nástroj Židů a změní se v nevěstinec politického smilstva.

Tyto a podobné obrazy ze života plně odpovídají těm, které nám popsal Nilus.

Sionští mudrci! Jak cenné služebníky jste si v Rusku vytvořili! Jak nesmírné služby vám prokázali! A také jak nevděčně jste se k nim později zachovali!

Všechny jste je vypověděli a vyhnali z Ruska, které se stalo vaší židovskou domovinou...

Ano, ale proč by nakonec s nimi měli sionští mudrci dělat nějaké okolky? Práci už přece udělali, svého času také byli za ni odměněni, tak co s nimi?

Přirozeně, ať jdou k čertu! Špinavou práci udělali, už nejsou k ničemu...

A židovští vůdci by ještě mohli dodat: Pročpak jste se oddávali iluzím, na něž jste absolutně neměli právo? Když jste nás následovali, naivně jste si mysleli, že jdete cestou dobra!

Teď už jsme se odhalili...

Nechť všichni vidí naši rudou mantilu, rudou jako krev a zářivou jako zlato našeho božstva Lucifera. Teď už byste konečně měli nahlédnout, že naše cesta je cestou zla, cestou pyšného, vítězného a bezohledného satanismu...

Sionští mudrci! Triumfujete předčasně! Skutečně si myslíte, že již přišel čas odhalit se? Vaše vítězství není ještě ani zdaleka jisté!

Naopak se divíme, že jste tak neopatrní a sebevědomí...

Na myšlenku mne přivedla Leninova slova, která kdysi pronesl ke svým spolupracovníkům.

Mnichovské noviny „Münchner Zeitung, Bayerische Kurier“ ze 20. srpna 1920 (č. 133) se o tom vyjádřily následovně:

> Lež – přípustný bojový prostředek.
>
> V „Komunistické internacionále“ č. 10 Lenin doporučuje následující prostředek k šíření komunismu mezi dělníky: „Musíme protivníka ustavičně napadat a být vždy připraveni sáhnout po všech bojových prostředcích. Pokud to bude nutné, nesmíme couvnout ani před lží, pomluvou, podbízením, ilegálními cestami a zakrýváním pravdy. Je to nezbytné k infiltrování dělnických organizací, usazení se v nich, a k rozvinutí komunistické činnosti.“

Takto proběhl komplikovaný evoluční proces přehodnocení morálních vlastností. Pro Gučkova, Miljukova a další je pomluva tajnou zbraní. Kerenskij zašel ještě dál, ale ani on se neodvážil ukázat ji v pravém světle. Naproti tomu Lenin se vyjádřil již zcela otevřeně. Před zotročeným národem a zbídačenou Evropou se už není čeho obávat – světové zlo již před námi stojí v celé své nahotě, jen ledabyle zahalené do rudé mantily...

Nyní, kdy nastává všeobecné vystřízlivění a ruský národ začíná chápat své zločiny, již téměř není třeba dokazovat, že car vždy zůstal sám sobě věrný, že nikdy nechoval zlé úmysly ke svému národu, ani že nepovažoval za možné přijmout separátní mír s Německem, který nám byl již v roce 1916 nabídnut za velmi příznivých podmínek.

Teď snad už je každému jasné, jak věrně držel car slovo, dané spojencům, byť i tím jednal proti zájmům Ruska a dopustil se velké chyby. Přesto se raději rozhodl nést až do konce Bohem uložený kříž. Po pravdě nebyla jiná cesta, car nemohl jednat jinak, přestože si byl jasně vědom těžkých následků, kterým se tím vystavuje.

V úvodu jsem zdůraznil, že car válku nechtěl, a že již na jejím počátku mu byla moc fakticky vyrvána z rukou. Správně předvídal hrozící nebezpečí, které by válka mohla přinést jak jeho dynastii, tak i celé říši.

V celém životě se car uměl s filosofickou trpělivostí odříkat svých osobních zájmů, kdykoli bylo třeba přinést milované vlasti tu či onu oběť. Bylo tomu tak i ve vážných časech, kdy se rozhodoval osud Ruska. Byl připraven o jakoukoli možnost ještě na poslední chvíli zabránit válce. Neměl rovněž čas nechat pátrat po původcích neštěstí; byl postaven tváří v tvář hotovým skutečnostem a tak se rozhodně a odvážně postavil osudu, který považoval za Bohem seslanou zkoušku. Válka měla být prvním zastavením jeho křížové cesty. Vzal na sebe toto břemeno a nesl je statečně až do samého konce.

Všechno to, co se vyprávělo o jeho zpronevěření slibům, daným svým nehodným spojencům, je naprostý nesmysl už jen proto, že takové slovo nikdy v carově slovníku nebylo.

Car uměl správněji ocenit naše „spojence“ než jeho zaslepení poddaní, kteří se nechali strhnout bezmezným entusiasmem a přehnanou sentimentalitou.

Během války i revoluce se „spojenci“ ukázali v pravém světle a otevřeně projevovali své pocity vůči Rusku. Jestliže se ještě dnes Rusko nezměnilo v poušť, v kolonii Anglie a Francie, pak jen proto, že ruský národ vystřízlivěl a začíná rozumět záměrům spojenců. Je pochopitelné, že se spojenci takovému uzdravení ruského národa snaží zabránit všemi prostředky.

Již v roce 1914 se car k výroku „spojenců“ o boji „do poslední kapky krve“ vyjádřil takto: „Nepřestávají se svými výhrůžkami. Raději by měli říkat: do poslední kapky ruské krve. V tom smyslu také chápou válku.“

„Spojenci“ mu tato slova nikdy nedokázali prominout a krutě se mu za ně pomstili.

A přitom kolik pravdy v nich bylo!

Záměrem změnit Rusko v neforemnou a nesvobodnou masu a vydat ji židovské krutovládě doufali naši „spojenci“ neblahé paměti zabít dvě mouchy jednou ranou, totiž zničit Rusko i Německo! Jak však blízké události ukázaly, škaredě se přepočítali.

Válkou proti Německu jsme se ovšem dopustili hrubé chyby. Další spočívala v tom, že když jsme v letech 1916 a 1917 už poznali skutečné záměry spojenců, neuzavřeli jsme separátní mír s Německem, které nám dávalo najevo značnou vstřícnost. Byla to však skutečně chyba?

Věc se měla totiž tak, že vzhledem k carově čestnému slovu jsme nemohli sáhnout po tomto jediném správném opravném prostředku. I kdybychom se vzhledem k různým protiruským opatřením spojenců rozhodli dělat to, co jsme považovali za správné, přesto jsme to učinit nemohli, protože nejenže veškerý náš tisk byl v rukou spojenců, ale také sami naši vysocí hodnostáři i celé veřejné mínění stálo pod vlivem Anglie a Francie.

Nebylo už východiska; tak pevně jsme měli ruce svázané.

K doplnění charakteristiky lidí i událostí tehdejších dnů uvádím ještě jeden článek novin „Prizyv“ č. 50 z roku 1920.

„Skrytá minulost.

Uplynuly již tři roky od zotročení kdysi tak mocného a bohatého Ruska. Lid úpí pod Jidášovou knutou. Země je vydána napospas zkáze, zpustošení a napojená krví... Oheň a meč ničí poslední zbytky kdysi tak šťastných časů.

Při pomyšlení na to se v člověku všechno vzpírá. Přesto se tím nesmíme nechat odradit, odvážně musíme pokračovat v nastoupené cestě a strhnout našim nepřátelům masku...

Všechny etapy ruské revoluce proběhly v pevném pořadí, jedna po druhé. Bolševismus je přímým důsledkem Kerenského éry, ta zase Státní dumou zinscenovaného povstání, které znovu bylo zapříčiněno spiknutím.

Takové je schéma zkázy Ruska, stručná genealogie, každému jistě bez dalšího srozumitelná.

Již při začátku revoluce kolovaly různé zvěsti o tajném setkání v sídle anglického vyslance Buchanena, a také o finančních prostředcích, které spojenci dali k dispozici za účelem převratu... „Oficiální dementi" však takové zprávy vždy umlčelo.

Otázka po původu ruské revoluce má nejvyšší historický význam. Proto je důležité ji osvětlit ze všech stran, odhalit její původce, a výsledky předat veřejnosti.

V důsledku velkých i menších spiknutí nyní musí Rusko kráčet křížovou cestou a krvácet ze všech ran s trnovou korunou na hlavě...

Je jasné, že kdyby Rusko nemělo válku, nebylo by také postiženo revolucí. V posledních letech před válkou se domohlo obrovské moci, viditelně rozkvétalo a rychle se všestranně rozvíjelo. Tehdy bylo nemožné svrhnout trůn, ba vůbec jím jen otřást.

Okovy Ruska však již byly ukuty a připraven i kalich utrpení, který muselo vypít až do dna. K zasazení konečného úderu Rusku potřebovali spiklenci mohutné otřesy a proto v tomto směru horečně pracovali.

Přísně objektivně nyní uvedu skutečnosti, které nejsou obsažené v žádné bílé, modré nebo jiné knize.

Tehdejší předseda komise zemské obrany, všem nám známý Gučkov, již roku 1909 prohlásil, že musí být přijata všechna nezbytná opatření k případné válce s Německem.

Pro charakteristiku tohoto člověka je třeba zdůraznit, že pro dosažení svého cíle již tehdy nezaváhal před použitím všech prostředků. Ve věci odzbrojení Ruska mu náleží smutné první místo.

Následujícího roku přešly noviny „Novoje Vremja" do rukou společnosti s ručením omezeným a poté byl Gučkov zvolen předsedou jejich redakční části. Od té doby začalo v listu zcela systematické štvaní proti Němcům i energická agitace pro válku s Německem.

Vůči redaktorům listů „Novoje Vremja", „Golos Moskvy" a „Golos Pravdy" se Gučkov vyjádřil následovně:

„Je třeba více řinčet zbraněmi a proto vás vyzývám připravovat veřejné mínění na válku s Německem. Pište články, v nichž již bude mezi řádky slyšet hřmění děl."

Lidé, kteří Gučkova velmi dobře znali, shodně dosvědčují, že spolu s proslulým A. Ksjuninem psal mimořádně provokativní úvodníky a články.

Roku 1912 při slavnostním obědě na počest anglické vojenské mise pronesl Gučkov následující přípitek: „Vážení pánové! Zdvihám sklenku na zdraví nejen spřátelené, nýbrž i spojenecké anglické armády a flotily!“

V užším kroužku komise zemské obrany se poté vyjádřil: „Dnes utrpělo Německo rozhodující porážku – válka by již byla nevyhnutelná, kdyby nám v ní ještě nebránil car.“

V březnu 1914 Gučkov své blízké varoval před cestou do zahraničí a zvláště do Německa: „Radím vám nejezdit do ciziny. Válka je rozhodnutá věc a vypukne nejpozději letos v létě. Německo se může vykrucovat jak chce, ale válce neujde...“ a při těch slovech se triumfálně usmál.

Na otázku přítomných, kdo má války zapotřebí, odpověděl takto: „Francie musí dostat Rýn s Alsaskem a Lotrinskem, Rusko všechny slovanské státy a černomořské úžiny, Anglie chce shrábnout všechny německé kolonie a zmocnit se světového obchodu.“

Na námitky, že ani ruský car, ani německý císař se nedají do takové světové války vtáhnout, přišla vyzývavá Gučkovova odpověď: „To všechno jsme samozřejmě vzali v úvahu... zařídíme to tak, že oba budou postaveni před fait accompli.“[24]

Když byl upozorněn na Trojspolek, který představuje značnou sílu, Gučkov odvětil: „Itálie se podle tajné dohody s Anglií nepostaví po bok Německa a Rakouska, nýbrž jim při příznivém průběhu války dokonce vpadne do zad. Plán nadcházející války je již do všech detailů vypracován spojeneckými štáby (ruským, anglickým a francouzským). Samotná válka nebude v žádném případě trvat déle než tři měsíce.“

Poté byl Gučkov dotázán: „Ano, ale není možné, že se přesto válka protáhne? Pak by nepochybně kladla na národy zcela mimořádné požadavky a je možné, že za takových okolností by vyvolala silnou nespokojenost, která může mít případně za následek velký politický převrat.“

Gučkov reagoval s úsměvem: „V takovém krajním případě bude likvidace dynastie velkým štěstím pro Rusko...“

Je těžké říci, co mohlo být příčinou tak zuřivé nenávisti k dynastii. V každém případě byl Gučkov pro diskreditaci carské moci ochoten doslova k čemukoli...

Tak např. ohledně nastávající války poukazoval na to, že carská vláda i carské úřady jsou překážkou reforem k vytvoření silné armády a námořnictva.

V jeho obydlí se soustavně scházeli novináři i vysocí důstojníci, jimž ukazoval údajně vlastnoruční dopisy carevny Rasputinovi, přičemž pateticky zvolal:

„Tak daleko jsme to tedy dopracovali! Jak hluboko Rusko kleslo!“

Jak se ostatně dalo čekat, mezitím se již ukázalo, že zmíněné dopisy byly všechny padělané.

[24] Před „hotovou věc“; pozn. překl.

Gučkov neřekl jen soukromě, že s „carem příslušně naloží“, ale dokonce i v kuloárech Státní dumy si dovolil takto o carovi mluvit.

Audienci u příležitosti oslav 300. výročí domu Romanovců přítomné osoby vyprávěly, že Gučkov tiše běsnil, když se na něj car obrátil s otázkou, za jakou gubernii byl zvolen do Dumy.

Já jsem přece Gučkov a car vůbec neví, kterou gubernii reprezentuji..!

Roku 1917 poslanec Dumy a pozdější komisař lidového vzdělání E. P. Kovalevskij vyprávěl, jak se připravoval únorový převrat, jehož se sám také horlivě účastnil.

V lednu 1917 dorazila do Petrohradu komise spojenců v osobách představitelů Anglie, Francie a Itálie.

Po rozhovorech s Gučkovem pak mise společně s knížetem Lvovem, předsedou Stání dumy Rodzjankem, generálem Polivanovem, Sazonovem, anglickým vyslancem Buchanenem, Miljukovem a dalšími předložila carovi následující podmínky:

I. Připuštění zástupců spojenců do štábu nejvyššího ruského velení s rozhodujícím hlasem.

II. Přebudování velitelských míst všech armád podle pokynů spojenců.

III. Zavedení konstituce s odpovědným ministerstvem.

Car nechal vypracovat následující odpověď:

K bodu I: Považuji za zbytečné připouštět zástupce spojenců, protože sám nemám v úmyslu jmenovat své zástupce s rozhodujícím hlasem do spojeneckých armád.

K bodu II: Rovněž zbytečné. Moje armády bojují s větším úspěchem než spojenecké.

K bodu III: Způsob vnitřní správy podléhá úsudku monarchy a nepotřebuje žádné pokyny od spojenců.

Okamžitě po oznámení carovy odpovědi se v budově anglického vyslanectví pořádala zvláštní porada, které se zúčastnily všechny výše zmíněné osoby.

Bylo na ní rozhodnuto opustit „cestu zákona a dosáhnout příkazu doby revolucí“, přičemž byl k převratu určen den, kdy car bude muset odjet do hlavního stanu. Z prostředků, daných k dispozici spojenci, byla také zahájena zesílená agitace.

Protože se ruským účastníkům spiknutí doneslo, že ministr vnitra Protopopov něco o věci tuší a musejí se proto obávat zatčení, zůstali raději v objektech spojeneckých misí. Tak například Kovalevskij se usadil v obydlí generála Castelnaua. K průběžnému projednávání otázek se scházeli v rezidenci anglického vyslance sira George Buchanena.

Během Suchomlinova procesu vyšly najevo zajímavé podrobnosti o vypuknutí války. Jak známo, mobilizace na rakouských hranicích byla provedena na nejvyšší příkaz, což zcela odpovídalo říšským zákonům. Pokud však jde o německé hranice, nevydal car v tom směru žádné nařízení.

Když jej císař Vilém telegraficky zapřísahal, aby mobilizaci zastavil a slíbil zachovat mír Evropy, obrátil se car na tehdejšího ministra války, generála Su-

chomlinova, s otázkou: „Povězte mi, z jakého důvodu probíhá mobilizace na německé hranici?“

Generál Suchomlinov carovi odpověděl, že byla nařízena na žádost ministra vnitra.

Car podrážděně udeřil pěstí do stolu: „Okamžitě tam jeďte a postarejte se, aby byla mobilizace ihned zastavena.“

Generál Suchomlinov se odebral k ministru zahraničí Sazonovovi a zastihl u něj anglického vyslance Buchanena.

Sazonov prohlásil, že z politických důvodů je zastavení mobilizace naprosto vyloučené, protože by to znamenalo vydání Ruska Německu.

Kromě toho uvedl Sazonov ještě řadu komplikací technického rázu, podle nichž by rychlá demobilizace byla možná, avšak nová mobilizace již ne. … Ostatně to už dříve carovi sdělil.

24 hodiny poté vyhlásilo Německo Rusku válku.

Takto se uskutečnila Gučkovova slova o „fait accompli“.

Opravdu nevím, z jakého důvodu jsou dokonce i dnes Gučkov, Sazonov, kníže Lvov i ostatní původci všeho neštěstí téměř považováni za budoucí zachránce Ruska. Je vůbec myslitelné, že by se natolik změnili? A i kdyby tomu tak nakrásně bylo, mají vůbec ještě právo spolupůsobit na výstavbě Ruska?

Jako důkaz přizpůsobivosti těchto lidí nám poslouží dva příklady z nynější doby:

V prvním případě byla Gučkovovi položena následující otázka: „A jak jste vlastně připadli na myšlenku vyjednávat se spojenci, kterým přece děkujeme za pád naší vlasti?“ S pokrčením ramen Gučkov odpověděl: „Prosím, nemluvme už o tom... Se zatnutými zuby a s bolestí v srdci jsem jim stiskl ruku.“

Krátce poté se jej ptal jiný člověk, který na něj narazil v jednom německém úřadě:

„Vidím dobře, jste to opravdu vy?“

A přišla odpověď: „Kdybyste jen věděl... jen se zatnutými zuby a s bolestí v srdci tisknu německou ruku...“

Tím je řečeno všechno. Aramis.

Uvedený článek, který obsahuje mnoho zajímavých objasnění a má plné právo být historickým dokumentem, nepotřebuje komentář. Čtenář si z něj udělá závěry sám. Co jen to je za lidi! A mezi nimi – anglický vyslanec...

Všechno v článku uvedené spočívá na čisté pravdě. Sdělil mi to poslanec Státní dumy, řádný a finančně nezávislý člověk, který všechny výše uvedené osoby velmi dobře znal. Se samotným Gučkovem se dříve přátelil, byl kdysi jedním z jeho nejvěrnějších stoupenců a dokonce i jeho tajemníkem, až konečně poznal, jak krutě se v tom člověku klamal.

Celý carův život i jeho činnost během patnáctileté vlády lze stručně charakterizovat následujícími slovy: „Fais ce que dois – advienne que pourra.“[25]

Car věděl mnohé a mnohému rozuměl, ale bohužel ne všemu dostatečně. Tak např. mu byl znám cíl zednářů a Židů ve světové politice, nicméně nebyl vůči nim

[25] Dělej to, co máš (za povinnost činit) – ať se stane cokoliv; pozn. překl.

dostatečně opatrný. Mně to tak alespoň připadá, je však možné, že skutečné motivy cara nedoceňuji. Totéž platí o císaři Vilému II. i o císaři Bedřichu III., který byl sám zednář a když jejich tajemství alespoň částečně poznal, vystoupil z lóže a po usednutí na trůn všem princům své dynastie jednou provždy zakázal do lóže vstupovat. Císař Vilém se rovněž intenzivně zabýval zednářstvím a zašel ještě dál než jeho otec tím, že nechal provádět vyšetřování v tomto směru. Přesto ani on nezabezpečil dostatečně sebe ani svou zemi před tou tajemnou a velkou mocí.

Nepovažoval bych své vývody za úplné, kdybych zde nepoukázal ještě na dvě další důležité skutečnosti, totiž na dvě pomluvy, které byly ohledně cara a začátku revoluce puštěny do oběhu.

Když se Gučkov a Šulgin vrátili z cesty do Pskova plně uspokojeni svou podlou rolí, kterou tam sehráli, uveřejnili v tisku podrobnosti z audience u cara. Říká se, že tam mj. uvedli i větu generála Vojejkova, který se o vzniklé situaci měl vyjádřit takto: „Nezbývá nic jiného než otevřít Němcům frontu..."

Tato věta vyvolala v obyvatelstvu nesmírné pobouření nejen proti Vojejkovovi, nýbrž i proti samotnému carovi, jemuž byl Vojejkov blízký. Spiklenci samozřejmě nezapomněli této „senzace" využít pro své účely a k ospravedlnění převratu...

Ve skutečnosti se však Vojejkov takového výroku nikdy nedopustil a šlo tedy jen o další provokativní lež.

Kdo zná cara a jeho city k Rusku i jeho vědomí povinnosti, ten také ví, že by nic takového nikdy nepřipustil.

Každý mi neporozumí, ale otevřeně přiznávám: Kdyby se tehdy přece jen býval někdo k tomu rozhodl, bylo by Rusko ušetřeno nezměrného utrpení. Otevření fronty by byla vlastizrada, ale i záchrana Ruska. Není snad v těch slovech trpká pravda? Lupičské choutky Francie a Anglie by se nestaly skutečností a nikdy by také nedošlo ke zničení Ruska Židy. Pevné spojenectví s vítězným Německem by nám zajistilo spolehlivé a pevné mezinárodní i politické postavení.

Při takovém obratu věcí by se ovšem z Gučkova, Miljukova, Rodzjanka, Polivanova a Ruzského staly chladné mrtvoly, ale bylo by to snad pro Rusko neštěstí? Pro ně samotné by muselo být velkým zadostiučiněním, že mohli svou politickou kariéru ukončit k blahu Ruska, které údajně tak vřele milovali. Dnes je snad už každému zřejmé, jak byl jejich život pro naši vlast zhoubný.

Tak smýšlím já. Nicméně Vojejkov se takto nevyjádřil. Tak lžou ti, kteří takovou lež potřebovali.

Rozšiřováním takových a podobných pověstí ovšem Gučkov a Šulgin jen zakrývali vlastní zločiny, když si dovolovali namísto jménem spiklenců jednat jménem cara a mluvit jménem celé říše.

Dobře znali carovu morální pevnost i nebojácnost. Věděli také, že by jej nátlakem a výhrůžkami nikdy nepřiměli k abdikaci. Proto se snažili působit na jeho city k říši a národu, což se jim také bohužel podařilo.

Car na ně bolně pohlédl a zeptal se:

„Opravdu moje abdikace přispěje k dobru Ruska?"

Gučkov a Šulgin měli troufalost odpovědět: „Jako vyvolený představitel národa jste, Vaše Veličenstvo, povinen tak učinit..."

Teprve poté došlo k abdikaci. A tím se také přísaze věrní a vlasti oddaní ruští lidé změnili v pasivní diváky bleskově se odvíjejících událostí...

Je důležité si zde vysvětlit, jak se tak náhle v Pskově objevili Gučkov a Šulgin; druhý z nich již dokonce s hotovým plánem abdikace.

Car totiž neočekával je, nýbrž prezidenta Dumy Rodzjanka. Proč tedy ten k němu nepřišel?

K osvětlení této otázky zde musím vylíčit následující scénu:

Jakmile se carevna v Carskom Sele dozvěděla o povstání v Petrohradu, nechala si zavolat křídelního adjutanta, plukovníka Lineviče, a přikázala mu neprodleně vyhledat Rodzjanka, aby se vydal naproti carovi a informoval jej o událostech.

Když Rodzjanko vyslechl Linevičův vzkaz, upadl do rozpaků, zrudl v obličeji a bez dalšího žádost carevny odmítl splnit:

„Ne, v žádném případě nepojedu!... Nenechám se oběsit!“

Linevič, udivený takovou zbabělostí „zástupce lidu“, se jej snažil uklidnit a přesvědčit, že jeho životu nehrozí absolutně žádné nebezpečí. Teprve pak se Rodzjanko znovu vzchopil a pokusil se zachránit svou důstojnost:

„Doufám, pane plukovníku, že mi rozumíte, nestrachuji se o svůj život a také se nebojím... ale co by si Rusko beze mne počalo? Můj život patří národu!“

Rodzjankovo neopatrné zvolání dostatečně vypovídá o jeho nečistém svědomí. Neštěstí spočívalo v tom, že malá bezvýznamná duše se cítila být povolána k politicky významné roli.

K doplnění obrázku zde ještě zmíním telefonický rozhovor z 2. března 1917 mezi Rodzjankem a Ruzským.

Zjišťujeme z něj, jak sebevědomě se cítil Rodzjanko jako vůdce lidu, k němuž jsou obráceny všechny zraky. Také nám ukazuje jeho ubohý způsob jednání: bylo totiž jeho dílem zatčení všech ministrů, jeho černým skutkem bylo vzdálit z Petrohradu všechny spolehlivé jednotky pod vedením stařičkého Ivanova, a byl to znovu on, kdo prohlásil, že otázka dynastie nastala a nelze už před ní uhýbat...

Ze všeho tedy vidíme, že pro tohoto „vzbouřeného komořího“ by byla jediným správným řešením oprátka.

Jidáš Iškariotský nevydržel mírný pohled své oběti a oběsil se...

Zrádce Rodzjanko se rovněž vyhýbal setkání se svou obětí. Proto se vzpíral cestě do Pskova a místo něho se k carovi vydali Gučkov a Šulgin.

V prvních dnech revoluce byli židovští novináři radostí bez sebe, že je Rusko konečně zlomené, a samozřejmě neustávali v rozšiřování pověstí o carovi a jeho rodině, jako by šlo o slabomyslné alkoholiky, o lidi zcela propadlé pití.

A Rusové také těm hanebným pomluvám věřili... Rus je obecně přístupný pravdě a upřímnosti, ale současně i libovolné lži a svatě jí věří, pokud je jeho momentální nálada pod vlivem pomluv. V tom se ostatně neliší od jiných národů.

Měl jsem nejednou štěstí smět pozorovat cara v důvěrném kruhu rodiny a přátel nad sklenkou vína při nenucené a přátelské zábavě. Všechny hovory byly nesmírně zajímavé, protože car byl mimořádně vzdělaný a sečtělý, měl znamenitou paměť, pozorovací talent a jadrný humor.

Viděl jsem jej v nejlepší náladě, ale také plného starostí, a ovšem nejčastěji ponořeného do chmurných a smutných myšlenek.

Vždy jsem obdivoval jeho sebeovládání a vnější klid, s nímž reagoval na nejrůznější rány osudu svého neklidného a nelehkého života.

V den své korunovace a současně také v den velkého neštěstí na poli Chodynka u Moskvy jsem cara pozoroval při slavnostní večeři, kterou na jeho počest uspořádal francouzský vyslanec, hrabě (později markýz) Montebello.

Vzdor smutku a velkým starostem, které jej tížily, se car na slavnost dostavil, aby se hostitele nedotkl. Přes všechny Židy rozšiřované pověsti a lži se výše zmíněná katastrofa cara hluboce dotkla, zvláště carevna jí byla otřesena a dlouho se nemohla upokojit.

Se znatelně pobledlou tváří procházel car vyslancovým salonem, ale nic jiného neprozrazovalo jeho nesmírné vnitřní pohnutí.

Během nepokojů jsem mohl sledovat carský pár u gardového Preobraženského pluku, kam byli poněkud nerozvážně připuštěni i Židé z plukovního orchestru, kteří pak neměli nic lepšího na práci než pak této okolnosti zneužít pro revoluční agitaci. Z politického hlediska byl výsledek vzpoury nepatrný, protože propagandě byl přístupný jenom malý počet jedinců, zatímco většina se chovala neutrálně. Okamžitá opatření rázem potlačila revoltu a vymýtila nezdravého ducha. Účelu však přesto bylo dosaženo: vzpoura píchla cara u srdce a zanechala v něm jistou nedůvěru vůči vojákům obecně. Toho dne se v carově nitru odehrálo skutečné drama, kdy se dostával do konfliktu sám se sebou. Carevna nedokázala zadržet slzy. Car byl bledý jako křída, ale navenek zcela klidný a promlouval s vojáky se sobě vlastním sebeovládáním.

Mohl bych uvést ještě mnoho takových případů, ale na to zde není místo.

Zmiňuji se o tomto carově charakterovém rysu zvláště proto, že v židovských novinách a knihách můžeme stále znovu a znovu číst, že prý šlo o známku lhostejnosti a bezcitnosti.

Takové „vysvětlení" buď prozrazuje pomlouvačnou lež, nebo vypovídá o naprostém nepochopení pro sílu vůle a sebeovládání dobře vychovaného a dobromyslného člověka, který nechtěl nikoho uvádět do rozpaků svými osobními pocity.

Podobně zdrženlivě se choval car i k vínu, které měl jinak rád. Vždy pil jen s mírou a pouze při zvláštních příležitostech, kdy si mohl dopřát trochu klidu po starostech každodenního života.

Všechno, o čem zde mluvím, jsem mohl osobně pozorovat, když car trávil volné chvíle v kroužku oddaných přátel.

V takových dnech se oběd podával obvykle až o osmé hodině večer a car pak zůstával u stolu ještě dvě i tři hodiny, bavil se ve společnosti nebo naslouchal hudbě a zpěvu. Často byla zvána zpěvačka Plevickaja, jejíž ruské písně car obzvláště miloval.

Před jídlem pil car jen sklenku aperitivu a k jídlu nikdy víc než dvě sklenice madeiry.

Ani jednou jsem cara neviděl i jen sebeméně rozjařeného alkoholem. Totéž vím i od lidí, kteří s carem stolovali a rozpráděli častěji.

Právě řečené má – jak každý uzná – hodně daleko k alkoholismu, o němž ustavičně žvanili novináři, Židé i Nežidé...

Ale ještě více než car byla carevna opředena všemožnými pověstmi, pomluvami i lidskou zlobou a záští.

Proč? Za co? Bez ohledu na vysoké postavení, které jí dodávalo něco výjimečného, patřila carevna k nejčistším, nejsrdečnějším a nejupřímnějším ženám, jaké jsem ve svém životě poznal. Proč potom byla tak náhle lidem tolik nenáviděna? Z jakého důvodu se proti ní obracel? Čím si to lze vysvětlit? Jsem snad sám tak zaslepený, že vidím pouze její dobré vlastnosti a přednosti, výplody své vlastní fantazie? Jistě ne, protože i jiní lidé, kteří carevnu dobře znali, mluví stejnou řečí jako já.

V létě 1919 jsem se ubytoval v jednom hotelu v Darmstadtu. Když jsem zapsal své jméno a státní občanství do knihy hostů, povšiml jsem si zvláštního chování obsluhujícího mladého číšníka, který mne ustavičně pozoroval. Ze zvědavosti jsem jej přivolal a žádal o vysvětlení. Sotva jsem jej oslovil, spustil:

„Díky Bohu jste vy Rusové neutrýznili k smrti naši princeznu Alici. Máme zcela spolehlivé zprávy, že se jí podařilo zachránit..."

Nic mě nepotěšilo tolik jako ta slova.

Uklidnil jsem mladého muže a vysvětlil mu, že jsem neméně oddán své carevně jako on své princezně, že mám z toho radost a s nadějí čekám na den, kdy mi bude dopřáno utrpení Jejího Veličenstva pomstít.

Mladý darmstadtský rytíř se postupně uklidnil a vylíčil mi city svého národa k naší carevně: „Vždy jsme ji z celého srdce milovali."

Popsaný případ mne pak přivedl k zamyšlení, zda tento mladý muž opravdu znal svou princeznu lépe než ruský lid svou carevnu? Může mít rozdílná kultura a různé emoce i vzdělání tak velký vliv na tyto dva národy?

Zčásti ano, ale hlavní důvod spočívá jinde, totiž v židovské agitaci, v nesvědomitých pověstech a lžích, šířených ve všech vrstvách ruské společnosti, v pomluvách a zase v pomluvách...

Za výchozí bod všech útoků posloužil německý původ carevny! Byla obviňována, že proti zájmům státu i svého vlastního syna dávala během celé války najevo jasné sympatie k našim nepřátelům a dokonce se tvrdilo, že udržuje tajné kontakty nejen se svými německými příbuznými, nýbrž se samotným císařem Vilémem...

Takto si troufali obviňovat carevnu z vlastizrady právě ti, kteří každým dnem, ba každou hodinou Rusko zrazovali, prodávali a zasvěcovali zkáze, ať už to byli Židé nebo Nežidé!

Carevna byla rozená princezna Hessensko-Darmstadtská, a jako taková samozřejmě Němka. Její matka byla Angličanka, dcera anglické královny a indické císařovny Viktorie. Carevna, která matku záhy ztratila, prožila téměř celé mládí u své babičky královny, jejímž miláčkem byla a dokonce ji neoficiálně sloužila jako tajemnice. Obě se vzájemně milovaly a byly nerozlučné přítelkyně.

Nejužší příbuzenské city takto pojily carevnu se dvěma národy, k nimž zcela přirozeně projevovala větší vstřícnost a zájmy než ke zcela jí cizímu lidu.

Bylo by dokonce nepřirozené, kdyby se carevna k Německu a Anglii bývala chovala jinak. Vedli jsme však válku s Německem, a nepřátelům carského trůnu samozřejmě připadalo lákavé, využít citů carevny k Německu pro své zájmy.

Kdybychom bývali bojovali s Anglií, stejně tak by se využil anglický původ carevny a naši hlupáci by zase věřili jiné verzi stejné pomluvy.

Jestliže ruská společnost dokázala uvěřit, že carevna udržovala tajné spojení s císařem Vilémem, pak si klidně beru na svědomí označit takové lidi za hlupáky a už vůbec se nebudu namáhat o vysvětlení takové lehkověrnosti Schillerovými slovy „Proti hlouposti jsou i bohové bezmocní“.

Měl jsem štěstí poznat carevnu od prvních dnů jejího vladařství. Vídal jsem ji častěji a dostalo se mi cti moci s ní mluvit jak v nemnohých světlých dnech jejího života, tak i v mnoha temných a těžkých. Mohu proto s čistým svědomím prohlásit, že svou carevnu dobře znám. Znám ji jako panovnici, jako starostlivou matku, jako věrnou manželku a vážím si jí jako ženy vůbec.

Od dne usednutí na trůn patřila zcela nové vlasti a bez ohledu na své probuzenské city věrně a svědomitě plnila své povinnosti jako kněžna ruské země. Milovala ruský národ, měla stále na mysli jeho blaho a štěstí, a vždy myslela na jeho budoucnost. S úctou se chovala k víře, mravům a obyčejům svého lidu, a vážila si jeho historie a minulosti.

Byla upřímná, dobročinná a až úzkostlivě svědomitá a tedy nesnášela dvojakost a faleš. Tím odpornější jsou proto pobuřující pomluvy, špinící čestné jméno carevny, o jejichž nesmyslnosti a nepravdivosti žádný rozumně a zdravě myslící člověk nemůže pochybovat.

Aby takovým pomluvám mohla ruská společnost vůbec uvěřit, musela se již skutečně sama nacházet v těžkém pomatení.

Dovolím si zde uvést dva rozhovory, které jsem měl čest vést s carevnou.

Jeden je z roku 1914, druhý 1916. Oba rozhovory trvaly více než dvě hodiny. Carevna mluvila velice upřímně a důvěrně o všem, co měla na srdci.

Považuji za svatou povinnost sdělit nevědomým a podvedeným všechno, co by v nich mohlo probudit správné pochopení pro naší mučednici...

Roku 1913 jsem odešel z aktivní vojenské služby, abych se mohl starat o náš statek a věnovat se své rodině. Bůh však rozhodl jinak a roku 1914 jsme se musel znovu se svými nejbližšími rozloučit. Když vypukla válka, byl jsem právě na venkově, odkud jsem co nejrychleji chvátal do Petrohradu hlásit se na frontu ke své zbrani, ke kavalerii. Podle mobilizačního rozkazu jsem však byl jmenován velitelem záložního pluku pěchoty, z čehož jsem neměl právě velkou radost, protože o službě u pěchoty jsem téměř nic nevěděl. Všechny moje snahy o změnu zbraně v tomto směru v Petrohradu ztroskotaly. Krátce po příjezdu jsem s plukem vytáhl do pole a proto jsem nic nemohl zařídit, a to tím spíše, že zvláště na počátku války byl u všech částí armády vidět doslova nadbytek štábních důstojníků.

Co dělat? Dosáhnout něčeho ve štábech bylo naprosto vyloučené. Jel jsem tedy do Petrodvorce, kde právě přebývala carevna, a protože jsem znal její milostivou přízeň vůči mé osobě, dovolil jsem si jednou porušit dvorní etiketu. Napsal jsem a nechal zvláštním poslem doručit dopis, v němž jsem carevnu prosil o milostivé přijetí v naléhavé záležitosti. Krátce poté se objevil komorník se sdělením, že mně Její Veličenstvo očekává toho dne v 11 hodin. Dojat její dobrotou jsem v předpokoji salonu poklekl a řekl, že jinak neumím vyjádřit svůj dík za takovou pozornost.

Moje prosba byla splněna a již za týden jsem byl znovu na západní frontě. Zde však nejde o mou soukromou záležitost, která nikoho nemusí zajímat, nýbrž o rozhovor, který jsem měl to štěstí vést s carevnou více než hodinu.

Mám velmi dobrou paměť a vzpomínám si na náš rozhovor, jako by to bylo včera, a proto jej zde mohu uvést slovo za slovem.

Carevna byla rozrušená a rozladěná, ale mluvila klidně a mimořádně otevřeně. Jako vždy u každého, kdo s ní hovořil, vyvolávala uklidňující pocit, že může volně a upřímně mluvit o všem, co má na srdci.

„Jak hrozné je to všechno," začala rozhovor, „a jak nečekaně to přišlo. Nemohu se s tím vyrovnat. Předevčírem jsem vyprovázela svůj pluk[26] a zdá se mi, že ještě nikdy jsem nepocítila takovou bolest jako právě toho dne... během bohoslužby i po ní jsem nedokázala potlačit pláč, jakkoli se jinak umím ovládat. Vždyť je to tak strašné! Loučit se s lidmi, které tak dobře známe, a navíc s vědomím, že se mnohý z nich již nevrátí... Jako bych ztrácela část vlastního života...

Opravdu nechápu, co se s císařem Vilémem stalo, jak se mohl k válce rozhodnout. Ještě nedávno se car upokojil a byl názoru, že se válce vyhneme, a teď...?

Náš ubohý lid, naše ubohé Rusko! Kolik utrpení nás čeká! Vypadalo to, že se před námi otevírá světlá budoucnost... Pro náš národ i pro zlepšení jeho života byl přece nezbytný pokojný rozvoj.

A co Německo, ta kouzelná a kultivovaná země se svým čestným a pracovitým obyvatelstvem. Co jen z něj bude?

Ani na okamžik nepochybuji o našem konečném vítězství, zvláště když se k nám přidá Anglie, jak se všeobecně doufá. Samozřejmě všechno bude tak, jak tomu chce Bůh. Ale i v případě vítězství, kolik krve se prolije, kolik to ještě bude bolesti...

Někdy se mi zdá, jakoby to všechno byl jenom zlý sen. Až se z něj probudím, bude zase všechno při starém.

Nemyslím na sebe; svoje osobní pocity nyní zcela nechávám stranou. Pomyslete však, v jak těžké situaci jsem vůči svým blízkým příbuzným v Německu.

Můj bratr, velkovévoda Hessenský, posílá na nás své jednotky. Princ Jindřich, manžel mé sestry princezny Ireny, stojí v čele proti nám operujícího válečného loďstva...

I když je mi zatěžko, přesto jsem dala slovo, že během války přeruším jakékoli styky se svými německými příbuznými. Vyžaduje to ode mne moje postavení ruské carevny; samozřejmě to bude pro mne další těžká zkouška."

Poté začal být náš rozhovor obecnější.

Jménem své ženy, která na našem statku zamýšlela zřídit lazaret, jsem carevnu poprosil vzít jej pod svou ochranu a také o dovolení označit jej jejím jménem.

Carevna začala hned mluvit o polních nemocnicích jako takových a dala mi několik praktických pokynů a rad, jak náš chystaný lazaret vést.

„Vím, že vaše paní je rozumně a prakticky založená," pokračovala pak carevna, „a bude mi tedy rozumět. Není správné zavádět v lazaretu nějaký zbytečný luxus. Čím jednotněji budou naši zranění ošetřováni, tím lépe. Dále je zapotřebí hygienických zařízení, prostorné a pokud možno světlé haly, a také zdravá a výživná strava. Nerada vidím, když lazarety mezi sebou soutěží a snaží se navzájem přetrumfnout zbytečnými výdaji. Pak to již není dobročinné zařízení, nýbrž jen honba za slávou a uspokojování osobních zájmů.

[26] Hulánský pluk tělesné gardy, jehož patronkou carevna byla, a v němž jsem 20 let sloužil.

Pro nás všechny nyní nastává doba úsilí a starostí o blaho našich trpících, našich bojovníků za vlast. Všechny osobní pocity a zájmy musejí z našich životů zmizet."

Po tomto památném setkání jsem pak půldruhého roku neměl štěstí Její Veličenstvo vidět. V té době však moje žena měla několikrát příležitost mluvit s carevnou, která se vždy zajímala o stav věcí v našem lazaretu a také jí vždy dala dobré rady.

V únoru 1916, když jsem byl v Petrohradu na dovolené, jsem se prostřednictvím dvora obrátil na carevnu s prosbou o audienci, které pak bylo prakticky ihned vyhověno.

Ve stanovenou dobu jsem již stál v zámku v Carskom Sele. Jako vždy, i nyní vypadala carevna unaveně a mimořádně smutně. Rovněž tentokrát jsme rozpráběli více než hodinu.

„Kolik se toho jen událo od té doby, co jsme se naposled viděli," zahájila hovor carevna, „a ta hrozná válka pořád ještě neskončila, stále ještě teče krev. Kolik lidí již kryje tráva, kolik všude utrpení a soužení. Není snad rodiny, kde by po někom netruchlili..."

Pak carevna viditelně ožila:

„Pokud si ještě vzpomínáte, dala jsem hned začátkem války své slovo, že nebudu udržovat žádné styky s příbuznými v Německu. A dokázala jsem se ovládnout a slovo dodržet. Také jsem od nich nedostala žádnou zprávu. Zpočátku bylo velmi těžké přerušit jakékoli styky s nimi, ale již jsem tomu přivykla.

Vlastně jsem jednou o svých blízkých slyšela přímo. Ještě předtím, než vdova generála Samsonova odjela do Německa hledat tělo svého muže, mne navštívila a nabídla mi předat mým příbuzným v Německu zprávu. Její nabídku jsem kategoricky odmítla a požádala ji, aby také ona nepřijímala pro mě ani dopis, ani žádný ústní vzkaz. Nechtěla jsem za žádnou cenu porušit dané slovo. Jen jsem ji poprosila, aby nepřímo zjistila, zda jsou všichni živi a zdrávi. To také učinila a po návratu mě informovala. Měla jsem z toto přirozeně radost.

Ještě více však mne potěšilo, že jsem v tak těžké zkoušce obstála. Máme tolik zlých a nespravedlivých lidí, kteří si bez důvodu vymýšlejí nejneuvěřitelnější historky. Jaké by to teprve bylo, kdyby k tomu měli skutečně důvod. Nejnevinnější náhodě by okamžitě přikládali nesmírný význam a kdovíjak by ji interpretovali."

Poté carevna mluvila o následníkovi a velkokněžnách, vyptávala se na moji rodinu a živě se také zajímala o náš lazaret. Na závěr mě carevna poctila nesmírnou důvěrou: svěřila se mi s mnohým, co měla na srdci a co jí dělalo starosti.

„Hodně se toho v poslední době událo," opakovala carevna, „to byla první slova, s nimiž jsem vás dnes přijala. Měla jsem tím na mysli všechny naše vnější zážitky velmi smutného rázu. Mnohem těžší jsou však moje niterné prožitky... Během války se v mé duši nahromadilo tak nesmírné množství nenaplněných nadějí i trpkých zklamání. Nikdy bych bývala nevěřila, jak se bude náš lid stavět k té strašlivé válce. Téměř to tak vypadá, jakoby zapomněli, že tam na frontách bojují a krvácejí jejich vlastní otcové, bratři a synové. Každý myslí jen na sebe... Všichni touží jenom po zisku, po obohacení na úkor bolestí trýzněné vlasti.

A pak ta naše nejvyšší společnost! Právě lidé, kteří by svým chováním a jednáním měli být lidu příkladem... Přestavte si, jak je mi zatěžko jezdit do Petrohradu, kde vládne atmosféra absolutní prázdnoty a egoismu, kde se jeden druhého snaží

kompromitovat a zničit. A jak se ještě přitom bezstarostně baví! Hostiny, slavnostní večeře, kluby, divadla, plesy... Všichni se baví! Dámy se předstihují v nákladnosti toalet! Všude jen zábavy a luxus... Kolik to všechno v této těžké době stojí...

Opravdu jsem nečekala, že by něco takového bylo možné v časech, kdy je naše vlast v tak vážné situaci. Považovala jsem náš lid za mnohem vlastenečtější.

Také na naše dámy nemohu pomyslet bez hněvu… v této době se tak oblékat. Mají starosti jen o toalety. Jak je to jen možné?

Ani já sama, ani moje dcery si nedovolujeme pořídit nějaké dražší oblečení. Dcery jsou ovšem ještě velmi mladé, ale jsem pevně přesvědčena, že kdybych jim nařídila obléknout plesovou toaletu, jistě by se jim to nelíbilo.

Jak vůbec může takový svět žít a zajímat se jen o své pozemské potěšení?

A k tomu ještě všude tlachy a předsudky..."

Při těch slovech se carevna vzrušila a stěží potlačovala slzy.

„Jak nízce všichni ti lidé smýšlejí! A také ovšem věří, že i ostatní jsou schopni toho, co se jim o nich napovídá. Jak špatný a zkažený k tomu člověk musí být...!"

Pak se už carevna neovládla a rozplakala se.

Její Veličenstvo mi požehnalo a rychle se vzdálilo...

Od té doby jsem již carevnu nespatřil.

Pro lepší porozumění skutečné osobnosti a současně i ubohosti židovských pomluv zde ještě nastíním pravdivý obrázek ze života poslední ruské carevny.

Březen 1917. Na příkaz nových pánů, dělnického a vojenského sovětu, vydala Státní duma nařízení, podle něhož je celá carská rodina v Carském Sele považována za zatčenu a postavena pod dohled revolučních vojáků.

Rozhodnutí bylo nutno sdělit carevně (car se dosud nevrátil z hlavního stanu). Kdo to však má udělat?

Jako svědomitý voják se k tomu kroku rozhodl nejvyšší revoluční velitel, generál Kornilov.

Přestože infiltrován psychikou, logikou a kooperací vlastní politiky „černé armády" (tj. generálního štábu), byl Kornilov přesto statečný voják. Jeho chování během války bylo vysoce oceňováno, utrpěl dvakrát zranění, dvakrát upadl do zajetí a pokaždé se dokázal dostat zpět ke svým jednotkám.

Přesto však nebyl rytíř. Nepatřil mezi moudré, hluboce myslící lidi, neuměl události správně odhadnout a rozpoznat jejich skutečný politický a etický význam.

V opačném případě by se musel zachovat jinak k ženě a své carevně, věděl by, že pod lživým a chatrným heslem „vůle lidu" se ve skutečnosti dostala k moci fanatická a zdemoralizovaná lůza.

Jinak by musel tasit meč na obranu nevinnosti, cti a pravdy namísto rytíře nedůstojného jednání.

Je časné ráno. Smutné a neblahé ráno. Obklopena přítelkyněmi a několika dvorními dámami sedí carevna ve svém kabinetu. Chvílemi se mluví o očekávaném návratu cara z hlavního stanu. Vyslovují se obavy nejrůznějšího druhu. Přestože nesmírně bledá, vypadá carevna navenek zcela klidná...

Pak je Jejímu Veličenstvu ohlášena návštěva generála Kornilova.

V prvních dnech po převratu carevna neměla zcela jasno o podlostech, jichž je revolucí vybičovaný lid schopen a v příchodu vrchního velitele nečekala žádné dal-

ší ponížení nebo výsměch. Pověst ruského generála se jí zdála být dostatečnou zárukou.

Carevna vyšla generálovi několik kroků vstříc a zdálo se, že mu chce dokonce podat ruku... Generál však s oficiální tváří zůstal stát v pozoru... Nyní se plně odhalila žalostná postava revolučního válečníka, který přišel splnit úkol, daný mu jeho vrchností, dělnickým a vojenským sovětem, tedy vesměs lidmi, kteří ještě nedávno seděli ve vězení za krádeže, loupeže a podvody!

Kornilov pozdvihl hlas:

„Na příkaz Prozatímní vlády a podle rozhodnutí dělnického a vojenského sovětu i Státní dumy tímto prohlašuji, že jste zbavena volnosti pohybu a nemáte již právo opustit místnosti, které v zámku obýváte. Další pravidla chování vám budou dodatečně sdělena."

Při těch slovech se carevna změnila v mramorovou sochu a vyslechla sdělení se stoickým klidem. Ve tváři jí nebylo znát sebemenší hnutí. Jedna z dvorních dam se neudržela a začala hystericky vzlykat. Carevna se na ní obrátila s přísnou výtkou:

„Prosím, uklidněte se a naučte se ovládat. To je teprve počátek mnohého, co nás ještě očekává, a dokonce mnohem horšího. Bohem seslané zkoušky musíme nést statečně. Napijte se vody, utište se, a zůstaňte pevná."

A s pohledem na Kornilova pokračovala:

„Jsem ráda, generále, že právě vám osud přidělil roli zvěstovatele zprávy o našem uvěznění. Sám jste byl také připraven o svobodu, poznal jste na sobě trýzeň věznění a víte, co to znamená...

Jsem donucena podřídit se nařízení vaší vlády a splním její požadavky. Prosím vás o jediné, aby nebylo bráněno lékařům navštěvovat moje děti, které jsou vážně nemocné. Nic víc jste mi neměl sdělit, generále?"

Na zápornou odpověď carevna kývnutím hlavy generála propustila, a ten se pak vzdálil mnohem méně sebevědomě, nežli přišel.[27]

Duben 1917. Tentýž palác v Carském Sele. Carevna sedí ve svém salonu s dvorní dámou, hraběnkou Gendrikovovou.

Hraběnka Gendrikovová i její bratři si v dějinách Ruska navždy zajistili čestné místo, protože byli jedni z mála těch, kteří carskou rodinu neopustili ani v neštěstí a stáli při ní věrně a obětavě. Všichni mají plné právo na čestné označení „des courtisans du malheur".[28]

Carevna byla velmi smutná a plakala. Její slzy však mohli vidět pouze jí nejbližší. V přítomnosti cizích osob připomínala hrdé velikány antiky, kteří by nikdy nedovolili svým katanům škodolibě se z nich radovat.

V té době carevna ještě věřila, že bude celé rodině dovoleno odjet do zahraničí. To ještě nevěděla, že divoká nenávist kmene Judy již jednou polapenou oběť jen

[27] Jak mi vyprávěli lidé, kteří generála Kornilova velmi dobře znali, nedokázal si svůj ostudný podíl na uvěznění carské rodiny odpustit, usiloval o pokání a projevil přání smazat svou vinu smrtí.

Je možné, že ve chvíli, kdy jej granát trhal na kusy, patřila jeho poslední myšlenka těm, na nichž se tolik provinil. Pokud tomu tak bylo, je nám lidem zakázáno soudit tam, kde již rozsudek vynesl Bůh.

[28] Věrní (dvořané) i ve zlém; pozn. překl.

tak snadno nepustí ze svých ďábelských spárů, ani že si rozběsněné vášně ruského lidu také přejí uplatnit svou náhle nabytou moc nad těmi, kteří symbolizovali veškerou slávu a udatnost Ruska.

O všem tom carevna nevěděla a proto v očekávání brzkého vypovězení za hranice řekla hraběnce Gendrikovové:

„Tíží mě myšlenka na blížící se odjezd do zahraničí. Opustit Rusko mi připadá nesmírně těžké... Přestože jsem se nenarodila jako Ruska, naprosto jsem se jí stala. Během 23 let svého panování se všechny mé zájmy staly zcela neoddělitelné od ruských a nikdy jsem si nepomyslela, že vlastně Ruska narozením nejsem.

Dokonce i nyní, bez ohledu na všechno neštěstí, které se na nás přivalilo, ruský národ neobviňuji a nepřestávám jej z celé duše milovat a litovat jej. Ten nešťastný lid je podvedený a sám tím nejvíce trpí; a kolik utrpení jej ještě čeká...

Před vznešeným vyhnanstvím někde v anglickém zámku bych mnohem raději dala přednost životu na malém kousku země v Rusku..."

Zde je třeba poznamenat, že očekávání carevny ohledně předání carské rodiny do Anglie nelze považovat za neoprávněnou iluzi. Právě v té době, totiž v dubnu 1917, probíhaly důležité porady o uskutečnění takového plánu, a přimlouval se za něj sám – Kerenský!

Kerenský, který chtěl hrát nějakou významnou a efektní roli, dokonce plán předání vypracoval. Jako ministr války a námořnictva hodlal vzít carskou rodinu na palubu ruské lodi, setkat se na volném moři s anglickou lodí a předat jejímu admirálovi posvátné dědictví starého Ruska.

Počítalo se samozřejmě se souhlasem anglického krále i vlády, a ani na okamžik se nepochybovalo o pozitivním výsledku, když se v tom smyslu obrátili na anglického vyslance sira George Buchanena se žádostí o zprostředkování.

K vyjednávání byl jmenován kníže Alexandr Romanovskij, vévoda z Leuchtenbergu, rodině anglického vyslance velice blízká osobnost, protože podle všeho měl v úmyslu provdat svoji dceru za tohoto ruského velkoknížete.

Odpověď vyslance na zaslanou žádost byla pro sira George Buchanena mimořádně příznačná. Bez dalšího ji totiž odmítl pod záminkou, že přítomnost ruské carské rodiny v Anglii by jak pro krále, tak i pro jeho vládu mohla vyvolat nepříjemné komplikace a potíže.

Tato episoda nepotřebuje komentář; jen bych chtěl čtenáři dodat, že sir George Buchanen byl považován za prominentního zednáře!

Když už jsme u anglické bezohlednosti, pak si ještě připomeňme, že mnohem později, kdy carské rodině hrozilo ze všech stran největší nebezpečí, se jednotlivé osoby obracely s prosbou o pomoc na generála Noxe, anglického vojenského agenta v Rusku, který měl velký vliv na revolucionářské kruhy a svého času se také u carevny těšil značné přízni.

Odpověď anglického vojenského agenta se plně kryla s postojem vyslance:

„Anglie v současnosti nemá žádný zájem na osudu ruské carské rodiny..."

Květen 1918. Soukromý petrohradský byt, zcela vyrabovaný a zničený rudými gardisty. V jediné trochu zachovalé místnosti se shromáždily vzájemně si blízké osoby, přitahované k sobě společně prožitými těžkými hodinami, stejnými pocity, nadějemi i důvěrou.

Pohlednice, na níž je napsáno jen několik málo slov, koluje z ruky do ruky...

Čte se s náležitou úctou, protože je psala sama carevna a do Petrohradu se dostala šťastnou náhodou ze sibiřského Tobolsku. Na pohlednici je obrázek domu, označený křížkem. Vlastní text je velmi stručný:

„Myslíme na vás na všechny i na utrpení, které prožíváte. Nedávno byl můj syn velmi nemocný; díky Bohu se mu zase daří lépe. Vzdor všem zkouškám se snažíme zachovat si pevnost ducha. Posiluje nás modlitba. Prosím Boha, aby zachránil Rusko i náš podvedený lid. Modlete se také, modlete se za náš národ a neobviňujte jej. Není tolik vinen, jak by se vám snad zdálo, sám byl podveden a také hodně trpí. Kristus s vámi! A."

Pomluva! Jak podlá, ale přesto silná a mocná zbraň v ruce ničemného člověka, když si dokonce troufla pošpinit nejvznešenější dům Ruska, dům cara Nikolaje II. a dokázala připravit tolik trýzně a soužení nejušlechtilejší z ruských rodin, carské rodině...

V této kapitole si také důkladně probereme historicky i politicky velmi důležitý dokument, totiž zápisky V. M. Rudněva. Svého času byl Rudněv jmenován Prozatímní vládou do mimořádné komise, pověřené vyšetřováním způsobu života a politiky ruského cara.

Ke svému velkému zklamání narazila Prozatímní vláda v osobě Rudněva náhodou na upřímného a řádného člověka, který se nesklonil před mocí a neporušil své povinnosti soudce ani člověka.

Židé vkládali velké naděje do tohoto vyšetřování a předem se radovali z očekávaných „odhalení", protože nikdo jiný neuměl jako oni předkládat nejnevinnější lež jako hrozný zločin a naopak zase nejhorší hanebnost označovat za nepatrný přestupek.

Svými bajkami Židé lid zhypnotizovali do té míry, že skutečně již očekával všechny možné ohavnosti, kterých se údajně měla dopustit carská vláda. Když pak v známých březnových dnech „velké ruské nekrvavé revoluce" Kerenským z věznic propuštění zloději a vrazi vyrabovali a zdemolovali všechny petrohradské policejní stanice i samotné policejní ministerstvo, všude se hledaly mučící nástroje a stopy středověké inkvizice, které samozřejmě nebyly k nalezení. Tak naivní ovšem nebyli jen nezákonně propuštění zločinci; spolu s nimi hledali stopy mučení i gymnasisté, studenti a podobná petrohradská „inteligence".

Skutečnost je však zcela jiná! Mučit se začalo teprve s „velkou ruskou nekrvavou revolucí" pod vedením Kerenského, Černova a dalších. Jen si vzpomeňme, jak umírali nešťastní důstojníci, jak zemřel k smrti umučený Stürmer, jak se zacházelo s carskými ministry v Petropavlovské pevnosti. Tam a nikde jinde se mučilo... a to ne na nějaký pomyslný středověký způsob, nýbrž na starožidovský, poznovu z temnot staletí vynesený na Boží světlo zločinnými a bestiálními ruskými Židy v Rusku a maďarskými Židy v Maďarsku!

Nenechme se tím však odvést od naší záležitosti.

Vraťme se k čestnému Rudněvovi, který v té době prokázal stejnou míru odvahy, v jaké se většina Rusů vyznačovala malomyslností.

Když po skončeném vyšetřování hlásil Rudněv jeho výsledek hlavě vlády Kerenskému, vyjádřil jej těmito slovy:

„Prostudoval jsem všechny zámecké archivy i osobní korespondenci cara a mohu prohlásit jediné: car je čistý jako křišťál."

Krátce poté byl Rudněv donucen z komise odejít, protože mu Kerenský bránil v objektivním vyšetřování.

Zdálo by se, že jsem řekl již všechno, na co jsem si ohledně pomlouvání carské rodiny vzpomněl... A přesto mi paměť vyvolává stále nové vzpomínky, episody a skutečnosti, které by mohly dobře ilustrovat události nedávné minulosti.

V každé z nich se jeví carská rodina jako příklad morální čistoty a duchovní dokonalosti.

A takovou rodinu napadali hrubí, zlomyslní a nevzdělaní lidé...

Dost možná, že si praví původci celého revolučního hnutí vybrali za oběť carskou rodinu právě proto, že mohla sloužit za příklad opravdu křesťanské rodiny...

Považuji za nezbytné zmínit zde ještě Kerenského ohromení a rozčilení, když měl hned v prvních dnech po převratu možnost blíže poznat světlou osobnost toho, jemuž byl zapřisáhlým protivníkem a slepě fanatickým nepřítelem.

Zápisky paní Dobrovolské, manželky posledního carského ministra spravedlnosti, který byl v prvních dnech revoluce zatčen a později bolševiky zastřelen, nám dosvědčují, jaký dojem si Kerenský udělal ze svého prvního setkání s carem.

V téže době, kdy byl carský ministr odveden do Petropavelské pevnosti, přesídlil Kerenský do budovy ministerstva spravedlnosti, kde zastihl ministrovu ženu, která si v těch bouřlivých dnech ještě nestačila najít nové ubytování.

Nový „hodnostář", který se chtěl ukázat v nejlepším světle, se snažil dát najevo co největší pochopení a laskavost. K ženě svého zákonného předchůdce se nezákonný nástupce choval v prvních dnech velmi korektně: uctivě jí políbil ruku, dovolil jí zůstat v ministerském bytě do té doby, než se pro ni najde něco vhodného a prosil o dovolení ve svém volném čase ji navštěvovat, aby si odpočinul od pracovních povinností a mohl s ní o všem rozprávět.

A skutečně ji také Kerenský často navštěvoval a rozmlouval s paní Dobrovolskou zcela nenuceně a otevřeně. Při jedné takové návštěvě se náhle Kerenskému udělalo nevolno. Paní Dobrovolská spěchala pro baldriánové kapky, aby je hostu nabídla. To však Kerenského rozrušilo. Podezíravě se zahleděl na lahvičku s lékem a pak na paní Dobrovolskou, jakoby jí chtěl z očí vyčíst pravdu; poté pohrozil prstem a s úsměvem řekl:

„Ne, milostivá paní, vaší nabídky nevyužiji... máte mě snad za tak naivního?"

Paní Dobrovolská byla takovým chováním nesmírně zaražená a hned si neuměla vysvětlit, co chtěl ministr svými tajemnými gesty naznačit. Nicméně záhy smysl jednání toho hrdinného advokáta uhodla; domníval se, že jej chce otrávit. Zasmála se, nalila z lahvičky plnou lžičku, vypila ji, a pak znovu nabídla Kerenskému, který se za svou zbabělost zastyděl, a pokračovala:

„Jen se té medicíny bez obav napijte, pane ministře, a neobávejte se žádných záludných úmyslů z mé strany... Co myslíte, jaký by to asi mělo smysl, kdybych vás otrávila? Na vaše místo by se okamžitě našel stejný nástupce.“

Několik dní po nastěhování Kerenského do budovy ministerstva spravedlnosti již usínající paní Dobrovolská zaslechla klepání na dveře. Ukázalo se, že z pověření Kerenského přišel dozorčí s prosbou, aby se rychle oblékla a přišla do ministrova kabinetu, kde by s ní rád promluvil o důležité záležitosti.

Zaražena tak nezvyklým požadavkem se paní Dobrovolská rychle oblékla a spěchala k „ministrovi“, který ji velmi vzrušeně čekal a nervózně přecházel po pracovně.

„Promiňte, že vás v tuto hodinu vyrušuji,“ začal Kerenský, sotva vstoupila, „ale musím se vámi podělit o zážitky, které mě nesmírně rozrušily. Víte, odkud právě přicházím? Z Carského Sela, kde jsem viděl cara a mluvil s ním...

Takové neštěstí! Co jsme to jen udělali!... Jak jsme mohli něco takového dopustit, aniž bychom jej znali? Chápete, že jsem tam vůbec nepotkal takového člověka, jakého jsem čekal? Již dlouho jsem se připravoval na to, jak mám začít svůj rozhovor s carem: zpočátku jsem jej chtěl oslovovat ‚Nikolaji Romanove‘. ... Ale když jsem jej spatřil, když na mne pohleděl těma svýma podivuhodnýma očima... postavil jsem se do pozoru a řekl: Vaše Carské Veličenstvo...‘ Poté se mnou dlouho rozmlouval... Co to jen bylo za rozhovor! Jaká vladařská prostota i velikost v jedné osobě! A jak moudře a důtklivě mluvil... Jaká to mírnost, dobrota a láska i soucit s lidmi... Chápete, že je skutečným ideálem vůdce národa? A my jsme jej svrhli, obklopili svým spiknutím! Dopustili jsme se nejhoršího zločinu...!“

Kerenský ještě dlouho pronášel podobné hysterické výlevy a dával najevo zoufalství i lítost.

Tři dny po této noční scéně se opět silně rozrušený Kerenský objevil u paní Dobrovolské a snažně ji prosil, aby na ni zapomněla a nikomu ji nevyprávěla, protože – jak sám prohlásil – by mu hrozily nejhorší nepříjemnosti ze strany vlastních přívrženců.

Paní Dobrovolská odmítala takový slib dát, ba naopak jej přímo ujistila, že při první vhodné příležitosti bude noční případ dokonce publikovat. A to pak také udělala.

Čtenář se výše řečenému už jistě nebude příliš divit. Žalostná a nepříjemná postava Kerenského je nám již dostatečně známá a proto nám také připadá nepřirozená – byť i jen krátkodobá – lítost nad carem.

Při tak smutných vzpomínkách není snadné naprosto objektivně posuzovat lidi i události. Nový charakterový rys Kerenského absolutně neodpovídá našim představám. Přesto jej nesmíme posuzovat příliš malicherně a zaujatě, i když svým jednáním ztělesňuje celou první fázi ruské revoluce. Také nesmíme zapomínat, že dokonce i nejtěžší zločinci často umějí sami sebe správně odhadnout.

Nemá se také zapomínat, že Kerenský byl v pravém slova smyslu chorý člověk, a proto se od něj dalo očekávat zcela nesmyslné a nelogické jednání. Jiná věc je, zda byl jeho stav systematicky zneužíván.

Mnozí označili ruskou revoluci za „požár v bordelu“ nebo také za „požár v blázinci“. Je však možné věřit, že by byla revoluce skutečně vyvolána jen tímto nenormálním člověkem?

Pokud jde o samotného Kerenského, máme o něm zcela určitý odborný názor ve Finsku velmi uznávaného psychiatra dr. R. Ten označil Kerenského za choromyslného člověka, který by měl správně být pod soustavnou lékařskou kontrolou.

Zmíněný lékař, syn známého vlasteneckého básníka ve Finsku, R., podrobně vyprávěl, že v devadesátých letech k němu byl na kliniku dopraven ve stavu zastření mysli mladý Kerenský, tehdy ještě neznámý advokát. Vyšetření ukázalo, že příčinou choroby je mozkový nádor. Po operaci (trepanaci lebky) se dostavilo postupné zlepšení pacientova stavu. Kerenský zůstal v ústavu více než šest měsíců a poté byl jako poměrně vyléčený propuštěn.

Dr. R. však chorobu Kerenského považoval za nevyléčitelnou a je názoru, že už nikdy nezíská své dřívější schopnosti.

Dr. R. se poté s Kerenským setkal v době, kdy už sídlil v Zimním paláci a vládl Rusku. Dr. R. chtěl Kerenského požádat o pomoc pro svého blízkého člověka, staříčkého Goremykina, který byl s dalšími carskými ministry internován v Petropavlovské pevnosti.

Kerenský se upamatoval na svého lékaře a z vděčnosti jeho prosbě vyhověl. Podepsal příkaz k propuštění Goremykina a ještě zdůraznil, že není prosba, kterou by zachránci svého života nesplnil.

„Ostatně,“ zeptal se Kerenský, „kde jste se vůbec ubytoval? Rád bych viděl, kdybyste přijal mé pohostinství jako dík za to, co jste pro mě udělal. Přestěhujte se ke mně do paláce. I když je přeplněný všemožnými návštěvníky a hosty, přesto je zde místo pro všechny. Náhodou je ještě volná postel cara Nikolaje. Chtěl byste toho využít?“

Dr. R. nabídku ihned odmítl. Sotva vyřídil svou věc ohledně Goremykina, okamžitě se vrátil do Finska.

Kromě toho dr. R. vyprávěl, že v době léčení měl možnost ze stavby lebky i dalších znaků soudit na Kerenského semitský původ!

A dokonce i takového člověka jako Kerenský dokázal car při prvním setkání zcela okouzlit čistotou své duše i silou ducha.

Kerenský však proti této „nebezpečné síle“ bojoval a vědomí závislosti na těch, kteří mu k jeho roli dopomohli, v něm rychle potlačilo počáteční lítost a pokání, jež by pro něj měly nepříjemné následky...

Je mi znám i další případ, jak působila carova duše na ostatní, tentokrát na člověka čistého a nesrovnatelně silnějšího.

Bylo v to době III. zasedacího období Státní dumy. Poslanec pravice se do jisté míry přátelil s krajním levičákem, dělníkem. Zmíněný dělník byl plný ideálů a navzdory svému politickému přesvědčení byl nepochybně člověk s vysoce altruistickými a čestnými úmysly, člověk, kterého bylo možné občas zahlédnout v řadách naší inteligence. Záměrně zdůrazňuji slovo „navzdory“, protože v našich revolucionářských kruzích bez etiky je taková pozitivní vlastnost velice vzácná.

Mezi naším pravičákem a levičákem se tedy vyvinuly zcela mimořádné osobní vztahy, spočívající na vzájemné úctě i mnoha společných hlediscích.

Během rozhovoru s carem se pravičák mimo jiné zmínil také o svém sblížení s levičákem.

Car odpověděl:

„Nespatřuji v tom nic zvláštního. Vidím, že se u nás všechno odvíjí zcela normálně a přirozeně.

Dva řádní lidé se setkali a porozuměli si bez ohledu na stranické rozdíly. Tyto rozdíly ostatně velice kazí a otravují obvyklé a upřímné vztahy mezi lidmi. Oba jste se naučili vážit si jeden druhého a jistě jste tím také mnoho získali, nejen jako dobří lidé, ale i jako politici."

Příští den pravičák mluvil s dělníkem a zmínil mu také rozhovor s carem. Levičák se na něj vyděšeně podíval a beze slova se vzdálil.

Přesto však jej o den později dělník sám vyhledal a vzrušně řekl:

„Včera jste mi obrátil duši naruby... Celou noc jsem zoufale plakal... Jak krásné a hluboké myšlenky car vyslovil... Je to hrozné, že my levičáci toho víme tak málo... Jak je to smutné, že dostáváme jen samé zdeformované a překroucené zprávy..."

VII.

V osidlech zednářstva

Povaha a podstata ruské revoluce • Admirál Kolčak • Dvě epochy zmatků • Kerenský – věrný obraz Andronova • Podobnosti mezi 18. a 20. stoletím • „Velká" francouzská revoluce • Dvě rudé sestry • Zednáři a Anglie • Amschel Meyer a dům Rothschildů • Synedrion • Vypovězená knížata • Francouzští encyklopedisté a ruská literatura před revolucí • Staré obyčeje v nové formě • Tři obrázky z ruského života • Samoděržaví a Židé • Názory Petra Velikého na Židy • Mrtvá litera zákona a skutečnost • Symbolický had • Francouzské Generální stavy a ruská Státní duma • Popouzení proti králi a královně • Popouzení proti carovi a carevně • Neúspěch strany kadetů • Směrnice v labyrintu zednářstva • Francouzská královna • Proč král Ludvík XVI. vystoupil na popraviště pod cizím jménem • Obřad přijímání vévody Filipa Orleánského do lóže • Ruská carevna • Princezna de Lamballe • A. A. Vyrubovová • Tvrdohlavý plukovník • Cagliostro • Příběh s náhrdelníkem • Rasputin • Ruský věštec a mág • Stařecký věk • Nepochybná oddanost Cagliostrova a nepochybná Rasputinova nevzdělanost • Mystická hra • „Před nevědomostí o nadcházejícím" • Dopis přítele • Rozhovor starého vlastence s Rasputinem krátce před jeho smrtí • Důsledky a závěry

> „Znáš znamení Antikrista – nenech si je pro sebe, nýbrž sděl je ochotně svým bližním" (sv. Kirill z Jeruzaléma).

Ruská revoluce! Opravdu je výsledkem neruského, dokonce tajnou židozednářskou světovou organizací zinscenovaného spiknutí, jak zde často zdůrazňuji i jak soudím na základě mnoha důležitých dokumentů a potvrzuje mi to i logické myšlení?

Zaslepení, povrchní, ale i nadšení lidé mi mohou namítnout, že podle jejich názoru marně pátrám v dosud neprozkoumaných spisech zednářů a židovského kahalu, zatímco vysvětlení je prý v duchu ruského lidu a „prohřešcích carismu" – jak se vyjadřují ruští spisovatelé –, které nakonec přepnuly trpělivost národa a přivedly Rusko do poroby.

Bude se mi poukazovat na podobnost všech dosavadních ruských povstání a říkat, že naše nynější revoluce je do jisté míry jen opakováním „první doby chaosu", „Pugačevova povstání" a podobných epoch našich dějin. Proč tedy hledat jiné faktory, když dostatečné vysvětlení nabízí duch národa i naše historické události?

Takové pojetí by ovšem neuspokojilo ani příslovečného cizince, který se vyznačuje naprostou neznalostí Ruska, ale snad ani našeho omezeného měšťáka s jeho uzoučkým rozhledem.

Dnes již ovšem jen sotva narazíme na takového cizince, který by tvrdil a věřil, že běžný ruský oběd tvoří vědro vodky, protože cizina se rozhodla Rusko pozorněji studovat, byť i židovskými brýlemi. Zvláště nyní, kdy nehoří jen v sousedově domě, ale v plamenech je už i vlastní dům, se objevují snahy společně požár zdolat.

Pokud jde o ruského „šosáka" s jeho tupostí, nemorálností a malicherností, kdepak nám vlastně zůstal?

Opustili snad všichni Rusko? Pro znovuvýstavbu země tak jako tak nepřipadají v úvahu. A pokud jde o takové, kteří zůstali, nelze je při nejlepší vůli objevit. „Šosáctví", toto staré ruské zlo, jako takové zahynulo a svůj zánik si také plně zasloužilo. Doufejme, že se už nikdy znovu nevzkřísí.

Tím tento stav zmizel z povrchu země a žádný obřezaný pejzatec už jej nebude lákat a klamat.

Revoluce z roku 1917 se jeví jako konečný výsledek nezdařené revoluce roku 1905, která byla zase věrnou kopií „velké francouzské revoluce", pařížské komuny z roku 1870 a podobných hnutí, vyznačujících se protinárodním a protikřesťanským duchem.

Vychytralí a schopní původci všech revolučních hnutí rozpoznali v ruském národu nejvhodnější oběť svých experimentů. Vzaly se také v úvahu všechny možnosti i varianty k co nejrychlejšímu dosažení žádoucího výsledku, kdyby přijatá opatření z nějakého důvodu selhala.

Skutečnost však přinesla zcela nečekané překvapení, na než nestačili ani samotní vůdci. Důvod spočíval v charakterovém založení ruského lidu, který nerozlišuje mezi dobrem a zlem. Hráz mezi nimi občas padla a ne vždy se pak podařilo včas napravit nenadálé škody a vzniklý proud znovu svést do starého koryta.

Proto se také ruská revoluce jeví jako „směsice francouzského s ruským Ivanem", a Velká francouzská revoluce se zase podobá „nesmyslnému a nelítostnému ruskému povstání".

Jednotlivé etapy ruské revoluce byly stanoveny zednářstvem a proto i bolševismus dokonale zapadá do rámce přesně se odvíjejících událostí, sloužících k upevnění židovské světovlády!

Bolševismus se však ne vždy řídí pokyny nejvyšší rady zednářstva, které také ohledně nových pánů Ruska nevypadá jako nejmocnější. Židé však na ten či onen způsob prosazují svou politiku a sledují jenom své cíle.

Z toho důvodu dochází častěji mezi oběma elementy k názorovým střetům. Všemocné zednářstvo si někdy neumí poradit ani se svými agenty... Zvláště pak dochází k třenicím mezi širokými židovskými světskými perspektivami zednářstva a úzce národními židovskými snahami daného okamžiku.

Harmonie je narušena a zednářstvo by možná bylo ochotno raději již dnes než zítra skoncovat s bolševismem, který samo vyvolalo v život, kdyby ovšem nemělo svázané ruce a neobávalo se pomsty za všechno to utrpení a bolest, způsobené Rusku. Pomyšlení na hodinu zúčtování mu nedopřává klidu...

Proto se zednářstvo stále znovu a znovu buď snaží o dohodu s divokými vládci Ruska a o uzavření kompromisu, nebo o svržení sovětské moci pomocí dobrovolníků.

Nic však zde nepomáhá... protože „nesmyslná a nelítostná ruská revoluce“ hodila všechno přes palubu...

Rovněž dobrovolníci, kteří jsou pod zcela nejasnými hesly vtaženi do velice pochybného podniku, nemohou ruskými silami pomáhat neruské věci. Denikin, věrný agent, padl. Rovněž tak Kolčak nesplnil do něj vkládané naděje. Tento čestný muž, který svou vlast tolik miloval, také zahynul...

Námořníci mají pěknou tradici, podle níž kapitán neopouští svou v boji zasaženou loď, dobrovolně na ní zůstává a sdílí tak její osud. Také v ruském námořnictvu byla taková tradice vždy zachovávána a dokonce ani revoluce nedokázala ten mrav vymýtit.

Na velitelském můstku státní lodi, která se nazývá Rusko, dostal Kolčak smrtelný úder. Doufal, že se mu podaří svou loď provést bouřemi a úskalími až do bezpečného přístavu. Nepředvídané okolnosti se však ukázaly silnější než on. Velkou lásku k vlasti musel Kolčak zaplatit vlastním životem.

Pro naši svatou věc udělal mnohem více, než vůbec tušíme. Nenastoupil zednářům tak potřebnou cestu, přestože se všemožně snažili jej na ni dostat. Když však v něm poznali čestného a upřímného člověka, věrně oddaného Rusku, rozhodli se jej zničit...

Kolčak si i občas s nechutí nasazoval masku, když to považoval za nezbytnou oběť věci, avšak dříve či později ji zase odhazoval, protože čestní a neprodejní lidé nejsou zednářům vítáni.

Jako ranní červánek zazářil Kolčak na kontrarevolučním nebi a živě nám svým osudem připomíná Prokopije Ljapunova, jednoho z hrdinů první doby chaosu.

Kdyby bylo možné považovat ruskou revoluci za přirozenou, racionální etapu historické evoluce, kdyby zde nebylo tolik pádných důkazů o tajném zednářském vlivu i očividné židovské účasti, pak by snad měl naivní ruský měšťák jisté oprávnění pro svou lehkověrnost, s níž se snaží vydávat „velkou ruskou nekrvavou revoluci“ za „výraz vůle lidu“, za historickou nezbytnost.

Je pravdou, že mnohé episody a skutečnosti současné revoluce mají jistou podobnost s dřívějšími dobami, v nichž se náš národ zmítal sem a tam jako loď v bouři bez kormidla a bez plachet, a byl vydán na pospas choutkám divokých a krvežíznivých zločinců.

O něco výše jsem přirovnal admirála Kolčaka k Prokopiji Ljapunovovi. Podobných přirovnání by se dalo uvést ještě mnoho.

Jen nerad zmiňuji při vzpomínce na Kolčaka také hanebné jméno Kerenského – přesto mne napadá postava známého podvodníka, za nějž se Moskvané dopustili nejhorších hanebností. Ten člověk se jmenoval Feďka Andronov a měl, – byť i jen přechodně – velký vliv na rebelující masy, až nakonec tragicky zahynul; pokud si

vzpomínám, ubily jej tytéž davy, které jej dříve zdravily jásotem a klaněly se před ním...

Když si čtenář porovná staré i novější dějiny, dospěje sám k překvapujícímu závěru, že Kerenský je věrnou podobou pověstného „Feďky“. Kromě toho je také pozoruhodné, že oba tito ničemníci sledovali stejný cíl, tedy získat si v neblahých dobách uznání a slávu.

V Leninovi bezpochyby najdeme nejen „tradici“ a podobné výchozí body „politiky“ Stěnky Razina, nýbrž i početné charakterové rysy, společné těmto odpudivým, avšak vysoce postaveným osobám.

A Pugačev, obklopený svými „jenerály“, vesměs bývalými zločinci a trestanci? Všechny tyto staré známé znovu najdeme ve „štábu“ Trockého nebo v libovolném sovětském komisariátu.

Ovšem na základě takových podobností nelze představovat ruskou revoluci jako přirozeně národní osvobozenecké hnutí. „Génius lidu se osvobodil z jařma carismu, zlomil jeho okovy, a neochvějně směřuje k socialistickému ráji.“ – To ovšem říkají Židé!

Ale kdeže, páni izraelité! Vaše neskrývaná radost i horlivé úsilí vás prozrazují: nejde o ruské národní dílo, nýbrž o nám vnucenou nutnost. Ekvilibristické experimenty Kerenského, Miljukova, Trockého atd. nepředstavují cestu evoluce, nýbrž návrat zpátky o 200, 300 nebo dokonce 400 let, do nejčernější hlubiny chaosu!

Svými historickými paralelami a přirovnáními nikoho neošálíte!

Taková srovnávání nás naopak učí něčemu jinému! Ze všech řečených skutečností zjišťujeme, že nejhorší doba se všemi hroznými průvodními jevy přišla na ruský národ vždy, kdy byl připraven o svou dostředivou sílu, oporu, o svou svatyni, o carskou moc.

Na neštěstí se už nikdo neumí poučit z historie, která se s neúprosnou pravidelností opakuje...

Dokonce ani dnes pořád ještě nechce tolik chytrých a skutečně vzdělaných lidí uvěřit, že existuje tajná, mocná a internacionálně organizovaná židozednářská síla, usilující o světovládu, k jejímuž dosažení se musí nejdříve zmocnit všech gójů!

Avšak i mnoho a mnoho dalších se svéhlavě a hloupě této kruté pravdě uzavírá. Odvracejí se od knih, které by jim dokázaly otevřít oči, pochybují o skutečnostech, jež jim podávají Dostojevský, Nilus, Wagner, Šmakov, Šabelskij, Müller von Hausen, Gougenot de Mousseaux, de Katzmann, Tourmentent, Drumont, Chamberlain, Copain d’Albanselli a další. Jako by se báli pohledět pravdě do očí, která by jim mohla překážet v plnění povinností.

Znovu zdůrazňuji, že skutečně a velmi reálně existuje spojená síla Židovstva, disponující nesčetnými miliardami, která dokáže ovlivňovat či přímo řídit světovou politiku v zájmu svých cílů. Rovněž zdůrazňuji, že právě tato síla rozpoutává revoluce a ničí blahobyt národů jejich vydáváním na pospas Židům.

Naše revoluce slouží jako vzorný příklad právě řečeného. Jsou to výhradně Židé a jejich spřeženci, kteří měli prospěch z „ruské“ revoluce. Všichni ostatní jsou zrůdným experimentem Izraele zruinováni. Trpí celý ruský národ, počínaje drobným úředníkem až po cara, stejně jako obyčejný sedlák trpí také Jusupov, Šereme-

těv i ostatní velkostatkáři, hynou jak drobní hokynáři, tak i velkoprůmyslníci a velkoobchodníci, gymnasista jako profesor – slovem veškeré obyvatelstvo.

Avšak ani jeden jediný Žid revolucí neutrpěl! Stejně jako pohádkový boháč Rubinštejn, hýří dnes a hoduje i ten nejbezvýznamnější židáček, který se dříve s celou rodinou živil jedním slanečkem, a všichni hrabou nespočetné křesťanské peníze, čímž dávají otevřeně najevo svému kmeni vrozenou hamižnost. Žijeme totiž v době, kdy židovská nestoudnost kulminuje, a dokonce i samotnému „vyvolenému" národu hrozí zkázou.

Věřím, že se mnou budou alespoň někteří souhlasit, protože skutečnosti mluví dostatečně jasně. Mnozí však se mnou nebudou souhlasit ohledně francouzské revoluce.

Pověstná „velká revoluce" byla ve všech pojednáních, v celé literatuře i z univerzitních kateder označována za „šťastnou éru" v dějinách lidstva, protože nás přiblížila ideálům zlatého věku, jak říká fráze „les droits de l'homme et du citoyen".[29]

Mnozí ctitelé francouzské revoluce se opravdu cítí dotčeni, když je stavěna na tentýž stupeň s ruskou revolucí a poukazuje se na stejné příčiny, které způsobily zkázu „krásné Francie" („Le beau Royaume de France et de Navarre").[30]

„Ale dovolte," začínají stoupenci Marata, Robespierra a Dantona, „jakpak by se mohla srovnávat tehdejší doba s nynější... Ovšemže, ve Francii bylo také prolito hodně krve... ale pro co! Za volnost, rovnost a bratrství. Za vlast. Všichni Francouzi byli naplněni vlasteneckým nadšením, vláda i všechny vrstvy národa byly ochotny ke každé oběti na ochranu Francie před cizáckou invazí... Lze s tím srovnávat hrůzy v Rusku, kde se jen rabuje, loupí a vraždí, kde masy nejsou naplněny patriotismem, kde revoluce začala zradou, kde se armáda rozložila a opustila své pozice, kde vládne despotismus menšiny a je terorizována bezmocná (?) většina, kde už neexistuje spravedlnost, láska k bližnímu ani vyšší city, které svého času tak oduševňovaly Francouze?"

Tak mluví naše „inteligence" a jinak ani neumí, protože se od samého mládí musela tvářit tak, jak to vyžadovali páni veřejného mínění, Židé a jejich věrní stoupenci zednáři.

Vím dobře, jak se takové názory formují. Vzpomínám si, jak nás učil dějiny profesor Karajev (kadet) i jak velebil francouzskou revoluci, aniž by se ovšem pouštěl do podrobností.

Byl to tentýž Karajev, který svého času v I. státní dumě podal návrh, aby se Rusko už nejmenovalo Rusko, nýbrž s ohledem na pestré složení obyvatelstva „Ruské teritorium".

Když se v roce 1906 dostali kadeti k veslu, dokázali nás přesvědčit, že „obětní beránek" byl již tehdy připraven k porážce a že jí pověření rabíni si jen potřebovali nabrousit nůž.

[29] Práv člověka a občana; pozn. překl.

[30] Krásné (vznešené) království Francie a Navarry. (Bourboni pocházeli ze zmíněného malého pyrenejského království a používali tohoto titulu i po roce 1589, kdy se Jindřich IV. Navarský stal francouzským králem); pozn. překl.

A tak snad ani „inteligence“ nebude nic namítat, když zde stavím vedle sebe dvě sestry, starší a mladší, dcery téhož otce ale různých matek, tedy „velkou francouzskou revoluci“ a „velkou ruskou nekrvavou revoluci“ pánů Kerenského, Vinavera, Miljukova a Gučkova.

Bude na místě blíže se seznámit s genealogií obou těchto rudých sester. Matky jsou stejného původu, vyznačují se stejnorodým smýšlením a špatností charakteru, myšlenek i citů, pocházejících z temných instinktů lidu. Obě byly vychovávány krvežíznivou, zlomyslnou a záludnou vášní, živeny nenávistí, naprostou ztrátou ideálů a společnými charakterovými rysy.

Pokud jde o otce, ten je tentýž. Stačí si povšimnout, jak jsou mu obě sestry podobné!

Dlouhý tmavý kaftan, bílé punčochy a pantofle, má kozí bradku, skobovitý nos, odstávající uši a oči, odulé rty, mluvící lží a zradou, z nichž vyzařuje divoká a plamenná nenávist... Je tedy jasné, že otcem je Žid, který prostřednictvím těchto zrůdných dcer diktuje světu svou vůli...

Za francouzské revoluce se vybarvil Rothschild, hlavní agent židovského kahalu, kterému za jeho služby věci Izraele bylo dovoleno získat až dosud žádným Židem nedosaženého postavení. Během ruské revoluce se známý Rubinštejn, ještě nedávno nenápadný, ale prohnaný židáček, snažil udělat stejnou kariéru.

Stejně jako ruská, přinesla i francouzská revoluce výhody jen obřezanému národu. Po nešťastných bojích Francie koncem 18. století se Židům podařilo zmocnit celé země. Dokonce i vláda byla jimi donucena pronásledovat křesťanskou víru a sklonit se před židovským kapitálem. Úspěchy, kterých Židé ve Francii dosáhli, jim dodaly odvahu a sílu k uskutečnění ještě velkorysejšího plánu v Rusku a tím téměř zrealizovat prastarou myšlenku židovské světovlády...

Naštěstí ještě nebylo řečeno poslední slovo a doufáme, že se nám s Boží pomocí podaří v poslední chvíli ubránit smrtícímu úderu.

Je třeba upozornit na ještě jednu společnou vlastnost obou revolucí: je jí doslova ďábelská zloba, vyžívající se v trýzni a utrpení svých obětí, typicky židovská zloba, která je vlastní všem více či méně vlivným a známým vůdcům té které revoluce.

Ojedinělé případy zloby a zuřivosti se v životě vyskytují téměř vždy, avšak tak všeobecně a hromadně jenom tehdy, když dopadne trestající Boží ruka, ďábel se zmocní všech pozemských hříchů a prostřednictvím svého „vyvoleného národa“ je vypustí na lidstvo. ... Tak tomu bylo koncem 18. století ve Francii a je tomu tak ve 20. století v Rusku...

Lidé, kteří by rádi viděli rozdíl mezi francouzskou a ruskou revolucí ve vlasteneckých citech Francouzů, se bezpochyby oddávají kolosální iluzi. Pokud by se soudilo jen podle vnějších známek, pak ovšem takový rozdíl existuje. Ve skutečnosti však i Francouzům scházelo vnitřní přesvědčení, které se snažili nahrazovat krásnými a vzletnými řečmi. Také Kerenský se usilovně snažil „zachránit revoluci“ se svými „soudruhy“ a nejrůznějšími krásnými frázemi probudit jisté vlastenecké city...

Pokud jde o davová hnutí mas, byla vždy iniciována odpovídající agitací. Jak lze vůbec mluvit o nějakém vlastenectví u lidí, kteří se provinili zhroucením Francie?

Není proto tak těžké pochopit, proč tam zhroucení také nezačalo jinak než u nás v Rusku.

Francouzskou i ruskou revoluci rozpoutala jedna a ta samá ruka. Ve Francii však Židé ještě nemohli tak otevřeně ukázat svou pravou tvář, protože se tehdy teprve začali ukazovat na veřejnosti. Nesmíme zapomínat, že v té době ještě ulice, náměstí, určité budovy i cesty bývaly označeny nápisem „Défense aux cochons et aux juifs de passer“[31]...

S oporou ve své úspěchy si nyní tito noví občané země, kterou sami zasvětili zkáze, hráli na opravdové vlastence, odvažovali se mluvit jménem Francie, blýskali se v uniformách národní gardy (ne však frontových jednotek), všemožně se snažili vystupovat jako praví Francouzi a tím uplatňovat svůj vliv na masy. To samé se dělo také během ruské revoluce, jen s tím rozdílem, že zde se již Židé odvážili přiznat otevřeně barvu a nepokrytě pracovat na zřízení své světovlády.

Když francouzská revoluce poskytla Židům zrovnoprávnění se všemi ostatními občany (což bylo u nás v Rusku po revoluci jedním z vůbec prvních opatření), neměli zpočátku žádný důvod oddělovat své osobní zájmy od zájmů Francouzů. V roce 1917 tomu tak bylo také u nás, jako je ostatně ruská revoluce opakováním revoluce francouzské, jak zde bylo již několikrát řečeno.

Později však již Židé měli možnost ukázat svou pravou tvář a neskrývat nenávist k ruskému národu a křesťanské církvi, která se od té chvíle stala cílem veškerého pronásledování a teroru.

Ve Francii byla tehdy církev neméně bezohledně pronásledována ze stejného důvodu – ze židovské nenávisti k našemu Spasiteli...

K zajištění svých úspěchů tehdy Židé bezpodmínečně museli vést „národní“ válku pod praporem francouzského patriotismu, která nejenže nepoškodila „vymoženosti“ revoluce, ale naopak jim ještě dala možnost se na jeho účet nesmírně obohatit.

Bylo by chybné domnívat se, že vznešené ideály, jichž bylo revolucí údajně dosaženo, odpovídaly více požadavkům francouzského národa než ruského.

Připomeňme si, že heslo Volnost, rovnost, bratrství dodnes „krášlí“ všechny veřejné instituce Francie, což však francouzským vládám nijak nebrání svévolně nakládat s třicetimilionovým národem, který je zcela v moci několika tisíců Židů.

A tato nepatrná menšina pronásleduje církev a tyranizuje politické přesvědčení i vlastenecké city. Na příkaz „shora“ se kdysi velkomyslný a rytířský národ dnes dopouští nejhorších ohavností na obsazených německých územích, hanobí pomníky, znásilňuje ženy, zmocňuje se cizího majetku, rabuje a krade, takže podle jejich chování lze dnešní Francouze s klidným svědomím zařadit na stejnou úroveň jako bolševiky, postupující také podle židovských pokynů.

Vezmeme-li konečně v úvahu, že se francouzská „inteligence“ stejně jako naše zabývá jen žvaněním, lží a pomluvou, a že také „radostně vítá novou éru“, pak je podobnost obou sester ještě zřetelnější.

Je možné, že některý čtenář bude znaven mojí rozvláčností. Nelze vyloučit, že se mi něco takového bude vytýkat.

[31] Doslova: Bránit se prasatům a bývalým Židů.

„Kam nás to autor vlastně zavádí?“, řeknou si. Slíbil nám vylíčit ve své knize trýzeň a utrpení cara, a proč tedy považuje za nutné psát o celé revoluci, o významu lži, pomluv a falšování, a poučovat nás o fenoménu Rasputin? Pomluvě věnoval celou předcházející kapitolu, ale v této měl údajně v úmyslu mluvit o Rasputinovi... to by ještě bylo v pořádku.

Místo toho však znovu mluví o zednářstvu, o již dávno zapomenutých ruských povstáních, o židovské otázce a francouzské revoluci... Kam se tím dostáváme? Nevzdalujeme se až příliš od slibované „křížové cesty“?

Abych předešel takovým otázkám, dovoluji si zde malé, ale nezbytné vysvětlení.

Ujišťuji své čtenáře, že jsem se ani v nejmenším nenechal odvést od námětu díla, a že všechno výše řečené považuji za naprosto nezbytné a adekvátní.

Usiloval jsem o co nejrychlejší dokončení své knihy, protože čas naléhal, události zrály, a pro monarchisty (na jiné čtenáře jsem se nikdy neobracel) může být jen užitečné vyjasnit si všechny okolnosti dnešní situace. Většina z nich má až dodnes jenom nejasné představy o svých povinnostech.

Otevřeně přiznávám, že o vašem způsobu života v zahraničí mohu říci jen málo lichotivého. Vaši předchůdci, rytíři a hrdinové z časů francouzské revoluce, byli monarchisty v pravém slova smyslu a chovali se nesrovnatelně důstojněji, mužněji a nezištněji než vy.

Proto považuji za vhodné stále znovu ukazovat na původce všeho neštěstí – na Židy a zednáře! Ke skutečnému poznání nebezpečí, které světu od této příšery hrozí, nestačí se zabývat pouze jednou etapou – naší ruskou revolucí –, ale je třeba se zahloubat i do historie. Cítím se před čtenářem dokonce provinile, že mi nedostatek času nedovolil ještě důkladněji zde probrat francouzskou revoluci.

Především si musíme položit otázku, jak se vůbec mohlo stát, že se v Rusku mohly opakovat takové jevy, rovnající se francouzské katastrofě, a to ještě po více než celém století, přičemž se navíc francouzský a ruský národ svými charakterovými vlastnostmi absolutně nepodobají.

Čím si vysvětlit tak podivnou shodu?

Vysvětlení je prosté! Oba experimenty, nejprve ve Francii a nyní v Rusku, provedl jeden a ten samý vivisektor. Obě revoluce se vyznačují totožným systémem, stejnými cíli a organizací, tím samým úsilím i nenávistí...

Jak již bylo výše řečeno, není ruská revoluce ničím jiným než opakováním francouzské. Mým záměrem bylo poukázat na jejich až dojemnou podobnost.

Až do 18. století se zednářstvo soustřeďovalo převážně v Anglii, kde již za časů Bacona vznikl zcela zvláštní „modus vivendi“ mezi královstvím a oním „státem ve státě“.

V 17. století splnilo zednářstvo svou první úlohu rozpoutáním revoluce v Anglii se všemi průvodními hrůzami a důsledky. Také za této revoluce byla církev vystavena nejhoršímu pronásledování, které ovšem tehdy nemělo tak brutální a masovou podobu jako později za revoluce francouzské.

V následujících dobách si vzrůst zednářstva vyžádal spojence a vyvolil si za něj anglický národ, který si až dodnes udržuje zcela zvláštní, tajemný vztah k zednářstvu, což je dílem zřejmé z Baconových prací, hlavně však ze všech vítězství Ang-

lie. „Ruka ruku myje“, a proto není tak snadné navzájem přesně rozlišit zájmy obou společníků.

Přesto se nakonec musejí jejich cesty rozejít, protože anglický národ a zednářstvo nemohou spolu natrvalo vycházet. Anglický národ patří k árijské rase. Má své mravy a zvyky, a dosud neztratil schopnost zachovat si svou osobitost. Kromě toho byl kdysi anglický národ první v Evropě, který se hlásil ke křesťanství. Proto se také bez urputného boje nevzdá svých národních a křesťanských ideálů, jakmile jednou pozná celou hořkou pravdu.

I když právě zednářstvo slaví své vítězství nad Ruskem a Německem, přesto se blíží doba, kdy zakuklený nepřítel bude muset obrátit zbraně proti svému spojenci. Tato roztržka povede k zoufalému boji mezi dvěma světovými mocnostmi, které byly až dosud spolčené. Hrdý Albion se tak snadno a bez boje neskloní před mocí zednářstva.

Ostatně celé zednářstvo je vlastně mýtus, pouhý přízrak, za nímž se ve skutečnosti skrývá tentýž „pán v dlouhém kaftanu“, který měl své špinavé prsty ve francouzské i ruské revoluci.

Pro zednáře nižších stupňů, pro ještě „nezasvěcené“, je zednářství lstivě nastraženou pastí na lapání gójů.

Dnešní lidé mají tak málo pochopení pro skutečné duchovno, že pravděpodobně jen málo čtenářů bude schopno sledovat tento myšlenkový pochod. Asi ještě nikdy nebylo tak naléhavé oprostit se od veškerého racionalismu a zahloubat se do jevů minulosti, jako je tomu právě dnes.

Právě racionalismus nesmírně přispěl k zatemnění zdravého lidského rozumu. – V tomto smyslu prokázal velkou službu náboženské reformaci, která sázela právě na řečené zmatení myslí.

Ani Luther, který se o Židech vyjadřoval tak opovržlivě, vůbec netušil, že jako mocný vůdce reformačního hnutí je sám řízen „pánem v dlouhém kaftanu“, který vždy usiloval o rozštěpení a zničení Církve.

V 18. století rektor univerzity v Ingolstadtu, zednář Weishaupt, společně s přítelem, baronem Kniggem – osobou s velice temnou minulostí – založil řád iluminátů a sloučil v něm posléze všechny zednářské organizace včetně anglických.

Tento tajuplný svaz pod vedením chytrého a panovačného Weishaupta, který se neštítil použití jakýchkoli prostředků, nabýval stále větší moci, a to tím spíše, že jeho členy byli lidé stejného rázu a smýšlení jako on sám, navíc vedení nepřísnější kázní a povinností vzájemné podpory. Weishaupt pro členy svého řádu zavedl povinnost bezpodmínečné poslušnosti vůči představeným i jakousi karikaturu katolické zpovědi v podobě pravidelných měsíčních zpráv o vlastním mravním pokroku i vzájemném špiclování. Tím byl každý člen řádu nucen slepě poslouchat své vůdce a všechny úkoly svědomitě a bez protestu plnit.

Vliv této zvláštní lóže se záhy rozšířil po celé Evropě.

Weishaupt udržoval styky s Diderotem, d’Alambertem, Voltairem, Rousseauem i dalšími vlivnými osobnostmi své doby. Měl také čilý písemný styk s Mirabeauem i všemi těmi, kteří později během francouzské revoluce sehráli významnou a současně tragickou roli.

Weishauptova „filosofie“ se plně kryla s učením J. J. Rousseaua.

Čím více se člověk prý přiblíží přírodě, tím bude dokonalejší a o to snadněji se osvobodí z tlaku okolních podmínek, které na něm spočívají a brání mu v uspokojování přirozených vášní a náruživostí. Jeho největším nepřítelem („Ecrasez l'infâme!")[32] je křesťanská církev a zvláště katolická.

Protestantskou církev jako takovou ilumináti pronásledovali podstatně méně, protože ukazovala pomocí kompromisů snahu po sblížení s deismem, tedy s učením, jenž plně odpovídá konečnému cíli zednářů, kterým je ateismus. Podle této teze si Weishauptovi stoupenci původně říkali perfektibilisté.

Přestože Weishaupt i jeho stoupenci vynaložili velkou snahu na dosažení morálního zdokonalení, skončila jejich činnost v tomto směru velmi žalostně. Odhalilo se mnoho případů zneužití postavení i zločinů přímo „na půdě strany". Zmíněná „půda strany" byla podrobena důkladnému soudnímu vyšetřování a Weishaupt s Kniggem, kteří prozíravě uprchli do zahraničí, byli jednohlasně odsouzeni k smrti.

Weishaupt dokázal rozšířit a uplatnit svůj vliv i na nejvyšší společnost Evropy, a nebyly jej ušetřeny ani korunované hlavy jako např. císař Josef II., bratr nešťastné Weishauptovy oběti, královny Marie Antoinetty. Ve Weishauptových rukou se sbíhaly všechny nitky spiknutí, zaměřeného proti monarchistickému principu a katolické církvi.

Nesmírné muselo být zklamání a zoufalství tohoto ctižádostivého a sebevědomého dobrodruha, když mu bylo sděleno, že jeho moc definitivně skončila, protože věc vzal do ruky kahal jako nejvyšší židovská instance a on se musí bezpodmínečně podřídit. Weishaupt to samozřejmě udělal.

Mezi nejpřednějšími a nejvlivnějšími agenty kahalu vynikl zvláště jistý Amschel Meyer, který vlastnil ve Frankfurtu známou směnečnou banku jménem Rothschild. Za jeho zásluhy mu byl tento velký finanční podnik kahalem přisouzen a dovoleno mu připravovat ujařmení Evropy pomocí síly svých peněz. Také jeho synům byla zajištěna skvělá budoucnost.

I když Amschel Meyer prováděl příkazy nejvyšší židovské rady a čile se podílel na přípravě francouzské revoluce, sám pak během ní aktivně nevystupoval, ba naopak se úplně stáhl po pozadí, a poskvrnit si ruce křesťanskou krví museli všichni ostatní agenti. Amschel Meyer šel ve své kamufláži tak daleko, že si dokonce hrál na obránce a ochránce monarchie.

Taková dvojakost měla samozřejmě za účel zakrýt skutečné záměry domu Rothschildů v 19. a 20. století.

Velký znalec historie i Židovstva, Gougenot de Mousseaux, se ve své knize „Le Juif, le Judaïsme et Judaïsation des peuples chrétiens"[33] vyjadřuje o nejvyšší židovské moci následovně:

„Un centre de commandement et de direction a toujours existé chez les Juifs depuis leurs dispersion générale jusqu'à nos jours. Cette direction se trouve aux mains de princes occultes dont la succession se pérpétue régulièrement. Ainsi la nation

[32] Dosl. „zničte (tu) hanebnici!"; pozn. překl.
[33] Žid, judaismus a požidovšťování křesťanských národů; pozn. překl.

juive a toujours été conduite comme une immense se société secrète gui donne, à son tour, l'impulsion aux autres sociétés secrètes."[34]

Kdyby bylo možné přimět k prozrazení pravdy skutečně kompetentní, do všech tajemství zasvěcené židovské vůdce jako např. Vinavera, Gruzenberga a již nežijícího revolučního teroristu Geršuniho (bývalého člena Nejvyšší rady), bylo by tím jen plně potvrzeno všechno mnou výše řečené a stručně vylíčené.

Gougenot de Mousseaux ve svém díle zmiňuje „princes occultes", kteří v podobě tajné nejvyšší rady vládnou židovskému národu. Tato zvláštní „knížata", „židovští vládci exilu", neměli samozřejmě ani vzdáleně nic společného s aristokratickými rody ostatních národů, nýbrž vypadali přesně stejně jako jejich páchnoucí a nevábně vyhlížející „poddaní". Protože však odvozovali svůj původ od krále Davida, těšili se mezi svými soukmenovci mimořádné úctě a vážnosti. Svůj titul však uváděli jen potají a v každodenní činnosti se od svých „poddaných" nijak nelišili.

Dnešní členové Nejvyšší židovské rady již odpovídají ohledně svého vzdělání a kultury plně požadavkům nové doby. Pokud však jde o členy rady v 18. století, tak na ně řečené neplatí. Často žili v bídě a odříkání, takže jejich moc spočívala spíše v tradici, než ve skutečném významu. A protože vzhledem ke svému stavu museli žít ve „svatém městě", neměli ani možnost obohacovat se na úkor chudého židovského obyvatelstva jako jejich jiní soukmenovci, kteří cestovali po světě a vykořisťovali křesťanské národy. Proto se také jejich duševní horizont omezoval na těsné zdi Jeruzaléma.

Nicméně právě tato „knížata" dnes ovládají celý svět...

Stejně fanaticky a houževnatě, jako se Židé snažili zachovávat svůj národní svéráz, tradice i víru, pronásledovali také všechny ostatní národy. A již jsme si řekli, jak neomezenou moc židovská „knížata" získala.

Teprve nyní, po dlouhém, ale důležitém objasnění se můžeme věnovat vlastnímu popisu jednotlivých episod z francouzské revoluce, pokud mají podobnost s ruskou a mohou nám tedy ilustrovat židovský a zednářský vliv na obě. O vztazích Židů k zednářům jsem již snad informoval dostatečně a rád bych jen zdůraznil, že všude tam, kde mluvím o činnosti lóží, nelze nikdy podceňovat také skutečné záměry Židovstva.

Na vliv zednářstva ve francouzské revoluci jsem poukázal již jen z toho důvodu, že téměř všichni encyklopedisté byli sami členy lóží...

Není asi příliš známo, že Voltaire, Diderot, d'Alambert a další udržovali těsné styky se zednářskou Anglií, a že se tam v nejtěžších chvílích obraceli pro podporu a pomoc, čímž dostatečně prokázali svou závislost.

Žádná sebesilnější flotila nebo armáda neprokázala Anglii takovou službu jako tito spisovatelé, kteří svými díly postupně ničili svou vlast, staletou sokyni panovačného Albionu. Jediné opory Francie, katolická církev a království, byly jimi bezohledně napadány s fanatickou a až nepochopitelnou nenávistí. Určité přehmaty

[34] Od časů jejich celkového rozptýlení až po naše dny existovalo u Židů vždy centrum vedení i řízení. Zmíněné řízení je v rukou okultních (skrytých) vládců, jejichž následovnictví se stále pravidelně zachovává. Takto byl židovský národ vždy řízen jako velká tajná společnost, která následně iniciuje další tajné společnosti; pozn. překl.

a chyby v církvi i nejvyšší státní správě, zapříčiněné obyčejnými lidskými slabostmi, jen napomáhaly snahám zednářů a připravovaly půdu pro revoluci.

Všechny nedostatky se zveličovaly a tendenčně překrucovaly, a na druhé straně se zase zamlčovaly a obcházely všechny přednosti a vlastnosti, které by byly pro Francii požehnáním.

Přesně to samé se opakovalo v Rusku od druhé poloviny 19. století. Zde roli Voltaira a Rousseaua převzali Tolstoj a Gorkij, nehledě už na nespočet nevýznamných spisovatelů, kteří rovněž pracovali na zničení Ruska.

Stačí si jen připomenout, jak nápadně velké popularitě se těšil Tolstoj v židovských kruzích, jak se za ním zdaleka putovalo a holdovalo se mu! Stejně jako Voltaire byl i náš velký básník bohužel takovému lichocení přístupný.

Pokud jde o Tolstého „učení“ (mj. jeho spis o odmítání státu a církve), nijak si nezadá s Rousseauem. Také jeho pochybná morálka plně odpovídá Tolstému.

Totéž platí o Amfiteatrovovi, který se vždy snažil podkopávat autoritu státu a vydat svou vlast nepříteli.

„C’est tout comme c’était chez nous!“[35]

To bylo jen několik málo příkladů, které přesto potvrzují, že naše literatura rozhodně neměla blahodárný vliv na náš lid, nýbrž jej naopak systematicky štvala, házela za hlavu všechny ideály a kromě prázdných frází a bezobsažných teorií nám nic nedokázala dát.

Páni sionští mudrci, s našimi ruskými školami jste mohli být rozhodně spokojeni... Dosáhli jste znamenitých výsledků a vaše „osvětová činnost“ dokázala hotové zázraky. Podařilo se vám zapůsobit nejen na nevzdělané, kteří věří všemu tištěnému, ale dokonce i na „vzdělance“. A pokud občas vyšel spis, který otevřeně říkal pravdu a nehlásal vaše lži a pomluvy, vždy jste jej uměli rychle stáhnout z oběhu.

Pod vaší kontrolou a vlivem byla vychovávána naše mládež ve vám příznivém duchu. Zatímco učitelé naší „inteligence“, Židé, se chovali uctivě ke svému vlastnímu náboženství, mezi svými žáky šířili pochybnosti a nenávist... Takto se Rusové postupně měnili v šábesgóje...

Pak konečně přišla doba, kdy jste mohli zahájit otevřený boj proti církvi a carskému majestátu... Všechno už bylo připravené a čekalo na revoluci, která nás měla dovést do „šťastných časů“. Všichni jásali, když jste vyhlásili svou „všeruskou republiku“. S takovým úspěchem jste jistě spokojeni.

„Mudrci“, kteří své „publikum“ dobře znali, nepovažovali za nutné měnit jednou stanovený a osvědčený program, a proto jej také použili i na tuto revoluci.

Šli dokonce ještě dál! Nejenže omámili a zaslepili hloupý ruský lid, ale o pouhého půldruhého roku podvedli i hloupý německý lid a udělali si z něj svůj poslušný nástroj.

Také ten kdysi tak mocný národ se nyní ukázal jako stádo bezhlavých, neschopných a bezmocných lidí, kteří ještě krátce před tím udivovali celý svět svou skvělou organizací, vytrvalostí a jednotou.

[35] Je tam všechno – jako tomu bylo u nás; pozn. překl.

Přesně tak se před více než sto lety vedlo i francouzskému národu. Ten kdysi tak rytířský, velkomyslný a statečný národ se dnes proměnil v židovskou symbiózu, jejíž zájmy se nyní točí výhradně kolem majetku a všemožných světských radovánek.

Co jste to jen za chytré a lstivé zjevy, páni siónští mudrci! Jak předobře víte, že v boji s křesťanskými národy zvítězíte, když se vám předem podaří svrhnout jejich krále...

Pod vaším vedením a díky Weishauptovu úsilí i ostatních věrných služebníků byla v západní Evropě 18. století celá pokolení připravována pro vaše „nové ideje".

Neméně úspěšně byly vámi připraveny také ony ruské generace, o nichž jste rozhodli dát jim zažít revoluci, aktivně se jí účastnit a potom se už jen stát její pasivní a zotročenou obětí.

Uvedu zde tři episody, o nichž se domnívám, že dobře charakterizují moji generaci padesátníků, i všechno to, co se od nich očekávalo, co již udělali a nyní se musejí připravovat na velké „zúčtování".

A takové „zúčtování" nemusí dopadnout nijak shovívavě...

První episoda pochází ještě z mého mládí.

Psal se rok 1883. Bylo mi tehdy čtrnáct let a právě jsem nastoupil do páté třídy II. klasického gymnázia v Kyjevě.

Byla „velká přestávka" (60 minut), následovala hodina náboženství. Uprostřed třídy stála skupina živě diskutujících žáků. Právě se chystal promluvit třídní premiant. Já jsme spíše mlčel a pozorně poslouchal názory, zvláště svých starších kamarádů.

Moje postavení ve třídě bylo dosti obstojné. Od přírody jsem dobromyslný a veselý, a kamarádi na mě rozhodně nepozorovali žádné mimořádně špatné vlastnosti. Měl jsem však jednu vrozenou vadu, za kterou jsem sice vůbec nemohl, ale kvůli níž se ke mně chovali ne-li přímo urážlivě, pak alespoň zdrženlivě a opatrně. Můj původ i příbuzenstvo byly trnem v oku mnoha gymnasistům; můj otec byl totiž velícím generálem. Tito mladí ruští občané se chovali dosti odmítavě a s nechutí ke všemu, co souviselo s armádou, v níž spatřovali ducha „militarismu". Ten považovali za něco „předpotopního", „zaostalého" a „neliberálního" (jak úspěšně jste pracovali, sionští mudrci!). Proto jsem byl považován za „nevyvinutého", a to jednak pro nezájem o Darwina a Häckela,[36] jednak i pro své náboženské založení. Podle názoru „osvícených" gymnasistů i některých učitelů bylo v mém věku přímo směšné věřit na „dětské pohádky". Kromě toho jsem byl také vlastenec a ctil jsem cara.

A konečně zde byla také zdánlivě jasná skutečnost, proč jsem byl svými spolužáky považován za zaostalého; neměl jsem žádné politické přesvědčení. Nemít ve čtrnácti letech vlastní politické přesvědčení – to je přece neslýchané!

Uvádím to zde jako příklad, v jakém duchu byla naše mládež vychovávána.

Každý ze spolužáků se vyjadřoval velice pohrdavě o „militarismu". Výše zmíněný premiant třídy ke mně přistoupil a řekl mi zhruba následující:

„Nemůžeš za to, že jsi se narodil v takovém prostředí... Já sám jsem," dodal tišeji, „synem kapitána infanterie. Můj otec však není špatný člověk a něco také četl.

---

[36] Ernst Häckel (Haeckel), 1834-1919, zoolog a ve své době autoritativní popularizátor protikřesťanské Darwinovy teorie; pozn. překl.

Nedá se tedy říkat, že by byl nevzdělaný. Naproti tomu můj dědeček je skutečný flanďák, ale jinak rozumný stařík... Přesto je mi trapné, že můj dědeček a otec mají tak ohavná povolání, která nemohou národu vůbec nic dát..."

Začal jsem na religiózní téma. Můj moudrý kamarád si spolu s několika dalšími pospíšil vysvětlit mi, že víra v Boha a v nesmrtelnost duše jsou názory, které věda již dávno vyvrátila. Podle dnešního stavu poznání není pochyb o tom, že mimo pozemský život neexistuje nic; ani Bůh, ani duchovní svět. Všechny podobné povídačky jsou pozůstatkem temných a pověrčivých časů...

„Ostatně mohu všem hned dokázat, že Bůh není," rozhorlil se tentýž gymnasista, „za chvíli máme hodinu náboženství a pop mě nepochybně vyvolá. Jako vždy dostanu pětku[37] bez ohledu na to, že v Boha nevěřím, ale domácí úlohu jsem si dokonale nabifloval. Nemůže se tedy stát zázrak, že by mě za moje bezvěrectví potrestal Bůh, který neexistuje."

Hodina náboženství začala. Kněz skutečně mladého ateistu vyvolal... a dal mu pětku.

Pocítil jsem něco jako ránu do srdce, když jsem viděl triumf rouhače a cítil jsem se hluboce dotčen ve svých citech a zahanben ve své víře...

Další episoda.

V zimě 1918 jsem seděl ve vězení odsouzen do káznice za monarchistické spiknutí. Měl jsem štěstí, že v době rozmachu bolševiků byl vytvořen „vysoký revoluční tribunál". O pár měsíců dříve za Kerenského i ještě několik měsíců poté by ti samí bolševici udělali krátký proces: za „přečin" i toho nejmenšího druhu se prostě bez soudu střílelo nebo bestiálně k smrti umučilo. Spolu se mnou byl ve i vězení Burcev. Jaká ironie osudu! Socialista, revolucionář, terorista a zapřisáhlý nepřítel monarchie byl zavřen v jedné cele s „nepřítelem lidu", který ohrožoval „vymoženosti revoluce".

Burcev je pouze o čtyři roky starší než já a proto patří k mé generaci.

Jednou mi vyprávěl o svém mládí. Mluvil s potěšením, prostě a stručně, bez nejmenšího sebepřeceňování.

„První revoluční čin jsem udělal v necelých čtrnácti letech; byl jsem tehdy ještě školák. Stalo se to po 1. březnu 1881, kdy se po nás v následujících dnech požadovalo přísahat věrnost novému carovi. Rozhodl jsem se ten akt odepřít, protože odporoval mým názorům, a po dva dny jsem se gymnáziu vyhýbal. Vrchnost si toho samozřejmě povšimla, polapila mě, a přinutila obřadu se zúčastnit..."

Burcevova slova se mne nepříjemně dotkla a oddal jsem se smutným a černým myšlenkám...

„Nešťastní ruští chlapci," pomyslel jsem si, „jak vás také zkazili, jak vám otrávili duši, když již ve čtrnácti letech začínáte vstup do života ‚hrdinským činem' opovrhnutí zákonem své vlasti, naplněni nenávistí k dávné národní a státní základně, jejímuž významu a smyslu naprosto nerozumíte... A to ještě navíc v takové době! V čase tragického konce nejvelkomyslnějšího a nejdobrotivějšího ze všech carů, jehož život plně patřil národu, který konal jen dobro, své poddané nade všechno mi-

[37] V Rusku měli opačné známkování a pětka byla tedy nejlepší; pozn. překl.

loval a pokud se dopustil nějaké chyby, tak snad jenom té, že svému lidu poskytl více svobody, než kolik ten ve skutečnosti potřeboval...

Nešťastní Rusové! Jak vidět, „stranické cesty“ vás přivedly na scestí, takže se při vzpomínce na své nerozvážné mladické kousky dokážete spokojeně usmívat, přestože byste vlastně měli hořce plakat!

Třetí episoda se týká vzpomínek mladého Němce, s nímž jsem se zde v Německu sblížil a jemuž předvídám čestné místo v budoucích dějinách jeho vlasti, protože se od dnešního Německa výrazně liší poctivostí a čestností, miluje svou vlast a nadto je velmi nadaný.

Můj německý přítel byl dva roky v ruském zajetí; během té doby studoval ruštinu, takže ji dnes výborně ovládá. Kromě toho se tam naučil milovat také naši vlast a vážit si jí.

Dnes pohlíží na Rusko stejnýma očima jako já, jako vůbec máme mnoho společných názorů, přesvědčení a ideálů. Dříve si však naši vlast představoval jinak. Během války byl jako zajatec přidělen jistému lesníkovi v okolí Donu, kde začal studovat ruštinu. Nakonec udělal takové pokroky, že sáhl dokonce i po ruské historii a literatuře. Přečetl s pochopením a citem všechny naše klasiky, takže mohl klidně tvrdit, že jako cizinec Rusko dobře zná, zvláště když se v praktickém životě dostal do styku s nejrůznějšími lidmi.

Rovněž se spřátelil se zmíněným lesníkem, člověkem více než šedesátiletým, který bohužel patřil k známému typu „liberálních, inteligentních Rusů“, pohlížejících na Rusko „očima kadetů“ a vkládajících všechny naděje do Miljukova, Gučkova a podobných pánů.

Lesník se snažil mladému cizinci vysvětlit, že všechno dobro pochází výhradně ze společného ruského vědomí, jemuž však svým rozkladným vlivem klade překážky do cesty „zlé samoděržaví“.

Němec však nevěřil všemu, co mu lesník vykládal, nýbrž se rozhodl sám zkoumat v tomto směru; pátral v historii i literatuře a dospěl k přesvědčení, že Rusko děkuje za svůj blahobyt výhradně svým carům.

Kromě Lva Tolstého a Turgeněva se „náš zajatec“ také zabýval Dostojevským, Ljeskovem a A. Tolstým, kteří tvrdili pravý opak toho, co hlásal lesník a mladého Němce v jeho předpokladech jen utvrdili.

Proto se často se starým Rusem dostal do sporu. Jako skutečný kadet se lesník snažil zůstat v rámci sterilizované monarchie a nakonec souhlasil pro Rusko s „anglickým vzorem“ pánů Pitta, Beaconsfielda a Gadstona.

Starý Rus mu kromě jiného vyprávěl, jak již jako student lesnické akademie si se svými kolegy dal slovo, že nikdy nevypustí z úst „ostudné jméno“ cara a vzájemně si slíbili, že svůj život zasvětí podle možností boji se samoděržavím.

S takovými názory a přesvědčením se pak tyto „mladé síly“ a naděje budoucnosti rozešly do celého Ruska... a okamžitě se snažily vklouznout do bezstarostné a zajištěné carské služby!

Když do lesní tišiny dorazila zpráva o převratu z 27. února 1917, radoval se lesník jako děcko. Pospíchal do domu, který mu carská vláda dala k užívání, políbil noviny s obrázky „hrdinů revoluce“ a pak na potkání každého objímal a gratuloval

všem, kdo mu přišli do cesty. Večer pak na počest této „světodějné události“ uspořádal hostinu a v nesčetných projevech uvítal revoluci.

Ke svému „zajatci“ se obrátil následujícími slovy:

„Konečně je zde ten dlouho očekávaný svátek. Nenáviděný carismus je svržený a je také odstraněna aristokracie, která bránila rozvoji Ruska. ... Teď uvidíte, čeho dosáhne ruský lid, společnosti prospěšné ruské síly. Pro vás Němce je zpráva o našem osvobození rozsudkem smrti... Pod samoděržavím jsme vás samozřejmě nemohli porazit, protože sám car zrazoval národ a bránil našemu vítězství, takže vojáci nešli do boje s takovou chutí, s jakou půjdou nyní... Ale teď ještě tak dva měsíce a budete rozprášeni do všech světových stran! Uvidíte, co to znamená, svobodný ruský lid... Uvidíte... Za svobodu!... Hurá...!“

Dlouho však ten fanatický stoupenec nového režimu nejásal...

Záhy se v okolí objevila skupina „soudruhů“, vojáků armády, která podle lesníkova názoru měla již zakrátko rozdrtit Německo... „Hrdinové“ však dali přednost opuštění pozic, před německými jednotkami se stáhli a teprve v bezpečí vzdálené etapy se znovu rozpomněli na své vojenské poslání a začali „statečně“ bojovat – sami mezi sebou, s válkou zcela vyčerpanými důstojníky i s bezbranným obyvatelstvem své vlasti. Každému z nich připadalo neodolatelně lákavé „matičku Rus“ trochu oloupit...

Soudruzi přišli i do místa, kde lesník bydlel, a rozhodli se jej bez okolků „socializovat“. U našeho pobouřeného a čestného liberála, kterému se jeho politické ideály začaly rozplývat, však narazili na odpor. Nakonec přišel nejen o ideály, protože vojáci, podráždění „drzým“ vměšováním „carského úředníka“, jej bez okolků oběsili na stromě.

Není to největší ironie osudu?

Ve školních lavicích si odpřísáhnout lásku k Rusku bez cara, zasvětit svůj život boji proti samoděržaví, být přesto celý život ve službách carské vlády... a nakonec tak nečestně zemřít a ještě k tomu za cara, kterého tisíckrát v myšlenkách zradil, ale od nějž se nestyděl přijímat každodenní obživu.

Tak směšně, smutně a nedůstojně.. ale také tragicky skončil život typického ruského liberálního „inteligenta“.

Jak výmluvné finále! Takto končí celá naše „liberální inteligence“, pro níž v budoucím Rusku nebude místo...

Padl mocný a hrdý dub, jehož kořeny sama podrývala, až nakonec rozpoznala nebezpečí, ale bylo už pozdě... teprve když poznala, že to přece jen byl mohutný dub, který je všechny chránil před bouřemi a úklady doby...

Uvedené příklady vypovídají o opozičním a nepřátelském duchu, jímž byla otrávena ruská společnost a který posledním třem ruským samovládcům (Alexandrovi II., Alexandrovi III. a Nikolaji II.) zabránil sloužit své vlasti a stal se jim nakonec tragickým osudem. S každou z těchto vlád rostly úspěchy „pasivního odporu“, až konečně inteligence přestoupila hranice, které ji dělily od nevzdělaných vrstev a také převzala nálady nedůvěry, nespokojenosti a rozkladu, čímž začalo tzv. „ruské osvobozenecké hnutí“. Rusko se samo vrhlo do propasti...

Evropské veřejné mínění si vysvětluje ruskou katastrofu jinak. Považuje autokracii za příčinu zla přesně tak, jako v moudré a rozumně liberální vládě Ludvíka XVI. viděla důvod tehdejší revoluce.

Avšak evropské veřejné mínění není pro nás směrodatné.

Evropa Rusko vůbec nezná a to málo, co o něm ví, je mu podáváno ve zkresleném a tendenčním světle.

Viníci našeho neštěstí se přece sami neprozradí... Ruské samoděržaví bylo pronásledováno a nakonec i svrženo z toho důvodu, že bylo jedinou mocnou oporou a ochranou naší země i národa před židozednářským panstvím!

Židovské dobyvačné tužby se nemohly plně projevit do té doby, dokud car svůj národ chránil. Uměly si však najít podporu v samotném národě, a dokázaly také oslabit a rozštěpit hlavní oporu ruské moci, církev.

Poté, co jsem zde podrobně osvětlil roli Židů, najde se snad už jen málo takových, kteří by byli jiného názoru. Věřím, že se jim už otevřely oči a spadla z nich rouška židovské sofistiky, kterou Židé po celé generace mátli a zastírali zdravý lidský rozum.

Těm, kdo jsou stále ještě raněni slepotou nebo se uzavírají pravdě, možná pomohou slova Petra Velikého, jehož myšlenkami i činy se v nejtěžších chvílích svého politického života inspirovala i Kateřina Veliká.

„Ve své zemi bych raději viděl mohamedány a pohany nežli Židy," řekl Petr Veliký, „protože jsou proradné šelmy a podvodníci. Takovému zlu nebudu pomáhat, ale vymýtím je, jakkoli se mi snaží vlichotit".[38]

Také jeho nástupci vytrvali na stejném stanovisku. Romanovci uměli být svému národu ochráncem a z toho důvodu se také jejich dynastie stala objektem židovské nenávisti...

Jako Rus jsem přesvědčeným stoupencem autokracie, ale neuzavírám se skutečnostem a vím, že na světě není nic dokonalé. Nepodceňuji nesprávnosti, kterých se Rusko za samoděržaví dopustilo; jeho obraz je bohužel zatemněn také špatnostmi a roztržkami, a mnoho nedobrých lidí se provinilo na svých bližních. Byli i lidé, jež pro své vlastní zájmy dávali v sázku zájmy státu, a existovali také nečestní a nespravedliví úředníci, kteří kradli, lhali, podváděli a trpěli mnoha dalšími slabostmi.

Přesto jsem pevně přesvědčen (a poslední léta to jen potvrdila), že bez cara, bez samoděržaví se zmíněné negativní vlastnosti přinejmenším zesteronásobily. Příčin takového stavu je mnoho, ale především je třeba vyzdvihnout skutečnost, že v Rusku je až příliš mnoho Židů – od těchto parazitů musí být země konečně osvobozena!

V národě dřímají nespočetné síly a schopnosti, které však mohou být probuzeny pouze pod egidou nám blízké, národní autokracie.

Dokonalost a krása této ideje nemůže již pro svou naprostou čistotu vyjít od nás, hříšných lidí, protože

„Si grands que soient les rois, il sont ce que nous sommes…,„[39]

„Ils peuvent se tromper tout comme les autres hommes..."[40]

---

[38] „Příběhy a vyprávění o Petru Velikém", Ruský archiv z roku 1884, str. 361.

[39] Jsou-li králové velikými (silnými, slavnými), jsou takovými proto, že jsme takovými my; pozn. překl.

Jakkoli nedokonalý byl starý režim, který si ruská říše vytvořila na rozdíl od ostatních vládních forem, jež se vzájemně svrhávají a střídají, přesto byl zárukou štěstí a prosperity Ruska.

Abychom si udělali jasno v tom, co taková neomezená samovláda vlastně představuje, uvedu zde dva příklady. Předtím bych však chtěl ještě vysvětlit, proč je princip ruské autokracie pojednáván odděleně od všech ostatních monarchistických principů. Mám zde především na mysli myšlenku „absolutismu“, jejíž hlavní základnou je posvátný čin pomazání panovníka. S ním totiž nositel nejvyšší státní moci současně symbolizuje tradice svého národa, jeho mravů a zvyků i zakořeněnou osobitost, slovem všechno to, co teprve moci dodává národní charakter. Z toho důvodu se tedy jakožto monarchista zabývám zvláště ruskou autokracií jako výrazem specificky ruské národní povahy.

Vraťme se tedy k příkladům.

V červenci 1920 vyšel v novinách „Daily News“ článek o soudním jednání, konaném krátce předtím v Londýně.

Manželský pár žaloval mladého muže, jemuž kladl za vinu, že zapříčinil sebevraždu manželčiny sestry. Jak předepisuje zákon, mladý muž byl pro nedostatek důkazů slyšen jenom jako svědek.

Před soudem však vyšly najevo do nebe volající věci.

Svědek se seznámil s dívkou, pocházející z řádné rodiny, vždy dbající na morálku i náležitou výchovu. Dívka už neměla rodiče, žila proto samostatně a živila se jako kancelářský zaměstnanec. Jednoho dne se mladému muži podařilo ji přemluvit a po slibu, že se s ní ožení, se nechala svést. Krátce poté svědek pod nějakou záminkou zmizel z města a jeho nešťastná oběť zjistila, že onemocněla nějakou jí neznámou chorobou.

Dívka se dlouho trápila a své vdané sestře věc tajila, ale nakonec se rozhodla svěřit lékaři, od něhož se dozvěděla hroznou pravdu: syfilis!

Dívka se ze zoufalství otrávila a zanechala sestře dopis, v němž jí všechno sdělila, a jen ji prosila, aby se na ní nehněvala. Dopis končila slovy: „Nebojím se předstoupit před Boha, protože cítím, že jsem již zde na zemi svou vinu odpykala nevýslovným utrpením. Žít však navždy zneuctěná, a k tomu ještě s takovým utrpením, je nad moje síly... Neumím Ti vylíčit svoje trápení a proto odcházím dobrovolně ze světa. Nikdy bych se jako taková nemohla vrátit do tvého milého domu...“

Při čtení dopisu před soudem byli dojati všichni včetně soudců. Četly se také dopisy mladého muže (psané na stroji a nepodepsané), v níž dívce sliboval manželství.

Vina svůdce tedy byla prokázána, o čemž nepochybovali ani soudci... Obžalovaný ale všechno popřel, dokonce i svou známost s mrtvou.

Jakkoli byli soudci rozhořčeni nad takovým výsměchem spravedlnosti, museli podle „litery“ zákona svědka zprostit obžaloby.

Muž sestry k smrti utrýzněné vyskočil a zvolal na soudní sál: „Pokud je anglický zákon bezmocný proti takovému zločinu, pak nepotřebujeme zákony vůbec. Ujiš-

[40] Mohou se mýlit (klamat) zcela jako ostatní lidé; pozn. překl.

ťuji vás, páni soudci, že jakmile vyjdu z budovy, toho hanebného člověka zastřelím jako vzteklého psa..."

„K tomu nemáte právo," namítl mu soudce, „a pokud to uděláte, budete přísně potrestán. Přenechejte trest jeho vlastnímu svědomí."

Je to triumf práva? Ne, pouze vítězství mrtvé litery. Tedy právě to, co staří Římané označili následující antitezí: „Summum ius – summa injuria."[41]

A na takový prohřešek proti zdravému lidskému rozumu nejsou ani v tak kulturní zemi jako je Anglie žádné opravné prostředky.

Je tomu tak proto, že zákonodárství nemůže předvídat nedokonalost lidského rozumu, který zákony píše...

Proti takové do nebe volající nespravedlnosti však v autokratickém Rusku existovaly opravné prostředky a východiska.

Prokáže to příklad z časů cara Nikolaje I.

Ve třicátých letech minulého století[42] se mladý a bohatý gardový důstojník zamiloval do dívky, skromné a dobře vychované cizinky, která však nenáležela do společenské třídy zamilovaného vojáka. Na veškerá naléhání důstojníka dívka však odpovídala, že jakkoli jej miluje, nikdy mu nebude patřit, pokud je nespojí zákonný sňatek.

„Ženich" se však svého poblouznění neuměl odřeknout, ale také nechtěl uzavřít nerovný sňatek. Proto se rozhodl podvést nezkušené a jen na sebe odkázané děvče, které neznalo obyčeje země ani pravoslavné církve.

Spolu s několika kamarády přivedl „nevěstu" k skromné bohoslužbě pod záminkou fingované svatby v kostele, kterou k tomu účelu zaplatil. Pak se v domě zdánlivého „manžela" pořádala svatební hostina.

Brzy poté důstojník opustil službu a s nic netušící „ženou" odjel na svůj statek.

Plynula léta a mladá „paní" porodila děti. Mladému muži jeho milující „manželka" a nyní i starostlivá matka stále více přirůstala k srdci.

Při vzpomínce na svůj zločin se soužil, oddával se chmurným myšlenkám, rozhodl se polepšit a ze všeho se jí vyzpovídat, uspořádat skutečnou svatbu a uznat děti za zákonné. Nedokázal však najít odvahu předstoupit před tu, kterou tolik miloval a přiznat se jí ke svému podvodu, až náhle jednoho dne nečekaně zemřel a svou družku včetně nemanželských dětí zanechal zcela nezaopatřenou.

Teprve teď ubohá žena poznala celou hroznou pravdu. Z vážené a ctěné dámy se rázem stala chudá a všemi ubližovaná žena bez domova. Její děti, ještě nedávno vychovávané v bohatství a dostatku, byly přes noc vydány smutnému osudu. – Šlo opravdu o rozum...

Příbuzní zemřelého důstojníka se ujali dědictví a vyhnali ji z domu...

Nešťastná žena odjela do Petrohradu a snažila se tam něco dokázat, ale vždy bez výsledku a bez naděje na úspěch, protože zákon byl jasný a tvrdý. Několik známých se nad ní slitovalo, ale ani oni nedokázali nic: „Dura lex, sed lex!"[43]

Šlo o podobný případ jako londýnský „Summum jus – summa injuria".

---

[41] Nejvyšší právo – nejvyšší bezpráví; pozn. překl.
[42] Tj. 19. století; pozn. překl.
[43] Tvrdý (přísný) zákon, ale zákon; pozn. překl.

A tak nevinná oběť cizího podvodu a egoismu musela trpět a spolu s matkou i nevinné děti.

Okamžik! Tak by tomu jistě bylo v jiném státě, ne však v Rusku, v „barbarském a despotickém Rusku, v zemi karabáče a svévole“.

Bůh vnukl nešťastnici obrátit se s žádostí na Jeho Veličenstvo. Zoufalá matka se v ní carovi svěřila a vyznala z bolestí své usoužené duše.

Žádost předal carovi ministr hrabě Adlerberg. Car si listinu přečetl, zachmuřil se, ale pak se s úsměvem obrátil na ministra:

„Co si o tom myslíš, milý hrabě, jak by se té nešťastnici dalo pomoci?“

„Zdá se mi, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Adlerberg, „že se nedá nic dělat. Zákon je zde bezmocný...“

„Pak máš špatné představy o smyslu samoděržaví,“ zvolal car, „podívej se!“

Vzal žádost a napsal na ni:

„Bohoslužbu považovat za řádný sňatek. Nikolaj.“ – Tím car samozřejmě neměl v úmyslu zasahovat do posvátných církevních obřadů, nýbrž jen občanského práva, které s nimi souvisí.

Mrtvý zákon byl zahanben a zvítězila živá pravda. Žadatelka se ještě téhož dne z bezprávné oběti cizího zločinu změnila v zákonnou matku a dědičku toho, jehož v dobré víře považovala za svého muže a zasvětila mu celý svůj život.

Vraťme se však zase k podobnostem ruské a francouzské revoluce. Pokud snad bude čtenář nespokojený s tím, že jeho trpělivost vystavuji příliš dlouhé zkoušce a přeskakuji z jednoho předmětu na druhý, pak mám proto také omluvu i vysvětlení.

Přímá cesta je správná tehdy, máme-li před sebou cíl, jaký jsme si určili, o nějž usilujeme a který vede všechny naše myšlenky a pocity. Přesto není bez zajímavosti rozhlédnout se přitom do stran i dozadu. Přímou a vyznačenou cestu k cíli tím přece neopouštíme...

Takovou cestou jsme udělali různá pozorování a nasbírali zkušenosti, takže naše další putování možná v jistých kruzích vyvolá zděšení...

Lenin, Trocký, Kerenský, Vinaver, Gučkov, Miljukov a ostatní si klidně mohou vykřikovat o „násilí“. Na pochod se dali nepochybní „kontrarevolucionáři“, chystající úder na „vymoženosti“ revoluce. Obrátí se na židovské pány všech zemí světa a budou prosit o pomoc a ochranu.

Tito páni se ve své věci velmi dobře vyznají a proto ne nadarmo bijí na poplach.

Ale my, vážení čtenáři, nezamýšlíme dělat žádnou „kontrarevoluci“. Jenom jsme zde shromáždili materiál, na nějž jsme cestou narazili. Nemáme u sebe pumy ani výbušniny a nehodláme vyhodit do vzduchu první větší židovskou banku... V tomto ohledu je všechno v nejlepším pořádku a zůstaneme dál oněmi pokojnými občany, trpělivě snášejícími jařmo obřezaného národa tak, jak jsme to dělali již dříve...

Co potom znamená shromažďovat materiál? Všechno je přece tak nevinné: pouhé skutečnosti, vzpomínky, protokoly a židovské pletichy, které jsou ovšem potřísněné nevinnou krví. Nebyli jsme to však my, kdo ji prolil; proč potom ten pokřik o „násilí“?

Kromě těchto materiálů nemáme žádné jiné zbraně ani peníze, za něž bychom si mohli koupit ozbrojené Číňany a podobnou chátru.

Veškerá moc je přece ve vašich rukou! Proč se tedy bojíte a na pokyn nějakého židovského bankéře je smečka katů připravena se na nás vrhnout?

Jediné a skutečné nebezpečí pro všechny dnešní dobyvatele světa spočívá totiž v pravdě, uložené v našich materiálech, kterých se bojí jako Kristova kříže. Oni sami vědí, že tento materiál pro ně bude dříve nebo později smrtící.

Není však už pozdě křičet o „násilí“? Jsou úslužné vlády ve Francii, Anglii, Itálii a zčásti také v Německu a Rakousku ještě schopné jim pomoci?

Židovské panství v Maďarsku bylo svrženo, a v Německu jdou „Protokoly sionských mudrců“ z ruky do ruky, od domu k domu, a všude probouzejí obyvatelstvo.

Ve švýcarských městech Lausanne, Ženevě a Bernu se pořádají přednášky o židovských záměrech. Totéž se, i když v menší míře, děje také v Itálii a dokonce i ve Francii a Anglii...

Zdá se, jako bychom mohli doufat, že se Bůh nad křesťanským světem smiluje a že nás symbolický židovský had[44] nezardousí svou smyčkou...

Věčný Žid bude muset znovu zírat na trosky své satanské stavby...

Roku 1906 začala Státní duma se svým nekonečným žvaněním. Roku 1789 se ve Francii sešly Generální stavy.

Ohledně nových podmínek ke zlepšení stavu obyvatelstva i spokojenosti a blahobytu v zemi oba parlamenty nedokázaly udělat absolutně nic. Tajnými vůdci národů byly určeny k jiným účelům, totiž k otřesení základů států. Oba „instituty“ se poctivě snažily o podněcování neklidu a nespokojenosti ve všech vrstvách obyvatelstva i o kladení všemožných překážek orgánům státní správy a pořádku.

Rozbíjení říše tak postupovalo vpřed nezadržitelně a spolehlivě.

Jsem si jist, že od toho nebo onoho člena Dumy nevyšlo ani jediné skutečně užitečné a produktivní opatření. Stání duma se může pochlubit jen dvěma věcmi, které méně přispěly k prospěchu naší vlasti, ale tím více k dosažení jistého účinku. Tak za prvé to byla válka s Německem, a za druhé zinscenování petrohradských nepokojů v roce 1917, což pak obojí vedlo k zahájení revoluce, přičemž v druhém případě se Duma musela dožadovat „podpory“ u anglického vyslance...

Prakticky totožnou roli sehrály ve Francii Generální stavy.

Opatření a počiny krále Ludvíka XVI. byly všechny účelné, produktivní a plné rozumných a prospěšných myšlenek stejně tak, jako opatření vlády cara Nikolaje II.

Na francouzském i na ruském trůnu seděli v době velkých historických událostí monarchové, kteří vynikali vysokými morálními i duševními vlastnostmi, a vždy usilovali sloužit své vlasti podle nejlepšího vědomí a svědomí... a také se vyznačovali až příliš velkou důvěřivostí i vírou v upřímnost lidských citů a snah.

---

[44] Symbolický had nebude triumfovat. Židé jsou ovšem pevně přesvědčeni, že se jim podaří odstranit všechny překážky a dosáhnout definitivního vítězství. Jinak by se nedaly vysvětlit jejich otevřené, drzé a smělé výpady. Podle všeho se Židé již svých obětí neobávají a nepovažují za nutné skrývat své skutečné úmysly.

Dostatečně to dokazují nespočetné episody z naší doby. Tak např. francouzské noviny „Le Journal“ ze 14. září 1920 popisovaly slavnosti ve Fiume (Splitu) při prohlášení samostatnosti tohoto města. Jak známo, města se zmocnil zednář a Žid d'Annunzio. Při této příležitosti vyvěsil nad „svým“ územím novou „státní vlajku“, která také zdobila všechna náměstí a ulice. Na vlajce byl symbolický židovský had, zakousnutý do vlastního ocasu...

Roku 1919 vyšla v Německu mimořádně zajímavá a moudrá knížka „Monarchové a filosofové“.[45]

Kdo tu drobnou práci četl, jistě s jejím autorem souhlasí tam, kde říká, že právě takoví monarchové, kteří se vyznačují vysokým nadáním, jasným rozumem, dobrým srdcem a dbají na dobro svých poddaných, jsou vždy v největším nebezpečí, že budou zaprodáni a zrazeni vlastním národem.

Štvaní a pobuřování proti králi a královně!

Tak zněl příkaz, vydaný zednářstvem v 18. století. Nelze argumentovat tím, že až napoleonská epocha představuje začátek rozkladu Francie. Triumfálním tažením Evropou jen ukončila své slavné dějiny velká Francie, „Le beau Royaume de France et de Navarre“.

Napoleonovo vítězné tažení bylo labutí písní velkého národa. Od té chvíle už Francie nezadržitelně klesala a pouze vnější lesk a koncentrace židovského kapitálu v hlavním městě dosvědčují její někdejší moc a velikost!

Dnešní Francouzi, kteří se vyznačují hlavně násilnostmi na „poražených“, nemají vůbec nic společného se slavnou „minulostí“ své země.

Přibližně za stejnou dobu, tedy zhruba dvaceti let, se zednářům podařilo zcela zničit popularitu Ludvíka XVI. i Nikolaje II., a ve dvou velkých národech otřást do základů láskou a důvěrou ve své vladařské ochránce.

Také ve Francii k tomu nestačila ani tak mocná zbraň jako pomluva, a muselo se použít jako u nás také padělků a lží.

A rovněž tak ve Francii se pronásledování zaměřilo hlavně proti královně a ne proti králi, který byl pouze diskreditován a vydáván za oběť nemorálního rodinného života.

Přesně tak tomu bylo také v Rusku. Zcela jako u nás byl rodinný život francouzského krále velmi šťastný. Jak hrozné muselo potom pro královnu být cílem a obětí nesčetných pomluv a nechutných báchorek!

A jako svého času ve Francii zpracovávali spisovatelé – židovští, zednářští a angličtí agenti – veřejné mínění, stejně tak i později v Rusku podvraceli ustavičně autoritu cara.

Obě vlády byly stejně nešťastné, oběma monarchům se nic nedařilo. Ať podnikli cokoli, všechno se obrátilo k jejich vlastní škodě, v neštěstí pro dynastii i monarchistický princip vůbec.

Vypadalo to, jakoby měl ve hře prsty zlý čaroděj.

My víme, že takový černokněžník tam skutečně byl, a také víme, kdo jím byl – tentýž zjev ve špinavém kaftanu se svou staletou nenávistí i národní špatností.

V Rusku napomohla nepřátelům vlasti ještě samotná ruská společnost.

Naše inteligence, kterou jsem v první kapitole již podrobně vylíčil, vnesla svou rozkladnou sílu do strany kadetů, jež vznikla v jejích řadách a která se pak stala vůdčí silou „ruského osvobozeneckého hnutí“. Přední kadeti byli horliví zednáři a současně „šábesgójové“, tedy věrní služebníci Židů.

[45] V originále *Die Monarchen und die Philosophen*.

Nerozumná a netalentovaná strana „eserů“ (především ohledně svých ruských členů) postoupila své místo stejně netalentované, avšak vychytralé straně konstitučních demokratů (kadetů).

Veškerá odpovědnost spočívala momentálně na posledně jmenované straně, která se však nakonec dočkala trpkého zklamání, protože eseři přenechali prostě lůze celou záležitost, jež měla uspokojit ctižádost tolika „osvícených“ poslanců.

Ale jak eseři, tak i lůza museli nakonec také vyklidit pole, protože se jej definitivně zmocnili Židé.

Vezmeme-li v úvahu, že mezi kadety byla i celá řada zednářů nejvyššího řádu (např. kníže Lvov, Vinaver, Miljukov, Maklakov a Nabokov), nelze uvěřit naivitě, s níž tato strana věřila ve vítězství své věci.

K jasnějšímu obrazu věci, která se právě odehrávala, bychom toho museli vědět víc o židovských tajemstvích.

Museli bychom vědět, jak smýšlel a co dělal vrchní konstantinopolský rabín, řídící všechna revoluční hnutí prostřednictvím svých nesčetných agentů (mezi nimiž byl také v Rusku i v Německu „pracující“ Karel Radek).

Dále by nám muselo být známo, co podnikala zajímavá rodina Schneersohnů, jejíž hlava svého času sehrála významnou roli v Juščinského procesu (známý případ rituální vraždy). Rovněž bychom museli znát, jak smýšlel v Anglii opatrně skrytý Ginsburg, známý jako Achad-Haam, předák východního sionismu. Tento Ginsburg (Achad-Haam) je pro nás zajímavý také díky „Protokolům sionských mudrců“, které představují základ politického programu Židovstva.

Co dělali Gruzenberg a Rutenberg? A co moskevští komisaři?

To jsou otázky, které nám brání vyřešit poslední slůvko v tak komplikovaném rébusu.

Pro toho, kdo se o věc zajímá, to mohou být alespoň částečně ukazatelé cesty.

Mohlo by se mít za to, že míra trpělivosti Ruska byla konečně dovršena, ale není tomu tak. K zamyšlení je např. následující případ, který se nedávno udál.

V Moskvě žila ve své vile již po dlouhá léta stará a bohatá dáma. Všechno u ní prozrazovalo dobrý vkus a cit pro umění. Dokázala také během doby nashromáždit sbírku vzácných uměleckých předmětů i jiných cenností.

Bolševická vláda ji zatím ani v nejmenším neobtěžovala a nechávala starou dámu v jejím domě, až se konečně počátkem roku 1920 vrátil z Berlína „vyslanec“ Joffe a potřeboval rezidenci, protože ostatní obytné domy se jemu i jeho ženě nezdály být dost dobré a všechny paláce si již zabrali ostatní Židé.

Jak známo, bolševici neváhali s radikálním řešením a přirozeně že také nikdy nebrali ohledy na zájmy gójů, když šlo o uspokojení rozmarů svých „hodnostářů“.

Dámě tedy bylo sděleno, že její dům je zkonfiskovaný a musí jej ihned uvolnit, protože do něj zamýšlí přesídlit „soudruh Joffe“. Také z domu nesmí nic odnést. Na otázku nešťastnice, co s ní nyní bude, se jí dostalo odpovědi, že si přece může najít místečko někde v noclehárně.

Dáma však dobré rady neuposlechla a ještě téhož dne se raději otrávila. Krátce poté se ve vile usadil soudruh Joffe se svou ženou a „dvořanstvem“.

Ruský obětní beránek všechno trpělivě snášel...

Jaký pokřik by spustili naši liberálové starých časů, kdyby se v nějakém zastrčeném koutku říše carský úředník dopustil jen nepatrného zlomku toho, co si dovolují dnešní držitelé moci!

„L'Autrichienne!“,[46] tak nazývali Francouzi Marii Antoinettu, když byla ještě manželkou dauphina, následníka trůnu. Říkalo se jí tak i později jako královně.

Se stejným nenávistným pokřikem ji zdivočelá lůza provázela, když s hrdě zdviženou hlavou kráčela na popraviště, na místo posledního utrpení i vysvobození.

Kdyby jen čtenář tušil, kolik tam bylo tehdy židáků, kteří dav ze všech sil podněcovali a štvali.

„Kromě utrpení našeho Spasitele asi nejsou strašnější vzpomínky lidského trápení i lidské nenávisti než v případě krále Ludvíka XVI. a jeho rodiny“, říká Beauchesne ve své knize „Louis XVI., sa vie, son agonie, sa mort“.[47]

Kromě označení královny jako „L'Autrichienne“ se královské rodině říkalo také „Kapeti“.

„Louis Capet“, „Le citoyen Capet“, „la citoyenne Capet“ a „la famille Capet“[48] – taková označení se objevují ve všech dokumentech té doby.

Proč se tak vlastně králi říkalo? Nebylo to přece jeho rodinné jméno. Král Ludvík XVI. byl členem dynastie Bourbonů, jež následovala po vyhynulé dynastii Valois, která zase byla následovnicí Kapetovců. Z jakého důvodu jej tedy nenazývali Bourbon, nýbrž Kapet? Proč byl dáván do spojení s dávno vyhaslou dynastií?

Rozhodně nešlo o náhodu...

Tajná činnost židovského satanismu se ve 13. století mohla tak rozvinout hlavně proto, že ji podporoval zrádný a od Boha odpadlý templářský řád.

Tento mimořádně bohatý rytířský řád (samozřejmě podporovaný židovským kapitálem) byl tvořen chytrými, energickými a talentovanými muži, kteří uměli všude uplatňovat svůj vliv a rozvíjet své protikřesťanské učení. Roku 1306 řád pod vedením velmistra Jakuba de Molaye přesídlil do Paříže tehdejšího krále Filipa IV. Sličného, kterému byl řád trnem v oku. Nakonec nechal král templáře pozatýkat a zabavit jejich majetek, čímž bylo skoncováno s jejich dlouhou ďábelskou činností.

Ti nemnozí členové řádu, kteří unikli trestu a zachránili se, ovšem ve své podvratné činnosti potají pokračovali. Nenávist k Filipovi IV. i jeho nástupcům však zakořenila také v krátce poté již pod novým jménem vzniklém zednářském řádu. V moderním zednářstvu se dodržuje velmi pozoruhodný obřad, spočívající v bodání dýkou do voskové figuríny, zvané Filip IV. a Kapet, za současného proklínání a příslibu pomsty. Po mnoho staletí, kdy mezitím již dynastie Filipa Sličného vymřela, se obřad udržel jako symbolický obyčej. Nakonec ale templáři přece jen měli možnost pomstít se na vzdáleném nástupci nenáviděného krále. Zmíněný nástupce měl jiné jméno. Přesto však zarytá nenávist a touha po pomstě tento podivný obyčej po celou tu dobu zachovala: představuje totiž tradici, která má upomínat na vraždu krále, na uskutečnění starého obyčeje.

[46] Tj. „Rakušanka“.
[47] *Ludvík XVI., jeho život, agonie a smrt*; pozn. překl.
[48] Tj. „Ludvík Kapet“, „občan Kapet“, „občané Kapeti“, „rodina Kapetů“.

Z toho důvodu také vystoupil Ludvík XVI. na popraviště pod cizím jménem.

Pro čtenáře, kteří stále ještě nevěřejí na společné židovsko-zednářské spiknutí, uvádím názory různých Francouzů, o jejichž autoritě a upřímnosti nelze sebeméně pochybovat.

Nejprve to bude výňatek z dopisu kardinála Mathieu svému dobrému příteli, datovaném 7. dubnem 1875.

„Ohledně otázek, které Vás zajímají, tedy sděluji následující informaci, za jejíž správnost se mohu zaručit.

Konference zednářů vyšších stupňů, konané roku 1785 ve Frankfurtu, se účastnili také dva zástupci nejvyšší společnosti města Besançonu, poštovní inspektor Raimond a předseda komory Maire de Boulignier. Shromáždění rozhodlo o zavraždění krále Švédska a francouzského Ludvíka XVI. Ani Raimond, ani Boulignier nic takového od konference neočekávali; nanejvýš pohoršeni a pobouřeni se vrátili domů a rozhodli se již nikdy nepřekročit práh lóže. Vzájemně si však slíbili, že nikomu tajný závěr konference neprozradí, avšak ten, kdo z nich bude umírat jako poslední, má právo svěřit se svým nejbližším. Proto byl do celé věci zasvěcen také pan Bourgon, v Besançonu velice vážený občan, který nedávno zemřel ve věku devadesáti let. Byl to velmi řádný člověk, čestný, upřímný a věrný svým zásadám. Znal jsem jej 42 let a za tu dobu jsem se naučil si jej vážit. Často mi podrobně vyprávěl o frankfurtském zasedání tak, jak to sám slyšel od přímých účastníků.

Z toho vidíte, jak tato sekta své atentáty předem naplánuje a pak také provádí...

Pan Bourgon byl ‚Président de Chambre honoraire de la Cour‘.“[49]

Zajímavé je zde také Deschampsovo dílo „Tajné spolky a společnosti“. Najdeme v něm potvrzení našich předpokladů, že dokonce i příslušníci nejvyšší francouzské společnosti jako např. vévoda Larochefoucald, vévoda Biron, Lafayette a další ze všech sil napomáhali revoluci k vítězství, i když o tom někteří z nich neměli tušení.

Autor ve své knize uvádí členský seznam lóže „Propaganda“, kteří se rekrutovali z řad nejvyšší aristokracie.

Zcela příznačná byla v tom smyslu „Lóže z Versailles“, která si říkala „Lóže nevinného Jana“. Na zámku Blement byly nalezeny protokoly ze zasedání této lóže ze 31. března 1775 a 20. března 1782. Tvoří svazek o 340 stránkách. Koženou vazbu zdobí všechna důležitá znamení a symboly zednářů: kružítko, úhelník, olovnice, nivelační přístroj, dále olivová ratolest, a nechybí ani nezbytný pentagram. Uprostřed je nápis:

Rejstřík
usnesení a nařízení
lóže Svatého Jana Nevinného
ku slávě Velkého Stavitele
Všehomíru
pod protektorátem osvíceného

[49] Prezident čestné soudní komory.

Velmistra
5775

A jaká jsou tam jména! Jakoby před námi defilovala stará sláva a celá historie Francie. Jsou tam muži i ženy, „bratři i „sestry“: markýza de Monmort, hraběnka Blache, komtesa de Foudois, markýz de Grammont, vikomt de la Roche, markýz d’Avricourt a mnoho dalších.

„Osvíceným velmistrem“ nebyl nikdo jiný než vévoda Orleánský, bratranec krále Ludvíka XVI., z historie známý pod jménem „Filip-Egalité“. Monjois popsal obřad, kterým musel princ projít k dosažení (pro křesťana) nejvyššího zednářského stupně „rytíře Kádoše“:

> „Ludvík Filip Josef byl pěti zednáři přiveden do temného sálu, na jehož konci ležely ve výklenku lidské kosti. Výklenek osvětlovala lampa, jejíž světlo bylo namířeno na kostlivce. V rohu pochmurné místnosti byla figurína, zahalená drahocenným královským rouchem. Uprostřed místnosti pak stál dvojitý žebřík.[50]
>
> Když Ludvík Filip Josef vstoupil do sálu, bylo mu přikázáno ulehnout na podlahu a setrvat nehybně jako mrtvý. Poté musel vyjmenovat všechny své dosavadní zednářské stupně a zopakovat přísahy, složené při tehdejších obřadech. Pak mu byly nabubřelým tónem vypočítány všechny přednosti a všechna práva, spojená se stupněm, který hodlal zaujmout. Po slavnostní řeči musel odpřísáhnout, že nikdy nenaváže styky s maltézským řádem a že žádného jeho rytíře do své lóže nepřijme.
>
> Po skončení první části obřadu mu dovolili zase vstát a přikázali, aby vystoupil na žebřík. Když se postavil na nejvyšší příčku, nařídili mu seskočit dolů, což také hned udělal.
>
> Po tomto prapodivném cviku mu vysvětlili, že právě dosáhl (pro Nežida) toho vůbec nejvyššího zednářského stupně.
>
> Sotva stál zase na podlaze, vtiskli mu do ruky dýku a přikázali bodnout do „korunované“ figuríny, jak také bez váhání učinil. Ze zasazené rány vytryskla červeně obarvená tekutina, která kandidáta potřísnila a na podlaze vytvořila rudou kalužinku.
>
> Poté mu přikázali, aby krále představující figuríně odřízl hlavu, vzal ji do pravé ruky, držel před sebou a levou rukou na ni namířil „zakrvácenou“ dýku.
>
> Po ukončení této části obřadu jej poučili, že ve výklenku ležící kosti představují tělesné pozůstatky Jakuba de Molaye, velmistra templářského řádu, a „člověk“, jehož krvavou hlavu držel v ruce, byl král Filip Sličný.
>
> Dále následovalo vysvětlení tajných znamení, potvrzujících jeho příslušnost k nové hodnosti, které se mu právě dostalo. Znamení vypadala následovně: pravá ruka se položí na srdce, pak se předpaží a nakonec nechá klesnout ke kolenu na důkaz, že „Rytíř Kádoš“ je vždy připraven k pomstě. Současně mu byl prozrazen způsob pozdravu při setkání s jiným „rytířem Kádošem“: podávají si ruce způsobem, jakoby bodali dýkou. Tím celý obřad skončil.“

[50] Pod tímto označením se skrývají obyčejné štafle; pozn. překl.

Těžko si představit odpornější podívanou než na francouzského prince, který probodl „krále“ dýkou a drží v ruce jeho krvavou hlavu!

Tito pošetilí a ambiciózní jedinci, kteří se takto stávali hračkami v rukou lidí, nesrovnatelně prohnanějších než oni sami, nepojali sebemenší podezření ani při výše popsané komedii. Nepochopili, že zřizováním zednářského Šalamounova chrámu současně napomáhali zničení staré Francie, své vlasti! Francii, kterou oni všichni po staletí ochraňovali před těžkostmi a útoky doby, nyní sami pomáhali zničit!

I když většina těchto aristokratů a příslušníků inteligence netušila, co vlastně činí, o vévodovi z Orléansu, viditelné hlavě francouzských zednářů, rozhodně nelze tvrdit, že by býval jednal z nevědomosti, protože útoku na svého bratrance a krále se účastnil zcela záměrně. Udržoval důvěrné vztahy se židovskými kruhy a věděl, že všechny lóže jsou pro ně pouhými šachovými figurkami. Hrabě Glister ve své knize „Pozoruhodné příhody z mého života“ uvádí, že vévoda Orleánský při návštěvě Anglie dostal od rabína Falk-Schöna talisman, starý prsten, kterému Židé přikládali mystický význam a byl údajně určen pro vévodu, pravou korunu Francie.

„Angličanka!“, tak říkali v Rusku carevně Alexandře Feodorovně již od prvního dne, kdy vstoupila na půdu vlasti, které okamžitě věnovala veškerou důvěru, lásku i naději svého dobrého srdce.

Carevna nikdy neprojevovala sklony k světskému životu. Své dětství i rané mládí prožila v podmínkách podnětné činnosti a vážných myšlenek, nejprve v poklidném rodinném životě v Hessen-Darmstadtu a později pak u dvora anglické královny Viktorie, u které zastávala funkci soukromé sekretářky a dostalo se jí výborného vzdělání.

Ani lesk petrohradského dvora se svými okázalými zábavami nedokázal mladou carevnu zlákat k tak povrchnímu životu.

Prvních deset let vlády Nikolaje II., tedy až do japonské války, carevna svědomitě vykonávala všechny povinnosti jako přijímání oficiálních hostů, účasti na slavnostních hostinách a podobných ceremoniích, jež monarchistický stát vyžaduje, ale které jsou pro všechny hlavní zúčastněné unavující a nudné.

Není proto divu, že carevna dávala přednost rodinnému životu a kruhu několika skutečných přátel.

Nechuť carevny k veřejnému životu ovšem dávala záminku k nejrůznějším pověstem a temným silám napomáhala vytvářet vůči ní ne-li přímo nepřátelské, tak alespoň nevlídné nálady.

Jedno pěkně k druhému a nakonec se věci dostaly tak daleko, že ať už carská rodina udělala cokoli, nikdy to nebylo petrohradské společnosti po chuti. Není třeba dodávat, že zkušení a trpěliví režiséři v pozadí jen podporovali a dotvářeli příslušné nálady, kterým ovšem chyběla logika, rozum, cit i takt!

Petrohradská společnost se k carevně chovala nespravedlivě, chladně a někdy až nenávistně. Odmítavý postoj Petrohradu k ní byl znatelný již od okamžiku, kdy vstoupila na ruskou půdu, a z cizí princezny se stala vladařkou všech Rusů. Přísně zdrženlivá osobnost Jejího Veličenstva, trochu chladná (avšak zářivá) krása pro ty, kteří neměli štěstí blíže ji poznat a přesvědčit se o jemnosti a dobrotě, o vstřícnosti i důvěřivosti její čisté duše, i carevnin vážný charakter jsou všechno vlastnosti, kte-

ré na hluboce založeného člověka musí zapůsobit, ale prázdnému a lehkomyslnému světu samozřejmě neříkají nic.

„Studená Angličanka“! V těchto slovech byla skryta mimořádná nenávist, jíž si dotčená ruská duše chtěla ulevit.

Řečené označení se však udrželo jen do začátku devadesátých let, kdy různí Miljukovové, Gučkovové a další budoucí vrazi Ruska začali dělat zamilované oči na Anglii. Tou dobou jsem začal číst list „Novoje Vremja“ a na jeho stránkách jsem objevil poprvé článek zcela zvláštního ražení.

Připomínal se tam zase jiný původ carevny, a od té doby se jí říkalo „Němka“.

Označení, které se rychle rozšířilo po celém Rusku a všude rozsévalo nedůvěru a nenávist, bylo v rozhodujících chvílích vrženo do ulic a nešťastné trpitelce na ruském trůnu způsobilo nevýslovné utrpení a bolest.

Zlé jazyky lidí dělaly pomalu svoje...

Pouštěly do světa pověsti a neúnavně intrikovaly proti své nevinné oběti. Vytvářely atmosféru, v níž se dokonce i ta nejnevinnější událost každodenního života měnila v nejhorší zločin na světě. Takový byl první výsledek židozednářského spiknutí a další na sebe nenechaly příliš dlouho čekat.

Pomocí podobných pověstí se ve Francii podařilo šířit mezi lidem nedůvěru ke královně Marii Antoinettě, a také jí se předhazoval nemravný život i manželská nevěra.

Pomalu, ale jistě tak mizely všechny tradiční city i láska francouzského národa ke svému králi a jeho rodině.

Jak podivně a nelogicky vypadá naproti tomu fakt, že vůči skutečně nemorálnímu způsobu života, který ve Versailles panoval za předchůdců Ludvíka XVI., se lid choval naprosto indiferentně a shovívavě.

V době Ludvíka XV. nebylo spiknutí dostatečně připravené, a tehdy také ještě nebyl po ruce žádný Weishaupt, který by si pomocí svých nespočetných agentů a „bratří“ pohrával s psychikou lidu jako s dětským míčkem. Ze špinavé židovské čtvrti Jeruzaléma ještě nepřišel signál k útoku!

Aby bylo možné dosáhnout plného úspěchu ohledně pomlouvání královny a naplno rozpoutat nízké lidské vášně, k tomu bylo vedle neurčitých a narážkovitých pověstí zapotřebí ještě nějaké konkrétní indicie, což ovšem nebylo příliš těžké.

Protože byl lid již dostatečně zpracovaný uvěřit libovolnému nesmyslu, stačilo vytáhnout nějakou episodu ze života královny a pak ji podat v tendenčním světle. – Obecně se přece již věřilo, že královna ztělesňuje všechny lidské slabosti a chyby včetně vědomé zrady nové vlasti Francie ve prospěch Rakouska, země svých rodných předků.

Historie prokazuje naprostou nevinu Marie Antoinetty i čistotu jejího soukromého života jako manželky a matky. Bohužel příliš pozdě! Za života nešťastné mučednice se nikomu nepodařilo úspěšně vystoupit proti nemyslným zkazkám.

V osobě mladé a hezké princezny de Lamballe měla královna spolehlivou a důvěrnou přítelkyni, která byla téměř vždy v její blízkosti.

Výslovně čtenáře upozorňuji, že se princezna vyznačovala přísně morálním způsobem života, což v těch dobách bylo velice vzácné.

Vztah mezi královnou a princeznou, která byla příbuzná královského domu, měl čistý dívčí charakter a připomínal přátelství chovanek penzionátu.

Princezna se nestarala o politiku a vyhýbala se všem dvorským intrikám.

Byla na ně příliš prostá a dobromyslná, kromě toho prožila mládí ve velmi šťastných poměrech a proto také neměla zapotřebí usilovat o nějaké významné postavení u dvora, které jí jako takové náleželo. Pokud jde o politiku, byla jí naprosto lhostejná.

Také bychom u ní ovšem marně hledali nějaké vážnější vzdělání. Veškeré zájmy tohoto přátelství se točily kolem procházek parkem ve Versailles, ve společném čtení sentimentálních románů a v hraní s dětmi, které královna upřímně milovala.

Toto nevinné přátelství samozřejmě vyvolávalo žárlivost v kruzích jistých dvorních dam, které se cítily být královnou odstrkované. Jak je však zde jednou žárlivost, má za přímý následek předsudky, tlachy a pomluvy...

Tím pak byly všechny důvěrné podrobnosti z dvorského života vyneseny na ulici a přenechány k posouzení bezcitnému a hrubému davu.

Život u dvora přináší jeho hlavním aktérům mnohé těžkosti. Každý jejich pohyb, slovo i krok je pozorován a kritizován.

Proto se také čisté a nevinné přátelství obou žen stalo oblíbeným tématem bezohledné a nepřátelské kritiky.

Podle takových řečí měla být princezna zlým duchem, který královně našeptává všechna nepopulární opatření, a také prý měla stát královnu ohromné peníze za toalety a nejrůznější zábavy, které údajně přiváděly zemi na žebráckou hůl. Dokonce i král měl podle takových zvěstí podléhat vlivu královny a proto také nebyl schopen uskutečnit své záměry pro dobro lidu. Královskými manželi však údajně manipulovala princezna.

Pomocí takových zvěstí a podobného nenávistného štvaní tedy Židé a zednáři – ďáblové v lidské podobě – připravovali osud třech nevinných lidských životů v zájmu svých vlastních cílů.

Když pak vypukla revoluce, byla princezna de Lamballe jednou z jejích prvních obětí...

Ubohá a dobromyslná mladá princezna, která vůbec neznala skutečný život, se náhle ocitla v samém středu hrozného drama.

Teprve ve vězení začala cítit nebezpečí. Poznání, že má tak mladá zemřít, ji přivádělo k zoufalství.

Její tchán, vévoda z Penthièvre, se snažil nešťastnici zachránit. Podařilo se mu také získat několik úplatných komisařů. Ráno 3. září 1789 měla být po vyřízení několika formalit propuštěna. Bylo jí však nařízeno přísahat, že miluje rovnost a volnost, a že nenávidí krále, královnu a království.

Měla také zvolat „Vive la Nation“ a „Vive la Liberté!“[51] – a ubohé malé princezně se tolik chtělo žít...

Zrádná a nenávistná slova o své přítelkyni ji však uvízla v hrdle. Nedokázala je vypustit z úst, všechno se v ní proti tomu vzepřelo...

Prosebně se zadívala na kolem stojící komisaře a zašeptala: „Excusez moi, monsieur le Comissaire, mais je ne peux pas... Vraiment... je ne peux pas...“[52] – V tu

[51] Tj. „Ať žije národ!“ a „Ať žije svoboda!“.

chvíli zasvištěla šavle. Zoufalý výkřik princezny zanikl v radostném povyku přihlížejícího davu; její mrtvolu pak lůza rozsápala...

Uprostřed zdivočelé chátry triumfovali Židé a pásli se pohledem na křesťanskou krev...

Večer téhož dne pak hlavu a srdce princezny nesli „revolucionáři“ nabodnuté na píkách před okny královského vězení...

Dávno přetrpěné, staré vzpomínky jsem zde neuvedl jen tak nadarmo, protože až děsivě připomínají episody z ruské revoluce.

Také carevna Alexandra Feodorovna měla opravdovou, věrně oddanou přítelkyni Annu Alexandrovnu Vyrubovovou, která nám tolik připomíná princeznu Lamballe, jen s tím rozdílem, že díky Bohu nebyl její osud tak tragický.

Rovněž ruské carevně se nemohlo odpustit, že ve volbě svých přítelkyň byla tak opatrná a vybíravá.

„Proč právě ona, proč ne já nebo moje dcera, sestra, manželka nebo teta...?“ – Takové byly myšlenky, z nichž pak pramenily všechny pověsti a zlé pomluvy, špinící čestné jméno Vyrubovové, která byla carevně upřímnou a věrnou rádkyní i přítelkyní. Carevna se jí svěřovala s radostí i zármutkem, a vždy u ní našla pomoc a posilu.

Nejen navenek tedy bylo jejich přátelství podobné přátelství Marie Antoinetty s princeznou de Lamballe, nýbrž i niterně.

Také toto přátelství dalo popud k nepřátelství a nenávisti...

Stejně jako princezna de Lamballe, byla i A. A. Vyrubovová první obětí židovské revoluce. Soud se intenzivně zabýval její „věcí“ – tak obviňující měly být její dopisy i udání známých!

K všeobecnému zklamání se však v jejím jednání nenašlo nic zločinného. „Revoluční“ soudci dokonce tuto nemocnou, bezmocnou a zcela zlomenou ženu podrobili ponižující lékařské prohlídce, při které se zjistilo, že ač vdaná, byla ještě panna. A tato žena se podle šířených pověstí měla proslavit nemravným životem a orgiemi za účasti Rasputina, o jehož svatosti byla ostatně pevně přesvědčena!

Ta okolnost, tedy důvěra v Rasputinovy výjimečné duchovní vlastnosti, byla ovšem velká chyba. Paní Vyrubovová byla, jako ostatně mnoho dalších, přístupná jeho hypnotické moci.

I když se tato hluboce religiózně a mysticky založená žena v tomto případě zmýlila, přesto ani zdaleka ne tolik a tak osudově jako nesčetné tisíce ruských žen, které s jásotem vítaly ještě mnohem většího a nebezpečnějšího podvodníka Kerenského!

Důvěra, projevovaná Kerenskému, je tím méně omluvitelná, že neměl zmíněnou hypnotickou sílu, kterou disponoval sibiřský „mužik“, jejíž pomocí se svých obětí zmocňoval a dokázal se jim vydávat za toho, kým ve skutečnosti nebyl.

Je proto naprosto nepochopitelné, proč se tak opovržlivě smýšlelo o paní Vyrubovové. Právě naopak si zasluhuje spíše náš soucit, protože se stala obětí nepodložené a nesmyslné nenávisti. Mnohem srozumitelnější by zde bylo opovržení vůči

---

[52] Promiňte (mi) pane komisaři, ale (to) já nemohu... opravdu... nemohu...“

těm, kteří „dušinku“ Kerenského a potrhlou revoluční semetriku Breškovskou nosili na rukou, a na památku si brali útržky jejich kapesníků...

Při této vzpomínce se mi vybavuje drobná episoda z mého života.

Mám starého dobrého známého, plukovníka a člena strany kadetů, který vždy dával horlivě najevo své politické přesvědčení. Je to mimořádně počestný člověk, ale velice svéhlavý a bezměrně nadšený.

Poté, co jsme se dlouhou dobu neviděli, potkal jsem jej ke své velké radosti znovu v létě 1918. Vzhledem k tomu, že jsme se dříve často dostali do ostrého sporu pro své odlišné politické názory, rozhodl jsme se tentokrát nechat politické otázky zcela stranou.

V jednu chvíli jsem se však nedokázal ovládnout a zeptal jsem se:

„Promiň mi indiskrétní otázku, ale buď tak dobrý a odpověz mi, rozptyl moje pochybnosti... Doufám, že nyní po tom všem, co se událo, jsi svého hrdinu Miljukova definitivně vypustil ze srdce.“

Přítel však pobouřeně zvolal:

„Nikdy! Jestliže jsem Miljukova již dříve miloval a vážil si jej, tak teď... teď jej vzývám jako svatého.“

Zdvihl jsem pohled k nebi, pokřižoval se... a mlčel jsem... co bych na to také mohl říkat?

V duchu jsem přítele politoval, ale nezařadil jsem jej k vyvrhelům lidstva; bylo by to nespravedlivé. Přesně tak, jako kdyby se mělo ukázat, že paní Vyrubovová dodnes považuje Rasputina za světce, nikdy bych ji neodsuzoval, nýbrž by mně jí bylo velice líto...

Víra je to nejsvětější, co člověk má. Proto musíme být velice opatrní, když někoho podle ní hodnotíme a posuzujeme.

Nyní zbývá ještě zaměřit náš pohled na temné síly okultního světa, které u nás stejně jako ve Francii měly rozhodující význam.

Na osobní život krále Ludvíka XVI., na osud jeho rodiny, trůnu, dynastie i jeho království měl mocný vliv neznámý hochštapler, záhadný podvodník. Nevědělo se, odkud přišel a kam zase zmizel, když svou věc vykonal. Avšak dnes, díky bádání některých po pravdě toužících historiků je již známo, že za tímto tajemným člověkem, který si říkal hrabě Cagliostro, se ve skutečnosti skrýval Žid Josef Balsamo, který byl po skončení svého poslání beze stopy odstraněn.

Židé a zednáři vždy takto zacházeli se svými agenty, jakmile je už nepotřebovali, a to i tehdy, když také patřili k tajnému spolku.

Neobvyklé okolnosti, jimiž se Cagliostro obklopoval, jeho „prorocké“ schopnosti a výmluvné narážky, i tajuplné léčitelství – to všechno vyvolávalo v Pařížanech nezdravé a nakažlivé vzrušení, a v jistých kruzích zase budilo silnou nevoli a pobouření. Cagliostro prodával zázračné elixíry života, univerzální léčivé esence, zabýval se alchymií, paděláním peněz i hledáním kamene mudrců, vyvolával duchy, vydával se za vyslance Eliáše nebo Velkého Kopty ba dokonce za něj samotného, a svým svěřencům sliboval zdokonalení skrze prorocké i morální znovuzrození.

Cagliostrův vliv byl tím větší, že nešlo o obyčejného podvodníka, který jen těží z pověrčivosti a nevzdělanosti lidí. Kromě toho skutečně znal různá tajemství, která

až dodnes čekají na své objasnění. Vedle těchto vlastností byl Cagliostro ovšem také zkušený a velmi obratný šarlatán... poslušný agent „vyšších instancí“...

Nebyl snad jediný Pařížan, který by se nezajímal o jeho divy, a mnozí se v jeho domě také účastnili nejrůznějších tajemných „seancí“.

Říká se, že o Cagliostrovy „divy“ se přechodně zajímala i samotná královna. Spolu s princeznou de Lamballe se k němu v přestrojení odebrala najatým kočárem, ale byla poznána (což nebylo příliš divu, protože ji na každém kroku obklopoval houf špehů) a kompromitována tím na veřejnosti.

Přestože byla zmíněná návštěva zcela neškodná a královna se pro ni rozhodla jen z pouhé zvědavosti, nesmírně jí uškodila. Když se král o celé záležitosti dozvěděl, byl krajně pobouřen a podrážděn.

Ještě horší následek spočíval v tom, že se po celé zemi rychle rozšířily nejrůznější pověsti a poškozovaly pověst královny.

Ale ani to spiklencům ještě nestačilo. Zinscenovali obrovský skandál, pověstnou náhrdelníkovou aféru, která ubohou královnu nesmírně zkompromitovala a takto živená nedůvěra zaměřila veřejné mínění nakonec i proti autoritě samotného království.

Cagliostro ovšem již neměl napříště možnost se s královnou setkat, což se nehodilo do rámce spiknutí. I tuto překážku se však podařilo překonat podvodem, oblíbeným bojovým prostředkem Židů a zednářů.

Rafinovaná intrikánka, hraběnka La Mottová, vystrojila a nalíčila jednu služebnou, postavou hodně podobnou královně, a sjednala jí noční schůzku s Cagliostrem.

Záležitost, známá jako náhrdelníková aféra, hodně přispěla k definitivnímu otřesení trůnu Ludvíka XVI.

Jak známo, vyšlo najevo, že se královna na zmíněné záležitosti sebeméně nepodílela a dozvěděla se o ní teprve tehdy, když skandál vypukl.

Zde se naplno projevila bezmezná nenávist a krvelačnost Židů, kteří kolem nevinné oběti stáhli síť intrik a pak ji chladnokrevně zasadili smrtící ránu.

Se stejnou chladnokrevností asi přistupoval rabín Scheersohn k přípravám na rituální vraždu, zatímco jeho soukmenovci se již nedočkavě těšili na krvavý židovský triumf...

Nyní se dostávám k nejobtížnější úloze svého díla, kterým je vykreslit pravdivý obraz nejvýznamnějších událostí ruské revoluce, jež byly jejím motivem a hnací silou. Můj obraz by měl slepým a hluchým znovu vrátit zrak i sluch.

Není to snadné, protože mezi takto postiženými jsou i lidé, kteří záměrně zavírají oči a zakrývají si uši... Je mezi nimi také hodně velkých viníků našeho neštěstí, kteří nyní poznají plnou pravdu a budou se stále znovu snažit ji zakrývat, a lehkověrnému a lehkomyslněnému davu zase vyprávět tytéž lži, přesněji řečeno krmit jej znetvořenou pravdou tak, jak se jim již jednou podařilo dostat celý národ do stavu naprosté pomatenosti.

O příklady není rozhodně nouze. Dokonce ještě v roce 1920 vyšly v německých novinách články, které o Rasputinově aféře psaly ve stejně tendenčním světle jako u nás během revoluce.

Vím také, odkud tyto články o Rasputinovi pocházejí.

Je to tentýž neúnavný Gučkov, jenž se stále znovu zoufale snaží o získání vlivu a který svými experimenty způsobil Rusku nezměrné škody.

Nyní cítí opovržení, které mu dávají najevo všichni čestní a věrní synové Ruska, a vidí nadcházet hodinu zúčtování.

Proto ten nesvědomitý a nemorální „politik“ znovu špiní nám všem posvátné carovo jméno.

Za takových okolností je skutečně obtížné trpělivě vyslechnout a pochopit pravdu o Rasputinovi. Moje vysvětlení však bude srozumitelné všem, kteří ještě neztratili vlastní duši a tím také pochopení pro mystické pocity v životě každého jednotlivce.

Přesto není hned třeba „vidoucích“ lidí, jak se říkává spiritistům na rozdíl od „jednookých“ materialistů, abychom si zde mohli udělat jasný obrázek o skutečné osobnosti Rasputina.

Co bylo dříve považováno za výsledek lidské fantazie, je dnes předmětem podrobného zkoumání a uznáváno za reálně existující. Mnohé z toho, co dříve patřilo do oblasti tajných nauk a magie, dnes díky přesnějšímu poznání přírody a jejích zákonů ztratilo na své zázračnosti.

Avšak pojmy jako hypnóza, telepatie i vnuknutí jsou přesto nezbytné k osvětlení Rasputinovy osobnosti.

Kdo by neznal v Rusku tak často se vyskytující zjev divotvůrců.

Jsou to zcela mimořádní lidé, většinou prostého rolnického původu, kteří díky zvláštnímu způsobu života ovládají tajemně působící síly. Čím nižší je obecný stav vzdělanosti, tím snadněji si takové osoby mohou získat pověst, vliv i moc, a ostatní lidi buď vydávat na pospas démonům nebo je před nimi naopak chránit. Zmíněné tajemné síly se často dědí z pokolení na pokolení, z otce na syna, a stávají se tedy do jisté míry rodinným vlastnictvím.

Při pozornějším zkoumání se však většina z těchto divotvůrců projeví jako obyčejní podvodníci a šarlatáni; přesto však ne všichni. Občas mají opravdu nejrůznější pozitivní znalosti, většinou v léčení lidí i zvířat, přičemž s chorobami „promlouvají“ (nejspíše pomocí hypnózy), umějí zastavit krvácení, tišit bolesti a podobně.

Mluvím zde samozřejmě o divotvůrcích, kteří skutečně disponují nějakými dosud nám neznámými silami.

Pokud jde o první kategorii, nezřídka mezi nimi bývají hluboce religiózně založení lidé, kterým jde pouze o dobro bližních a považují za Bohem jim uložené poslání mírnit jejich bolesti a útrapy.

Jsou však také divotvůrci, kteří se vyznačují nemravným, nemorálním a nečestným životem, ale i přesto mají schopnosti přinášet lidem dobro skrze své tajemné schopnosti. Z nich vycházející síly zjevně nesouvisí s jejich morálkou.

Dalším zvláštním jevem v životě ruského lidu, spočívajícím na čistě etické, duchovní základně i na „hledání opravdového Boha“, je tzv. poustevnictví.

Nechci se zde zabývat skutečnými poustevníky, kteří se odvrátili od světa, aby žili jen své víře a pomáhali každému, kdo je vyhledá. Jde mi zde o výstřelky a zneužívání tohoto jevu, tak často viditelné v podobě nejrůznějších podvodníků, kteří se vydávají za skutečné poustevníky nebo sektáře, a religiózně založené lidí jen svádějí k pokušení a tím všude šíří nepokoj, trýzeň a utrpení.

Obvykle se obětí těchto „poustevníků“ stávají osoby se zvýšenou citlivostí (obzvláště ženy) a také exaltovaní lidé, usilující o religiózní dokonalost.

K získání vlivu na takové osoby není třeba být hned vysloveným podvodníkem nebo disponovat okultními silami, ale je vždy nutné mít bystrý rozum, pevnou vůli a dobrou znalost lidské psychologie.

Oběti, které se takovým „poustevníkům“ podařilo „očarovat“, bývá obvykle těžké nebo i zcela nemožné přesvědčit, že sedly na lep podvodníkovi...

Kromě již řečeného není pochyb o tom, že Cagliostro byl agentem těch, jež připravovali revoluci ve Francii, a stejně tak že si i on sám byl plně vědom role, kterou při tom hraje.

Byl i Rasputin takovým agentem?

Podle všech podobností mezi ruskou a francouzskou revolucí to můžeme s klidným svědomím předpokládat. Na druhé straně je zde skutečnost, že byť i šlo o velice chytrého, obratného a mazaného dobrodruha, byl Rasputin prostý a nevzdělaný mužik.

Je však třeba vzít také v úvahu jeho násilnou smrt, která dává tušit, že se jej obávali jako nežádoucího svědka, z čehož lze soudit, že něco o své roli věděl.

Jedno však můžeme tvrdit naprosto spolehlivě: jistý Simanovič, mezi svými soukmenovci vysoce vážený Žid, o němž se říkalo, že má kontakty na samotný synedrion, se u Rasputina těšil nesmírné důvěře a byl dokonce jeho soukromým tajemníkem.

Nechť už je tomu konečně jak chce, Rasputin byl nesporně trumfem, s nímž Židé obratně hráli a byli to znovu oni, kdo mu dopomohli k roli, kterou zastával. Rasputin byl „Cagliostro“ v národním „couleur locale“.[53]

Cagliostrovi se ve Francii podařilo splnit své poslání, a tím spíše poměry v Rusku napomohly existenci Rasputina.

Ke zničení ruské říše a Kristovy církve bylo třeba nejdříve začít s bořením carského trůnu.

Veškerá moc cara se opírala výhradně o morální autoritu, o prestiž carského jména, o city oddanosti celého ruského národa a jeho instinktivní vědomí, že existenci ruského státu, který car ve své osobě ztělesňoval, ochraňuje pouze on před oslabením a rozkladem.

Opatrní a vychytralí nepřátelé, kteří chtěli postupovat s jistotou, již dávno před revolucí zlikvidovali všechna centra odporu, jež by se bývala mohla postavit proti nadcházejícímu nebezpečí.

Armáda jako mohutná opora státní moci byla otřesena japonskou válkou, první revolucí i stále silnější propagandou. Nešťastná velká válka, která pro Rusko skončila zradou téměř všech nejvyšších velitelů, jí pak zasadila smrtící ránu!

Také hlavní pilíř, morální sílu ruského samoděržaví, autoritu carova jména, pošpinila a nakonec zcela zničila táž japonská válka a s ní spojená první revoluce, ale zvláště pak protistátní činnost Dumy.

K definitivnímu podkopání popularity cara v lidu však byl ještě zapotřebí útok na osobní důstojnost a čest monarchy i jeho rodiny, čímž měla být současně kompromitována čistota soukromého života Jeho Veličenstva.

---

[53] Tj. místním zabarvení; pozn. překl.

Stejně jako osobnost cara a carevny, byla důstojnost jejich rodinného života nedotknutelná a čistá. Bylo tedy třeba najít způsob, jakým by je šlo ukázat ve zcela jiném světle.

A prostředky i cesty k tomu se také nakonec našly...

Ve všech těžkých situacích života si Jejich Veličenstva uchovala svou neotřesitelnou víru. Vždy byli pevně přesvědčeni, že člověk je duchovní bytost, vedená ve svém pozemském životě vyšší mocí. Cestu k Bohu hledali a nalézali výhradně ve vroucích modlitbách.

Je proto pochopitelné, že hluboce religiózně založení lidé si tak snadno nacházeli cestu k carským manželům.

Naštěstí šlo téměř vždy o skutečně věřící, čestné a upřímné lidi, kteří se pak také u cara a carevny setkávali s přátelským přijetím a důvěrou, a proto byli ve svých důležitých úřadech podporováni.

Existovali však i nehodní lidé, kteří si touto cestou získali důvěru cara a tím dostali příležitost podílet se na vládě ke škodě celé společnosti.

Kvůli spravedlnosti je však třeba zmínit, že se v blízkosti cara nepohybovalo ani zdaleka tolik netalentovaných a bezcharakterních lidí, jimiž se později obklopila revoluce. Ta má jenom dvě skutečně silné osobnosti. Jednou z nich je Lenin, ostatně dávno zralý pro blázinec, a druhou Trocký, zralý zase pro káznici...

Car s carevnou projevovali tolik lásky a důvěry bližním, že někdy nedokázali odhalit pokrytce a podvodníka, který se k nim vetřel pod falešnou maskou.

Právě v této charakterové vlastnosti Jejich Veličenstev spočívalo nebezpečí, které se jim nakonec stalo osudné...

Židé a zednáři dobře znali slabou stránku panovnického páru a samozřejmě se rozhodli jí využít.

V Rusku odedávna existuje zvláštní sorta tzv. „božích lidí“, o nichž se vypravují nesčetné divy, a proto se v lidu těší vážnosti. Dokonce i příslušníci inteligence se k těmto „divotvůrcům“ občas utíkali pro radu a pomoc...

Také car s carevnou měli blízko k tomuto ryze ruskému charakterovému rysu a proto k nim měli tito „boží lidé“ vždy přístup.

Zde se tedy nepřátelům nabízela možnost zopakovat si „náhrdelníkovou aféru“ s nepatrnou obměnou v dějišti a osobách.

Nejprve se zkoušelo použít Cagliostrova vzoru pomocí Francouze Papusseho. – A skutečně se mu rychle podařilo zjednat si přístup do nejvyšší společnosti. Takový výsledek proslulého okultisty však „mudrcům“ pořád ještě nestačil. Brzy se ukázalo, že tímto způsobem nemůže „Cagliostro“ svůj úkol splnit a bylo tedy nutné dodat mu jinou podobu, obléknout jej do ruského národního kroje, z internacionální postavy jej proměnit na ruského mužika a dát do spojitosti s pravoslavnou církví. Po takové „maškarádě“ by již ruský Cagliostro na svůj úkol stačil.

Papusse tedy zmizel ze scény a krátce poté zemřel...

Nyní se tedy vynořila nová postava: Grigorij Jefimovič Rasputin. Náhlý příchod ani legendární kariéru obskurního, nevzdělaného a podlého mužika si neumím vysvětlit bez pomoci tak mocné organizace, jakou je židovský kahal.

S Rasputinem udělaly „vyšší instance“ znamenitý tah, protože vzhledem k jeho vlastnostem se dalo oprávněně doufat, že co nejrychleji dosáhnou svého cíle.

Rasputin měl takové schopnosti, jaké se všechny v jedné osobě téměř nikdy nevyskytují. Každý Rus, který opravdově miluje svou vlast, se k Rasputinovi musel chovat s opovržením, ale současně jako myslící člověk nemohl popřít, že se jednalo o mimořádnou osobnost.

Co vlastně Rasputin jako takový představoval a co mu zajišťovalo jeho nesmírný úspěch?

Především to byl jeho mužický charakter ve spojení s mimořádným rozumem, dále charakter a obskurní duše. Rasputin tím uváděl v úžas dokonce i vzdělané kruhy, vlastenecky smýšlející a cítící lidi.

A pak zde byla jeho prostá a lidová řeč, nenucenost v jednání s okolím a dokonce i s Jejich Veličenstvy, dále zdánlivá upřímnost nejen jeho slov, ale i myšlenek a citů – slovem samorostlost spolu s mimořádnou rázností, smělost v soudech a jednání, drzost i nekonečné sebevědomí. To všechno dohromady uspokojovalo zvědavost jeho bližních a dělalo z něj předmět všeobecného obdivu.

Pokud jde o cara a carevnu, pak jen musím zopakovat již řečené. Byli příliš čistí, než aby skutečně znali špínu a špatnost všedního života. Viděli v Rasputinovi jen to, co v něm věřili vidět: nadaného věštce a představitele prostého lidu, k němuž se cítili být tolik přitahováni a kterého bohužel současně tak málo znali.

Ale nejen naše inteligence soucítila s „dobrým, ubohým ruským mužikem“. Stejné pocity chovala již odedávna i dynastie Romanovců. Carové Nikolaj I. a Alexandr III., kteří svůj lid milovali neméně než jejich předchůdci, byli však také jediní, kteří jej uměli správně odhadnout. – Všichni ostatní se většinou dopouštěli stejné chyby tím, že si lid příliš idealizovali.

Prostotou své osoby i svérázností řeči si Rasputin uměl získat carské manžele: v jeho osobě se cítili být blízko rolnickému stavu, který jim byl tak drahý, a přesto tolik vzdálený. Nepovšimli si také Rasputinova nemravného života a ve všech informacích o jeho excesech viděli pouze pomluvy a závist. Sblížení s Rasputinem považovali jen za čistě osobní, rodinnou záležitost. Nikdy jej nepovažovali za „rádce“. Jedinými motivy, jimiž se nechávali vést, byly obavy a strach o život následníka trůnu, a uspokojení ze sblížení s tímto „božím člověkem“, v němž viděli Bohem preferovanou osobnost. Kromě toho je třeba mít také na paměti, že Rasputin byl mimořádně chytrý a mazaný člověk, a že skutečně také vládl mimořádnými silami.

Na všechny rady a upozornění ohledně Rasputina zněla stereotypní odpověď: „Nechte nás s Rasputinem na pokoji; je to jen naše rodinná záležitost, do níž lidem ani státu nic není. V našich osobních právech nás nikdo nebude omezovat.“ V tom se však car mýlil: vladaři žijí v křišťálovém paláci a osobní život pro ně vůbec neexistuje...

Tlachy, pomluvy a předsudky se stále více šířily a obklopovaly čisté jméno Jejich Veličenstev. Množily se i Rasputinovy nezpůsobnosti a výstřelky, zvláště když věděl, že mu nikdo nemůže ublížit.

Za zády cara a carevny se skutečně změnil ve „všemocného oblíbence“. Plazili se před ním, lichotili mu a vzdávali se vlastní důstojnosti, jen aby dosáhli osobních výhod...

„Náhrdelníková aféra“ ve Francii stála svého času mnohem více námahy a práce, kdežto zde se oběť sama vydala do rukou svých smrtelných nepřátel...

Rasputin si však svou, pro Rusko tak neblahou pověst, nevysloužil pouze osobním svérázem. Vychytralý a schopný mužik disponoval i neznámými silami z oblasti okultismu, které jsou dosud našim znalostem skryté, ale sionští mudrci je již dávno probádali a využívali jich.

Především měl Rasputin obrovskou nabádavou sílu, která podle vyprávění na jeho okolí působila až neodolatelně a vůči níž bylo naprosto bezmocné. Dokonce i lidé s ocelovými nervy a racionálním myšlením se stávaly obětí pod pohledem jeho strašných očí i paradoxního, svérázného a zvláštního rozumu.

Rasputinovy všemocné hypnotické síly, před nimiž ochabovala i nejpevnější vůle, byly hlavní příčinou, že se v jeho „suitě" nenacházeli jen lidé nízkého smýšlení, kteří za ním běhali z čistě egoistických důvodů, nýbrž i lidé slušní a řádní, jež se stávali obětí jeho obskurního a nepříjemného fluida.

Rasputin kromě toho uměl pouhým pohledem nebo dotykem ruky tišit bolesti a léčit dokonce i nebezpečné choroby; mimo jiné uměl naráz zastavit krvácení...

A právě této schopnosti vděčil za své mimořádné postavení u dvora, a car s carevnou se v něm i proto jak se říká viděli.

Všichni víme, s jakou radostí bylo uvítáno narození následníka carského trůnu. Jejich Veličenstva pak všechnu lásku soustředila na svého syna, který byl pro ně vším, štěstím i budoucností. Také celá říše kladla své naděje do následníka, jenž se vyznačoval mimořádným nadáním a schopnostmi. Jeho bystrý, pronikavý rozum, energický charakter spolu s dobrým, milujícím srdcem i mimořádně hezkým zevnějškem z něj od samého počátku dělaly předmět všeobecné lásky.

Kdo popíše obavy rodičů, když se u následníka již v nejútlejším věku projevily příznaky poruch srážlivosti krve, dědičné kletby anglické královské dynastie.[54]

Každý neopatrný pohyb nebo sebenepatrnější škrábnutí mělo za následek silné krvácení, které bylo téměř nemožné zastavit. Každý nový záchvat tedy hrozil náhle ukončit život následníka trůnu.

Takový stav lze sice u dětí často pozorovat v podobě mimořádně silného a častého krvácení z nosu, ale tak, jak se objevoval u následníka, byl již opravdu vážnou chorobou. Takové návaly krve se obvykle ve věku 14 až 15 let samy od sebe ztrácejí; objevují se stále slaběji a méně častěji, až nakonec mizí úplně.

Každá milující matka si umí představit strach, jaký carevna prožívala při každém dalším záchvatu svého syna; totéž platilo o carovi, jehož otcovská láska se vroucností rovnala mateřské.

Při jednom ze záchvatů následníka Alexeje se již muselo počítat se smutným koncem, zvláště když i lékaři byli zcela bezmocní...

Pak se náhle objevil muž, který během několika minut dokázal krvácení zastavit, takže jen několik hodin po příchodu tohoto „divotvůrce" do dětského pokoje se následník zase cítil být zcela zdráv...

Tím „divotvůrcem" nebyl nikdo jiný než Grigorij Rasputin. Chování carevny vůči zachránci jejího dítěte se mohou divit a pohoršovat se nad zvláštním postavením Rasputina u dvora jenom ti, kteří nikdy neviděli matku u postele svého na smrt nemocného dítěte a nechápou její pocity.

---

[54] Jde o tzv. hemofilii; pozn. překl.

Kdo byl tedy Rasputin? A co ta osobnost vlastně představovala? Vědomý agent à la Cagliostro, či bezmocný nástroj cizí zvůle? Nebo bylo všechno jenom náhoda?

Jednoznačnou odpověď neumím dát. Jisté je však tolik, že ještě někdo zde měl ve věci své prsty.

K doplnění Rasputinovy charakteristiky uvádím drobný příběh s různými narážkami, které dovolují číst mezi řádky...

Zahalená budoucnost.
Na památku K. A. G-ova.

„Tedy chcete znát svůj osud..."

Tato otázka vrátila Ugorského opět do reality, otočil hlavu od krbu, a upřeně se zahleděl do tváře toho záhadného člověka. Ugorskoj už nedokázal žasnout nad žádnou zvláštností dr. Ordynského a dokonce se ani nedivil, že ten uhodl jeho myšlenky.

V kabinetu byla téměř tma, jen věčné světlo před bohatě zdobenou ikonou Matky Boží v rohu blikalo a žhavé uhlíky v krbu dodávaly místnosti zvláštní pohodu až jistou nádheru.

Silvestr 1916. Kornet Ugorskoj neváhal ani na okamžik přijmout pozvání Ordynského, aby spolu s ním vyčkal příchodu nového roku.

Neodolatelná síla jej přitahovala k tomu zvláštnímu a nepochopitelnému člověku, v jehož větách, ba v každém slově se skrýval nějaký hluboký smysl: „Proč se ptáte, Andreji Konstantinoviči?", promluvil Ugorskoj. „Umíte přece číst myšlenky jiných a vaše otázka nepotřebuje odpověď. Od té doby, co jsem se s vámi seznámil v divadle a dovolil jste mi kdykoli vás navštívit, právě vy, který se lidem vyhýbáte a jen občas se objevujete ve společnosti..., od té doby se všechny moje zájmy změnily. Všímám si nyní mnohého, kolem čeho jsem dříve chodil jako slepý... Nezajímám se o to, kdo jste, a také vás nepočítám mezi jasnovidce, za nějž vás tolik lidí má. Nejste zednář, jak jsem se dříve domníval, protože na moji otázku jste mi nedopověděl, pouze jste ukázal na obraz Matky Boží a řekl: ‚U zednáře na svatý obraz nenarazíte.' Vím, že sloužíte dobré věci a také že jste potají nejednou pomohl svému bližnímu, a nehledáte ani odměnu, ani slávu. Těším se z vašeho přátelství a jsem na ně hrdý. Právě jsem se uzdravil ze zranění a brzy se vrátím na frontu, ale tentokrát odjíždím s tak černými myšlenkami, jako ještě nikdy dříve. Trápím se, mé srdce je plné tužby a nikdo ve mně nepoznává starého bezstarostného a rozpustilého mladíka. A přitom jsem silně přitahován na dějiště války. Řekněte mi, co je to za zvláštní tušení. Pokud mi tam hrozí nebezpečí, má-li mě něco potkat, chtěl bych o tom vědět, protože není nic horšího než taková nejistota. Přinejmenším pak budu schopen postavit se k pohromě důstojně. Dejte mi, prosím, možnost nahlédnout do budoucnosti. Máte přece takovou schopnost..."

„Ano, můj milý příteli, bohužel to dokážu," odpověděl smutně Ordynskij. „Také vy máte tuto schopnost, i když ne v takové míře jako já; i vy vidíte a cítíte to, co tak mnozí z nás nevidějí nebo nechtějí vidět. Ti si kopou hrob, neboť už neovládají zlé duchy, které sami vyvolali. Zastavit nyní události je nemožné, protože celé Rusko je ohroženo temnými a zlými démony. My nanejvýš můžeme tyto nepřátelské síly částečně paralyzovat, ale už ne úplně zdolat.

Stojíme před neblahými událostmi, a vy tušíte nejen své osobní svízele, nýbrž strasti celé společnosti. Také vy budete stržen do těch silných otřesů... Máte ostatně právo dozvědět se, co vás čeká, ale nejen vás, nýbrž nás všechny... Neomylně vám předpovím budoucnost... Až nebudu mezi živými – smete mě bouře –, můžete naši budoucnost odhalit i ostatním... Prozatím je to však bezúčelné..."

Při těchto slovech se na jemných rysech Ordynského mihl lehký úsměv. Zdálo se, jakoby opustil tuto zemi a přenesl se do nám neznámého světa, kde už není nenávist, žárlivost ani pomluvy.

Vstal a vyzval Ugorského, aby jej následoval. Prošli několik místností a nakonec vstoupili do velkého bílého sálu, tonoucího v pološeru. V pravém rohu se opíral o stěnu drahocenný krucifix, uprostřed sálu stálo velké zrcadlo, které vyzařovalo zvláštní modrozelené světlo. Kromě toho ještě byly v místnosti knihovny a po straně stůl s rozličnými předměty.

Ordynskij ukázal na krucifix a řekl Ugorskému:

„Třikrát poklekněte a pomodlete se otčenáš a devadesátý žalm. Protože jej asi neznáte zpaměti, připravil jsem vám žaltář."

Když Ugorskoj splnil uložené podmínky, posadil se na Ordynského žádost do lenošky a vyslechl příkaz plně soustředit pozornost a ustavičně pohlížel do zrcadla. Poté vyslovil Ordynskij nesrozumitelnou průpovídku a udělal kolem něj a zrcadla kruh s číslicemi.

Ugorského se zmocnil zvláštní pocit. Magické zrcadlo se náhle rozzářilo všemi barvami duhy, hned bylo světlejší, hned zase tmavší a přitahovalo jeho celou pozornost. Cítil se být tak lehký, jako by se vznášel výš a výš...

Pak jaksi z dálky zazněl Ordynského hlas:

„Všechny myšlenky, všechny činy lidí, osud lidstva i pozemské bytí se zrcadlí v astrálu věčnosti. Pomocí jistých magických zákonů při současném eliminování lidského rozumu a vůle je možné tento astrál proměnit ve výjev skutečnosti. Kniha osudu se dnes před námi otvírá ne pro naše uspokojení, nýbrž věřícím k odhalení tajemství bezzákonnosti a střetnutí s ní... Zapamatujte si, co uvidíte, a bojujte, neboť poznání nebezpečí to od vás vyžaduje..."

Náhle jako blesk udeřil rukou do zrcadla a před zrakem Ugorského se objevil ples... Mihotaly se drahé dámské toalety, zářily uniformy, šosy fraků vlály a střídal se jeden živý tanec za druhým... Panovala zde nenucená zábava... avšak Ugorskoj, který slavnost pozorně sledoval, se tím vůbec nebavil; neznámá příčina obrátila jeho zřetel na zavřené masivní dubové dveře v pozadí sálu a on skrze ně dokázal hledět do nádherného, temně rudým dřevem vykládaného kabinetu, kde se konala schůze. V kabinetu bylo sedm osob, z nichž šest sedělo společně u stolu, zatímco sedmá pronášela plamennou řeč, vznětlivě gestikulovala a podle všeho ostatním něco dokazovala... Mluvčí se občas v řeči zastavil, přerušován početnými námitkami ostatních. Osoba po levici řečníka všechno zapisovala do protokolu.

Náhle nastal v místnosti rozruch. Někteří se zvedli ze svých míst a obklopili řečníka, zatímco ostatní se tlačili kolem stolu a pozorně si prohlíželi fotografii.

„Co to asi může být za fotografii?“, pomyslel si Ugorskoj a cítil, jak se v něm všechno chvěje... Pozorně se podíval a vyděšeně se chytil za hlavu.

„Je to prolog nadcházejících těžkostí. Spiklenci se vydali vyzkoušenou cestou a sáhli po osvědčené zbrani, po pomluvě. Připomíná nám popraviště krále Ludvíka, naše strašlivé neštěstí na poli Chodynka u Moskvy, neblahá léta 1789 a 1905, a posledně i náhrdelník královny Marie Antoinetty...!“

Když Ordynskij domluvil, přikázal Ugorskému znovu soustředit pozornost na zrcadlo...

Ulice v Petrohradu; Ugorskoj ji okamžitě poznává... Zuřivý, rozběsněný a krvelačný zástup s rudými prapory. Ve shluku lidí se objevují osoby jihozemského typu, pobízejí lid a do ochraptění křičí... Z davu se stává zvíře, připravené ke skoku na svou oběť, a v příštím okamžiku se vrhá se zaťatými pěstmi na strážného... Ten oba první útočníky sráží nebojácně na zem, ale výsledek boje je předem jasný: ve chvíli, kdy je strážný zaměstnán prvními útočníky, jedno ze zmíněných internacionálních individuí se k němu připlížilo zezadu a vystřelilo na něj několik ran z revolveru... Strážný se kymácí a instinktivně ještě strhává jednoho člověka k zemi... Dav se vrhá na mrtvolu a doslova ji trhá na kusy...

Ugorskoj již nedokázal klidně přihlížet hroznému divadlu, vyskočil a tasil šavli...

„Pozor! Mohl byste zranit své astrální tělo,“ zazněl za ním varovný hlas. Ugorskoj se vrátil do skutečnosti a se sténáním se zase zvrátil do lenošky...

Když pak zase pozdvihl zrak, spatřil v zrcadle... cara. Vedle něj několik generálů, mezi nimiž se zvláště vyjímala liščí tvář Ruzského. Bylo tam také několik civilistů v žaketech, kteří prudce gestikulovali a podle všeho se snažili cara přemluvit... Car je bledý, ale přesto klidný a rozhodný; jeho jemný pohled jakoby Ugorskému pronikal do duše...

„Proboha!“ zašeptal kornet.

„To je počátek všech nadcházejících běd, je to carova abdikace, důsledek velkých i menších spiknutí“, slyšel promluvit Ordynského a měl pocit, že se mu třese hlas.

„Já už dál nemohu...“, zvolal Ugorskoj.

„Jen se dívejte!“ slyšel přísný a velitelský tón.

A Ugorskoj se nyní viděl ve svém rodném městě. Je zima... Jde se svou milovanou nevěstou... Náhle však krásný zjev mizí a on cítí úder, jakoby jím projel elektrický proud... Co se stalo? Nyní se vidí ve svém domě sedět nevěstě u nohou a pronikavě na ní hledět, jakoby si chtěl její rysy navždy vtisknout do duše. Nepláče, ale její tvář jako z bílého mramoru bezděčně prozrazuje duševní trýzeň. Loučí se a cítí, že je to možná navždy. Nevěsta mu na cestu dává malý svatý obrázek...

Pak následoval zcela neobyčejný obraz...

Temná a těsná cela s dveřmi, pobitými železem. Na stěně zazděná elektrická lampa, pod ní rovněž do stěny zapuštěný malý stůl, vedle pryčna se špinavým slamníkem. Vidí se sedět u stolku a něco psát. Náhle ustává a zoufale se vrhá na pryčnu... Otvírají se dveře a vstupuje námořník s hrubým, drzým a se-

bevědomým vzezřením... Ugorskoj znovu poznává jeho chladný a klidný obličej. Je to však zvláštní... námořník před ním stojí v pozoru, něco mu říká a podává mu dopis. „Kde už jsem se s tím námořníkem setkal?“, říká si Ugorskoj. Ale ovšem, je to kulometčík našich „námořních dragounů...“

Zrcadlo znovu potemnělo. Když se pak zase zjasnilo, vidí se Ugorskoj na selském povozu, do něhož jsou zapřáhnuti dva malí koníci... Je velmi jasná noc, i když se měsíc skrývá za mraky. Vůz míří k lesu... Kam jede a co znamená jeho zvláštní úbor? Kde má svou uniformu a epolety...?

V jakém je městě? Co je to za vyhlášku na telegrafním sloupu? A proč je tak vzrušený?

Znovu zasedání, a opět žádné ruské tváře! Co je to za dokument, který je tak horlivě čten, jaká jsou to písmena a čísla? Ugorskoj se je marně namáhá rozluštit...

„Oloupili vás. Co teď?“

„Co uloupili, koho okradli?“, zajíká se Ugorskoj zmateně a hlava mu jen třeští...

Vidí podávat zašifrovaný telegram: „Zamlčujte. Zinscenujte zastřelení“... a na podlaze leží diamanty, zlatá přezka, roztržený náhrdelník... Co to všechno znamená...?

Ugorskoj náhle vidí velký požár v neznámém městě. Co je to? Válka? … A kdo útočí na město? Znenadání se před ním objevuje strhaný, pobledlý obličej dělníka nebo vojáka s bestiálním úšklebkem… a vedle něj stojí dvojník s nic dobrého neslibujícím úsměškem... Někdo mě pomstí!

Velký Bože, vždyť to je Ordynskij... Celé prostředí připomíná středověkou inkvizici. Všude kolem výsměšně se šklebící obličeje.

Ordynskému je cosi kladeno za vinu, předkládají mu papíry, požadují vysvětlení, ale on je zcela klidný a má jen pohrdavý úsměv pro útoky svých sedmi nepřátel. Ugorskému se zdá, jakoby kolem Ordynského hlavy byla svatozář a v témže okamžiku také vidí mučednickou korunu, určenou pro jeho přítele...

Magické zrcadlo teď ukazuje stále nové a nové obrazy nadcházejících hrůz. Ugorskoj vidí, jak jsou stříleni jemu blízcí lidé, přičemž umírají s bezpříkladným pohrdáním smrtí... a je na to hrdý. Pak se před jeho očima odehrává nebývalá občanská válka a všude kam pohledí jen krev, krev a krev...

Bouře se však utišuje, vyčistila vzduch a Ugorskoj vidí znovuzrození svaté Rusi i svůj návrat do rodných končin... cítí, že Rusko nezahyne...

„Nyní musíme sezení bohužel přerušit,“ slyší náhle Ordynského hlas, „protože za deset minut je nový rok. Teď již víte to, co je známo jen nemnohým. Viděl jste jednotlivé etapy, jimiž musí Rusko projít, spatřil jste temnotu, obklopující ruský lid, a viděl jste konečně i svůj vlastní osud. Nyní podle starého zvyku uvítáme nový rok a pozdvihneme sklenice na budoucnost Ruska.“

Protože předpokládám, že by čtenáře mohlo zajímat, čí fotografie byla na poradě „neruských individuí“ tak podrobně studována, rád prozradím, že šlo o Rasputina.

Na závěr této kapitoly zde ještě uvedu dopis jedné mé přítelkyně, která sama na sobě poznala hrůzy revoluce. Dopis je tak jasný, že nepotřebuje komentáře.

„... Obzor Ruska osvěcovaly krvavé červánky. Do duší lidí se vkrádala jakási neurčitá předtucha. Válka pomalu ustupovala do pozadí a zraky se napjatě upínaly k domácím politickým událostem. Všude kroužily vzduchem neblahé zvěsti...

Každým okamžikem hrozila propuknout katastrofa, avšak nikdo nepředvídal hrůznost nadcházejících dějů...

V tajemných kruzích, kde se sbíhají nitky světové politiky, však již bylo všechno dobře známo. Neviditelná zlá síla vynesla nad Ruskem neblahý rozsudek: ‚Nastal čas. Hra může začít...‘

Jaká to byla síla? A proč si pro Rusko přála bídu, krev a slzy?

Kdo je alespoň částečně obeznámen se zednářstvím a kdo měl příležitost sledovat triumfální tažení Symbolického hada, jistě na tyto otázky najde odpověď. Ode dne zavraždění cara Osvoboditele[55] (1881) se Rusko stalo bezprostředním cílem zednářského spiknutí. Ale již dávno předtím byla v Rusku pozorována horlivá činnost zednářů, i když tehdy to ještě byla spíše práce vyzvědačů než hlavní bojové síly...

‚Hon‘ na cara Alexandra II., který skončil trýznivou smrtí monarchy; záhadné železniční neštěstí u města Borki, při němž bezmála zahynula celá carská rodina; ‚náhodná‘ neštěstí přímo v carské rodině, nehoda na poli Chodynka u Moskvy; dodnes neobjasněný výstřel 6. ledna 1905; celý ten neblahý rok 1905 i řada dalších záhadných událostí dovoluje soudit, že všechny byly ve vzájemné těsné spojitosti...

Doufám, že nepotřebujete potvrzení zmíněných událostí, protože nevíte méně než já, ale pokud jde o publikum, to věří věcem tak, jak se mu předkládají... Vysmívají se Nilusovi a tvrdí, že nic z toho rozhodně není pravda, a obviňují „teoretiky spiknutí“, že jen v lidech probouzejí dřímající instinkty a štvou proti ‚zcela nevinným Židům‘.

A nyní? Široké masy se probudily až teď, kdy na vlastním těle zažily potvrzení našich údajů. To je ostatně ten nejlepší důkaz, který jim mohli podat vůdci Izraele, skrývající se pod maskou zednářů...

Zednářstvo neboli Židovstvo bez masky a revoluce! Dlouhou dobu se tvrdilo, že zednářstvo se na revoluci vůbec nepodílelo, a podobnosti i analogie všech revolucí se vysvětlovaly tím, že dějiny se ustavičně opakují.

Ovšemže tomu tak je! Dosud se však z toho bohužel nikdo nepoučil, a jaké je v tom naučení! Kdo by se však měl poučit z historie? Snad ti, kdo nechtějí nic vidět a slyšet, nebo takoví ‚politici‘, kteří svou moudrost čerpají z novin? Těm se na rozdíl od zednářů nedá o zednářích nic vykládat, protože jim připadají i nové revoluce vždy jako opakování starých... i když v rozšířeném a vylepšeném vydání.

Spolek mezi Anglií a zednářstvem brzy oslaví své 300. jubileum. Díky tomuto svazku zůstala Anglie ušetřena všech úderů, ale přesto už ne nadlouho, protože jednoho dne bude i s ní udělán krátký proces... Zatím je však Anglie

[55] Car Alexandr II., zavražděn nihilisty; pozn. překl.

považována za ústředí zednářstva, odkud se pak šíří nitky spiknutí do celého světa.[56]

Ruská revoluce má být hlavní etapou na cestě ke zřízení židovské světovlády a ‚založení království Izraele se Šalamounovým chrámem'.

Nad hlavami cara a carevny se již dávno stahovala bouřlivá mračna. Porovnáme-li jejich vládu s mučednickým králem Ludvíkem XVI., okamžitě vidíme, že si je zednáři vyhlédli za svou oběť.

Chodynka... neblahé slovo. Kolik utrpení a slzí přineslo mladým panovnickým manželům... bezděčně si připomínáme i příjezd následníkovy nevěsty Marie Antoinetty do Francie, kdy buď nešťastnou náhodou nebo opomenutím zahynulo několik tisíc lidí při zřícení tribun, postavených podél cesty... Také zde znovu tytéž zmatky, proklínání a bolestné stony.

Rok 1905 měl být ruským rokem 1789, ale Bůh nás toho tedy ještě uchránil. Tytéž nápisy na rudých vlajkách: Volnost, rovnost a bratrství, stejný řev zdivočelé lůzy... Totéž volání: ‚Na Zimní palác!' tak jako kdysi v Paříži: ‚Na Versailles, na Versailles!'

A Státní duma? Nebyly to snad tytéž Generální stavy, kdo roku 1789 stál v čele revolučního hnutí?

A co naše carevna, která učinila tolik dobrého a tak milovala svůj lid? Nebyla snad ve stejné situaci jako Marie Antoinetta, kterou jízlivě nazývali ‚Rakušanka'? Neříkali naší carevně ‚Němka', ‚hessenská veš', a nepodsouvali jí také všemožné zločiny?

Je možné, že ti samí lidé, kteří nedoceňují cíle zednářstva a jeho roli ve světové politice, mi nyní namítnou: ‚Vaše srovnání jsou přitažená za vlasy; je třeba vidět věci jednodušeji a nelze všechno svalovat na zednáře...'

Takovým lidem odpovím: ‚Naopak vy vidíte věci příliš povrchně; je třeba jít jim až na kořen.'

Jakmile Rusové naladili své nástroje na zednářský komorní tón, hráli podle zcela neznámých not, ale očekávali božskou melodii... místo toho jim však vyšla jen ohavná kakofonie...

‚První housle' sehráli v ‚ruském koncertu' vědomí pomahači a spřeženci spiklenců: kníže Lvov, Maklakov, Savinkov, Nabokov atd. ‚druhé' potom lidé méně zasvěcení do zednářských tajemství, jejichž ctižádosti a touhy po slávě ‚bratři' využívali a podle potřeby s nimi manipulovali.

Statisté se rekrutovali z pošetilé a senzacechtivé inteligence, krvežíznivé lůzy i ‚zcela nezúčastněných'.

Je těžké rozhodnout, jaké ‚housle' hráli Miljukov a Gučkov; zpočátku snad i ‚první'.

O roli a významu Puriškeviče není úplně jasno... V každém případě byl po nějakou dobu zuřivě napadán levicovým tiskem... Náhle se však takový postoj změnil a z Puriškeviče byl hrdina dne. To mu nabídlo příležitost vystoupit

[56] V nejnovější době je ovšem patrná evakuace zmíněného centra z Anglie do Ameriky. Nepřipomíná to tak trochu prchání krys z potápějící se lodi?

Pokud jde o Ameriku, je to země, kde se nahromadilo nesmírné židovské bohatství, a také proto sem již po desetiletí proudí masy Židů z celého světa.

v listopadu 1916 se svou proslulou řečí. A zavraždění Rasputina mu vyneslo poslední vavříny.

Kdo byl Rasputin? Jeho role je jasná, i když jemu samotnému možná nebyla. Podobnou úlohu hrál kdysi ‚hrabě Cagliostro‘ během francouzské revoluce...

Pomluva je mocná zbraň... Při vzpomínce na Rasputina se nám automaticky vybaví ‚náhrdelníková aféra‘ královny Marie Antoinetty... Byl Rasputin sám o sobě vůbec tak důležitý? Kdyby býval neexistoval, pak by k pomlouvání cara a jeho rodiny posloužil nějaký jiný ‚zločin‘. Zde se tedy nejednalo o Rasputina jako takového, nýbrž o to, že sloužil zednářům jako zbraň!

Mohlo by se mi namítnout: ‚Pokud je tomu tak, proč nebyla taková zbraň použita také proti císaři Vilémovi?‘

Však ono se jí také použilo, ovšem jiným způsobem. Byl prostě označen za ‚hlavního viníka na válce‘, kterou ve skutečnosti již dávno připravovali zednáři, přičemž Anglie převzala roli iniciátora... A také příčina resp. záminka k válce, zavraždění rakouského následníka trůnu, byla dílem ‚bratrů‘. Při souzení vrahů se zjistilo, že šlo o agenty zednářů, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost, protože se to považovalo za nepodstatné...

Zednáři věděli, že bez války by se jim nikdy nepodařilo povalit německý a ruský trůn.

Bylo tedy zapotřebí navzájem proti sobě poštvat národy a vybičovat jejich nervy, aby se později mohlo prohlašovat, že to byli jejich vlastní monarchové, kdo je uvrhnul do takového neštěstí...

Někteří velcí mužové naší doby předvídali výsledek války, a Hindenburg ne nadarmo řekl, že ‚zvítězí ta země, která má nejpevnější nervy...‘ Selhaly oba národy, jak ruský, tak i německý... jejich nervy nevydržely. Také už neměly víru a oddanost... V obou zemích se snilo o ‚vítězném konci’ a nikdo se neodvážil otevřeně říci, že Rusko a Německo jsou v zásadě dvě ruce, které se musejí navzájem podporovat...

V den vyhlášení války jsem byla u jednoho ze svých přátel... Měli jsme před sebou noviny s carským manifestem. Nemusím říkat, jak jsme byli oba deprimovaní; přítel mlčky seděl a hleděl kamsi do dálky.

‚Na co myslíš,‘ ptala jsem se, ‚jaké chmurné myšlenky tě trápí?‘

‚Ani sám nevím proč, ale náhle jsem si vzpomněl na 27. leden 1904, na začátek rusko-japonské války... Jako dnes vidím náměstí před Zimním palácem, slyším zpívat vlastenecké ódy, vlají národní prapory a nesmírný dav nadšeně zdraví cara, který se objevil na balkonu...

Uplynul pouhý rok a tentýž dav zpíval Marseillaisu, všude byly vidět rudé vlajky a zaznívaly stále hlasitější útoky na cara, kterého ještě nedávno tak radostně pozdravovali...

Tehdejší válka byla dětskou hrou v porovnání s právě začínající, a také dala poměrně méně příčin k otřesům... Naproti tomu současná válka dostane nebývalé rozměry a proto bude mít za následek velké události.

Japonská válka mi připadá jako předehra, nebo lépe řečeno jako generální zkouška na nynější přesně tak, jako tehdejší revoluce byla experimentem toho, co se má tentokrát stát skutečností.

Bylo by omylem domnívat se, že válka potrvá nanejvýš šest měsíců; vyžádá si léta a jako vítěz z ní nevyjde ani Rusko, ani Německo. Tato válka je jistým druhem likvidace zvenčí; k vnitřní došlo již dávno...

Dej Bůh trůnu sílu, aby úderu odolal, ale osobně se obávám tragického rozuzlení...‘

Jeho slova se bohužel potvrdila.

Jedním z hlavních trumfů zednářů byl Rasputin. Opakuji však, že i kdyby ho nebylo, našli by si místo něho někoho jiného, ale v jeho případě jim to přišlo vhod, a to dokonce velice vhod. Ten neblahý muž již za života způsobil mnoho neštěstí, ale ještě více po své smrti, která takříkajíc ospravedlnila nesčetné pomluvy...

Měl Rasputin nějaký vliv u dvora?

Ne, tam byl hotový ‚beránek‘. A kromě něj měli do carského zámku přístup i další „poustevníci“, invalidé a poutníci.

Carevna přestoupila na pravoslaví z jiné církve, jako mnoho takových byla mysticky založená, a vždy se k těm ‚božím lidem‘ chovala velice laskavě. Byl mezi nimi v Petrohradu všeobecně známý invalida Vasilij, řečený Bosý, jenž se často objevoval v paláci, kde přednášel různé modlitby, za které jej carevna odměňovala 25 rubly.

Rovněž k Rasputinovi se carevna chovala velice laskavě. Svou roli zde nesporně sehrála i okolnost, že se mu v roce 1916 podařilo rychle vyléčit carevně poraněnou ruku pomocí tajemných říkadel. Rasputin také uměl jako nikdo druhý zastavovat krvácivost následníka trůnu.

Carský pár svého syna miloval nade vše a je proto jen pochopitelné, že se k Rasputinovi choval z vděčnosti mimořádně milostivě.

Rasputinovy zvláštní schopnosti se dávaly do souvislosti s jeho kolosální magnetickou silou, kterou skutečně disponoval.

V přítomnosti Jejich Veličenstev se Rasputin vždy choval jen tiše, skromně a zbožně.

Mimo palác se však rázem změnil v úplně jiného člověka. Byl dotěrný, hrubý a cynický. K necti našich hodnostářů zde budiž řečeno, že mu lichotili, snažili se mu splnit jakékoli rozmary a tím kolem něho vytvářeli atmosféru, která Rasputina ukazovala jako skutečně ‚mocného muže‘, jenž se těší neomezené důvěře cara i carevny a ovlivňuje veškerou politiku státu.

Jak nízkými a ubohými pohnutkami se zmínění hodnostáři nechávali vést! ‚Když nevyhovím každému jeho přání, nesmírně si tím uškodím,‘ a tak se stalo, že žádné Rasputinovo přání nezůstalo nesplněno a všichni se obávali upadnout u něj v nemilost.

Kdyby tito nehodní úředníci svědomitě plnili své povinnosti, pak by rázem bylo po Rasputinově ‚vlivu‘. Bohužel se tak nestalo...

A navíc se ještě všechny zprávy a pověsti ze ‚spolehlivých pramenů‘ nesmírně přeháněly a překrucovaly.

Zednáři všechno obezřele zvážili... a konečný útok na trůn mohl začít; chyběl už jen působivý podnět. Signál k němu dalo Rasputinovo zavraždění.

Zdá se mi zbytečné blíže zde líčit samotnou vraždu; o to se již postaral sám hlavní aktér, Puriškevič.

Zednářům se oklikou podařilo zatáhnout do zločinu i některé členy carského domu, čímž sledovali zcela mimořádný psychologický efekt.

‚Jen se podívejte, jak daleko už věci došly! Dokonce i velkoknížata se podílela na odstranění tohoto netvora; na pověstech o něm tedy rozhodně musí něco být...'

O Rasputinovi by se dalo psát do nekonečna, ale sotva by se jeho význam dal definovat lépe, než jak to udělal on sám krátce před smrtí: ‚Vím, že budu zavražděn, ale do tří měsíců se zhroutí i trůn...'

Rozvážní lidé si pak často kladli otázku: ‚Proboha, věděl vlastně Rasputin, k čemu jej vyvolili? Byl si vědom role, k jejímuž sehrání byl určen?'

Jedna horlivá vlastenka, takto stará spisovatelka, která hodně věděla o zednářských tajemstvích a proto také v životě musela mnohé vytrpět, se rozhodla prostě za ním zajet a položit mu výše zmíněné otázky.

A kupodivu, její cesta připadla na 16. prosinec 1918, na den Rasputinova zavraždění. Vypadá to, jakoby mu Bůh v osobě této staré ctihodné ženy poskytl poslední varování.

Po zaklepání na dveře Rasputinova bytu vyšel plukovník se slovy: ‚Čím vám mohu sloužit, milostivá paní?'

‚Mohla bych mluvit s Grigorijem Jefimovičem Rasputinem?'

‚Tatíček není doma; ostatně nikoho nepřijímá.'

‚Není pravidla bez výjimky, pane plukovníku. Možná že vaše «není» doma znamená pravý opak... Předal byste alespoň laskavě moji vizitku?

Jestli Rasputin skutečně není doma, pak je mi to líto, ale nemohla jsem se předem objednat, protože přicházím zdaleka a cesta je pro mně namáhavá... Ostatně, pane plukovníku, ukojte zvědavost staré ženy; proč jste prve pana Rasputina nazval «tatíčkem»? Je kněz, mnich nebo dokonce váš beau-père?'[57]

‚Grigorije Jefimoviče tak nazývají všichni...'

‚Není vám trapné, pane plukovníku, chovat se tak stádně? «Grigorij Jefimovič» nebo prostě «Rasputin», to prosím, ale «tatíček»...!'

Plukovník zrozpačitěl a pak se náhle zeptal:

‚Koho mám Grigoriji Jefimoviči ohlásit?'

‚Máte přece v ruce moji vizitku... Nikoho nehlaste, jen ji předejte, anebo ještě lépe mu ji přečtěte.'

Plukovník vyzval starou dámu vstoupit a vzdálil se. V předsíni již bylo několik žen, z nichž dvě se nenuceně bavily francouzsky.

Za chvíli se objevil Rasputin.

Kromě naší staré dámy se na něj všechny doslova vrhly a začaly mu líbat ruce i rubašku.[58]

[57] Ušlechtilý (vynikající) otec; pozn. překl.
[58] V ruském prostředí nahoře uzavřená mužská košile, nošená jako svrchní oděv; pozn. překl.

Rasputin se jim rozpačitě vytrhl, pak přistoupil ke staré spisovatelce, a zeptal se:

‚Ty jsi se mnou chtěla mluvit, matičko? Co ode mě chceš?‘

Stará dáma neodpověděla a jen se na něj ostře a pronikavě zahleděla, jakoby mu chtěla proniknout až do hloubi duše... Říká se, že Rasputin měl zcela zvláštní, magický pohled. Když se však nyní setkal s očima stařeny, nevydržel a sklopil zrak.

‚Přišla jsem vám položit několik otázek, Grigoriji Jefimoviči. Dosud jsme neměli příležitost se setkat, a sotva se ještě kdy uvidíme. Mnoho jsem o vás slyšela; nic dobrého, zato hodně špatného. Musíte mi odpovědět jako svému zpovědníku: Víte, že jste Rusku nesmírně uškodil? Víte, že jste hračkou v rukou jiných?‘

‚Milostivá paní, ještě nikdo se mnou takovým tónem nemluvil... Co jen mám na vaše otázky odpovědět...?‘

‚Znáte dějiny Ruska? Milujete cara tak, jak se car má milovat?‘

‚Upřímně řečeno, dějiny neznám; jak bych také mohl, protože jsem prostý a nevzdělaný rolník. Při čtení si slabikuju a co napíšu, někdy ani neumím po sobě přečíst... Ale jako všichni rolníci cara vřele miluji, a to tím spíše, že jsem se na carské dynastii často provinil, ale neúmyslně, to vám přísahám... Holubičko, cítím svůj blízký konec... Vím, že budu zavražděn, ale do tří měsíců se zhroutí i trůn...

Děkuji vám, že jste přišla, a také vím, že jste učinila, co vám srdce přikázalo. Je mi teď tak dobře, ale přesto jsem stísněný... Co byste na mém místě udělala?‘

‚Na vašem místě bych odjela na Sibiř a tam se ukryla, aby utichly pověsti a zmizely všechny stopy...‘

Ještě dlouho rozprávěla spisovatelka s Rasputinem, který pozorně naslouchal každému jejímu slovu...

Konečně pak vstala a začala se loučit.

Rasputin také povstal a řekl: ‚Bude lépe, když vás sám doprovodím.‘

‚Povězte mi ještě, Grigoriji Jefimoviči, proč vás všichni vaši ctitelé a ctitelky nazývají «tatíčkem» a líbají vám ruce a rubašku? To je přece nevhodné, proč to trpíte?‘

Rasputin se zasmál, ukázal směrem k předpokoji a řekl: ‚Zeptejte se raději těch hloupých tam uvnitř... já si z nich dělám blázny...‘

Spisovatelka se s ním definitivě rozloučila a užasla, když se před ní hluboce uklonil a pokryl jí ruku horoucím polibky.

‚Matičko, nejmilostivější, můj holoubku, odpusť hloupému rolníkovi, že ti tykám... Zamiloval jsem si tě z celého srdce... požehnej mi, dobrá ženo... je mi tak těžko...‘

Vložil si její malou ruku na hlavu a vyslechl slova staré ženy:

‚Pán s tebou, ochraňuje tě Kristus...‘

Pak odešla. Rasputin se ještě dlouho za ní díval. Zdálo se, jakoby zde zůstávala jen jeho tělesná schránka a duše odešla s tou, která se mu zjevila jako anděl smrti...

O dvanáct hodin později uzavřel Rasputin svou pozemskou pouť...“

Setkání staré spisovatelky a statečné ruské ženy s Rasputinem je velice zajímavé a významné.

Prosím čtenáře, aby vzal v úvahu, že vyprávění není žádný výmysl a že všechno právě uvedené spočívá od začátku do konce na čiré pravdě, za níž se osobně zaručuji.

Již jen proto se vyplatilo uvést zde dopis mého přítele, ale měl jsem k tomu ještě i jiný důvod.

První část dopisu včetně všech podrobností je přímým zopakováním toho, co jsem tvrdil a prokázal v předcházející kapitole. Není ostatně divu, protože jsem se svým přítelem již dříve o věci častokrát mluvil.

Oba však žijeme v různých městech a když se dozvěděl, že píšu o Rasputinovi, poslal mi citovaný dopis v době, kdy se moje práce již chýlila ke konci. Čtenář se sám mohl přesvědčit, že psal podobně jako já, a že vyjadřoval zcela stejné názory. Ohledně tajných sil, působících na světovou politiku, jistě oba víme víc než lidé, kteří události posuzují jenom povrchně a hlouběji se jimi nezabývají... A oba také docházíme ke stejným závěrům, aniž bychom o tom předem spolu mluvili. Není to snad dobrý důvod k tvrzení, že co jsme v našich dílech uvedli a doložili, není jen plodem chorého mozku a horečné fantazie?

Není už konečně čas uznat, že tyto „fantazie“, jak se jim tak často říká, jsou v zásadě obžalovacím spisem, postaveným na skutečně pozitivních a ověřených poznatcích?

VIII.

Co nás učí historie

Rusko a světová rovnováha • První vládci z dynastie Rurikovců • Vítězství soukromých zájmů nad státními • Zánik jihoruského státu • Tatarské jařmo a konec styků se západem • Moskevští carové a založení nového státu • Význam Ruska počátkem 19. století • Skrytý nepřítel • Pokrytectví demokratických principů • Rozkladný vliv socialismu • Strach před výukou náboženství • Steadův názor o Rusku • „Suum cuique“ • Touha lidu po minulých časech • Myšlenky autora

> „Povstaň, Pane, ať si člověk nezakládá na moci své, ať už národy jednou stanou před tvým soudem!“ (Ž 9,5).

Čtenář snad promine, že se v této kapitole do jisté míry setká s opakováním již dříve vyslovených myšlenek, ale přesto bych je chtěl zde ještě jednou souhrnně zobecnit.

Protože knihu píšu v zahraničí a mohu tedy předpokládat, že ji budou číst i někteří cizinci, zdá se mi potřebné uvést zde i některé skutečnosti z ruské historie.

I když je Rusko znovu středem zájmu celého světa, přesto jsou v zahraničí o ruské povaze a ruské historii rozšířeny neurčité a zmatené představy.

Teprve nyní začíná svět chápat, jak důležitou a rozhodující roli hrálo Rusko v životě národů. Již v 11. století se kníže Jaroslav Moudrý snažil strhnout na sebe po-

hledy Evropy. Jako šťastný dědic dlouhé řady nadaných panovníků si dokázal zajistit čestné místo v dějinách Ruska. Jako vladaři státu, který se postupně dopracoval jednoty a vnitřní bezpečnosti, se mu podařilo vstoupit do příbuzenských vztahů s ostatními panovnickými dynastiemi Evropy. Jeho dcery nosily královské koruny Francie, Uherska a Švédska,[59] čímž se vzájemně sblížily a navzájem oplodnily ruská západní i byzantská kultura. Jeho vnuk Vladimír Monomach se věrně přidržoval tradic svých předků a jemu děkujeme, že v mladém státu zdomácněl řád a zákon. Je také jeho zásluhou, že podporoval sloučení rusko-slovanského, finského a litevského národa.

Z panovníků předtatarské éry si ještě zaslouží zmínit alespoň král Haliče, Daniel Romanovič, a Jaroslav z Volyně. Oba se vyznačovali mimořádnou chytrostí a době odpovídajícím vzděláním. Jasně poznali úlohy a cíle svých stále mocnějších států, i když při tom naráželi na málo pochopení ze strany obyvatelstva, což bylo v té době srozumitelné a přirozené, protože lidé nestačili držet tempo s pokrokem své vlasti.

Kromě těchto panovníků zmíněné periody lze asi jen stěží jmenovat nějakého vladaře,[60] který by opravdu porozuměl mravním i politickým požadavkům svého stavu.

Jako červená nit se celou naší historií táhne neschopnost Rusů sami si vládnout a bez mocné autokracie tvůrčím způsobem pracovat. Právě tyto negativní vlastnosti musí mít cizinec stále na paměti, chce-li pochopit ruskou národní duši a poznat všechny vlivné faktory. A hlavně se nesmí při studování Ruska nechat ovlivňovat židovským tiskem! Teprve pak pozná, jak cenným a přátelským sousedem by Rusko bylo při normálním vývoji, ale také jakým je nebezpečným nepřítelem a zdrojem nákazy, když je jeho přirozený vývoj násilně přerušen a uvržen do anarchie.

Styky Ruska se západem však netrvaly dlouho, protože je bezohledně přervala dvěstěletá tatarská nadvláda. Zmíněné přerušení kontaktů s ostatní Evropou se však nedá vysvětlit pouze vpádem Tatarů. Rozdělení církve na západní římskou a východní řeckou i založení mocného polského státu, bašty katolicismu, do jisté míry způsobilo, že sobě samému přenechané Rusko se muselo rozvíjet tak říkající na vlastní pěst.

Tataři byli v zásadě jen nástupci dřívějších divokých hord Pečeněhů, Chazarů a Bulharů, které však porazila knížata pod Jaroslavovým vedením. Sváry mezi místními vládci a nepřítomnost silné ústřední moci rovněž přispěly k tomu, že Rusko muselo v průběhu dvou století upadnout do područí cizích národů.

Vzdor všem těžkým ranám osudu však ruský národ vždy čekal na příhodný okamžik, aby se znovu sjednotil a mohl povstat proti svým utlačovatelům. Zatím však ani městská republika Novgorod, ani příbuzné Polsko, ani panovníci zcela zpustošených jihoruských rovin neuměli prosadit v Rusku jednotu a vést je k šťastnější

[59] Jaroslavova sňatková politika byla ještě rozsáhlejší, než je zde stručně naznačeno: syna Vsevoloda oženil s byzantskou císařovnou, sestru provdal za polského Kazimíra, a dcery kromě výše zmíněných provdal ještě na trůn norský a německý; pozn. překl.

[60] Při výčtu nejvýznamnějších panovníků jsem ani z neznalosti, ani z nedbalosti neopomněl zmínit knížete Alexandra Něvského, který je nesporně nejjasnější postavou a největším vojevůdcem našich dávných dějin.

budoucnosti. Pouze „sběratelé“ ruské země, velká moskevská knížata, dokázala cílevědomou a příkladnou prací probudit v lidu národní pocity a vědomí. Nakonec se jim podařilo vytvořit mocnou říši, která se rozprostírala od chladného Archangelska po bohatou Bílou Rus, a od Smolenska přes Ural do nekonečných lesů Sibiře.

Takto vytvořená říše nyní udržovala už jen formálně diplomatické styky se západem, protože Evropa se málo nebo prakticky vůbec nezajímala o vzdálenou Moskevskou říši.

Nanejvýš tak ještě při nádherných Lorenzových slavnostech[61] vzbudili rozruch podivně až směšně oblečení ruští vyslanci.

Lákáni tušeným ruským bohatstvím, udržovali pak pravidelné obchodní spojení s Ruskem už jen „prozíraví mořeplavci“. V té době také vzniklo v Moskvě německé předměstí, které později mělo sehrát tak velkou roli v dějinách Ruska. Teprve v 16. století Moskvané poznovu navazovali stálé a pravidelné diplomatické styky s Evropou, až se konečně geniálnímu Petru Velikému podařilo „otevřít okno do Evropy“.

Od té doby pomalu ale jistě význam Ruska rostl a současně s ním i zájem Evropy o mocnou carskou říši.

Petrohrad se stal sídlem skvělého diplomatického sboru a za slavné epochy carevny Kateřiny II. se západ dokonce snažil, i když ne vždy šťastně, tak alespoň intenzivně o pochopení ruské povahy. Ruský mužik vyvolával u mnohých soucit a lásku, ale také obavy a odpor. Charakter ruského národa odpovídá svému velmi komplikovanému a pestrému vnějšímu i vnitřnímu vývoji, kterým prošel.

V první polovině 19. století, když car Alexandr I. a Nikolaj I.[62] prostřednictvím jimi podnícených početných mezinárodních kongresů, setkání a spolků začali ovlivňovat osudy ostatních národů, dosáhlo Rusko vrcholu své politické moci. Po staletích praktické izolace od ostatního světa se Rusko postupně znovu stalo rovnoprávným členem v řadě ostatních evropských mocností.

Přestože Rusko v „koncertu evropských národů“ častěji hrálo první housle, bylo stále ještě omezováno ve svém přirozeném vývoji.

Proti Rusku totiž neúnavně bojoval lstivý a záludný nepřítel, tím nebezpečnější, že intrikoval vždy skrytě. Pod vlivem evropského židovského tisku a na zednářích závislých evropských společností bylo šířeno přesvědčení, že těsnější sblížení absolutistického Ruska se západní Evropou by se nikdy neobešlo bez vzájemných třenic a komplikací. Důvod k takovým obavám prý dávala samotná ruská vládní forma.

Ve skutečnosti to však nebyly samotné „národy“, které se zajímaly o pro ně příliš komplikované státní ideály, nýbrž jisté skupiny politiků, kteří konspirovali se Židy a s jejich burzou.

Zmíněné obavy Evropy je třeba důkladně vysvětlit, protože například spojenectví s republikánskou, ale přesto křesťanskou a nacionalistickou Francií by bylo docela dobře možné a pro obě země velmi významné. Nicméně Francie, která je absolutně požidovštěná a trpí pod nesporným vlivem kahalu, je pro nás nepřijatelná a z toho důvodu nám již také několikrát hodně uškodila.

[61] Míněn je neoficiální vladař Florencie, Lorenzo di Piero de‘ Medici, zvaný také Velkolepý; pozn. překl.

[62] Bratr Alexandra I.; pozn. překl.

Odstrašující příklad Dantona, Robespierra a Marata podle všeho lidstvu nestačil a potřebuje ještě vidět Kerenského, Trockého a Lenina. Demokratické ideály volnosti, rovnosti a bratrství se prý dají snadno dosáhnout na základě filosofických myšlenek a traktátů, život se svými politickými a ekonomickými zájmy se řeší jako matematická úloha, kde k výsledku stačí jen odečítat a sčítat.

Proto také všechny umělé formulky, v nichž se hledalo řešení životních otázek, vždy při svém použití vyvolávaly pochybnosti a zklamání, a musely být nahrazovány stále novými. Podle teorie filosofů prý musí zavedení parlamentního systému jedním rázem odstranit všechny těžkosti a sociální nouzi.

Z toho důvodu také anglický parlamentarismus, který se tam postupně vytvořil, připadá národům jako zázračný všelék. Angličané si vytvořili ústavu, která je účelná a prospěšná jen pro ně, ale ne pro žádný jiný národ. Navíc anglická vládní forma rozhodně nepředstavuje jednotnou vůli celého národa.

Teoretici i jejich lehkověrní obdivovatelé stále ještě nemohou nebo nechtějí pochopit, že každý národ má své dobré i špatné vlastnosti, podmíněné také geografickou polohou a klimatem. Co může být dobré a výhodné pro Anglii, nemusí odpovídat zájmům Německa nebo Francie, a pro Rusko je dokonce velice nebezpečné. Již staří Římané říkali „Suum cuique".[63]

Dějiny každého národa a jeho jedinečnost by měly být přirozeným vůdcem jeho vývoje.

Anglická vláda se snaží uskutečnit jakýsi ideál osobní svobody. Nic podobného nevidíme ve Francii, přestože hesla rovnosti volnosti a bratrství jsou základní součástí francouzské ústavy a zdobí dokonce i státní znak.

Stačí si zde připomenout pronásledování Církve Židy a jim oddaným Combatovým[64] ministerstvem, protože žádný jiný národ neumí tak zuřivě nenávidět a tak krutě a nesmiřitelně bojovat proti svým nepřátelům jako právě jen národ židovský. – A jak známo, největším a věčným nepřítelem je pro Židy katolická církev a učení našeho Spasitele.

Francouzský ministr války šel dokonce tak daleko, že nechával svými agenty špehovat armádní důstojníky a ty z nich, kteří byli dopadeni při plnění svých křesťanských povinností, okamžitě propouštěl ze služby. Není třeba dodávat, že to pak v mnoha případech vedlo nejen ke zničení profesní kariéry, ale i domácího života a štěstí.

Dovolím si ještě jeden typický příklad. Krátce před válkou explodovala v marseillském přístavu francouzská bitevní loď. Mnoho nešťastných námořníků bylo v beznadějném stavu dopraveno do námořní nemocnice. Někteří z umírajících žádali o podání svátosti. Přirozený a zákonný požadavek jim však byl odmítnut s tím, že francouzská vláda nepovažuje katolické duchovní za oficiální a koncesované zaměstnance státu, a proto také nemůže připustit jejich činnost v objektu vlády. A tak námořníci zemřeli, aniž by se jim předtím dostalo církevní útěchy. Pokud by mezi

[63] Každému, co mu patří (co jeho jest); pozn. překl.

[64] Zde jde o mylný zápis. Míněn je zřejmě francouzský politik Émile Combes (1835-1921), který v letech 1902-1905 prosadil odluku církve od státu, vydal přísné zákony proti náboženským řádům, zrušil řeholní školství atd. Za zmínku také stojí, že do r. 1902 byl ministerským předsedou muž s příznačným jménem Waldeck-Rousseau; pozn. překl.

těmito námořníky byli náhodou Židé, byla by odmítnuta i jejich žádost o rabína? – Jistě ne, protože vliv kahalu ve Francii je nesmírný!

A ještě další příklad z takzvané země svobody. Starostou New Yorku byl kdysi zvolen Žid. Jeden z jeho prvních počinů v úřadě spočíval v tom, že zakázal výuku náboženství v městských školách, protože prý židovské děti urážel o slyšet Kristovo jméno; jak se rozumí, rabínům se sebeméně nebránilo v jejich učitelské činnosti.

Vzdor takové do nebe volající nespravedlnosti a neuvěřitelné zvůli byla celá záležitost pečlivě ututlána, zatímco ve stejnou dobu jsme my byli nazýváni bezohlednými barbary, a to jen proto, že naši panovníci včas rozpoznali nebezpečí, které jim ze strany Židů hrozilo a snažili se chránit před útoky nejhoršího nepřítele říše.

Také v dnešním revolučním Rusku nezná mezí židovská domýšlivost, násilnictví a výsměch.

V moskevském Kremlu byla odedávna kaple Tverské Matky Boží. Každý Rus, který projížděl Moskvou, považoval za svatou povinnost ji navštívit a pomodlit se. Nyní však svatyně zmizela a na jejím místě se skví nápis: „Náboženství je opium lidu."

Když pro tak mnohé stinné stránky parlamentarismu a korupci svých zástupců již národy na tzv. demokracii přestávaly věřit, vrhly se do náruče socialismu, od něhož si slibovaly ráj na zemi, ale který není v zásadě také ničím jiným než mocnou zbraní Židů v boji proti křesťanství a jeho kultuře.

Ani Ariovo bludné učení ve 3. století, nešťastné rozpolcení církve na západní a východní, ani reformace se nedají srovnat s nynějším vítězstvím Židů v Rusku, jehož důsledky zasáhnou celý svět!

Socialismus představuje sám o sobě čistě materialistické učení, postavené na nejnižších a nejtemnějších instinktech lidské duše, ale navzdory tomu si nárokuje právo nahradit učení Kristovo, ba Židé dokonce tvrdí, že socialismus je prý přirozeným rozvinutím a přímým důsledkem křesťanství! Kristova slova „Rozděl se o vše (s bližním)!" vykládají jako „Přivlastni si všechno cizí!".

Při povrchním pozorování lze ovšem namítnout, že v obou těchto výrocích je obsažen tentýž smysl, avšak při pozornějším zkoumání zjistíme, že socialismus v sobě skrývá jenom čistě pozemské, zatímco Kristus nás učil milovat bližní a hledat štěstí pouze v nebi.

Místo hledání boží pravdy dospěli Židé tak daleko, že svádějí křesťany k sofistice, závisti, nenávisti a světským požitkům.

„Vítězství demokratických principů" a „uskutečnění ideálu lidovlády" jsou hesla, s nimiž pohromy lidstva jako Robespierre, Marat, Danton nebo Kerenský, Lenin a Trocký zřizují svůj ráj na zemi.

K tomu účelu se zednářům podařilo získat si pro sebe nevlivnější státy. Francie, Anglie a Itálie spolu s téměř všemi menšími státy Evropy jsou již také zcela pod jejich vlivem, a stejnému osudu se neubránilo ani Německo a Rusko.

Hlavním protivníkem „lóžových bratrů" bylo Německo a zvláště Rusko, protože v obou těchto státech se moc panovníka opírala o církev.

Protože se vzdor nasazení všech možných prostředků Židům nepodařilo dosáhnout v uvedených zemích rovnoprávnosti, rozhodli se ji získat cestou politického

převratu. V průběhu více než šedesáti let dokázali získat pro své ideje nejen prostý a nevzdělaný lid, ale dokonce také netalentovanou a zkaženou inteligenci a obrátit ji proti vlastním dějinám, státu a církvi.

Byla to především dynastie Romanovců, proti níž směřovaly útoky Židů, a jejíž význam a zásluhy se snažili v očích lidu všemožně snižovat a znevažovat.

K tomu účelu vznikla tzv. „podzemní“, typicky židovská literární makulatura, na jejíchž stránkách byli ostře kritizováni všichni naši panovníci; je zbytečné dodávat, že se Židé neštítili lživě pokroucených tvrzení a nejšpinavějších pomluv. Takovou a podobnou brakovou literaturou se Židům podařilo lid omámit a zaslepit, a rozsévat v něm nenávist proti svým vlastním panovníkům.

Osud Ruska byl zpečetěn...

Světovou válkou a revolucemi nevýslovně trpěly všechny národy kromě Židů, protože jim světová katastrofa přinesla nesmírné výhody a bájné bohatství. Vlády všech zemí se dnes koří jejich moci a poslušně plní všechny rozkazy k blahu obřezaného národa.

Domácí propaganda však sama ještě nestačila k pádu mocného Ruska. K definitivnímu vítězství musela být rozpoutána válka, co do rozsahu a následků v dějinách lidstva nebývalá. Tak geniálně založený plán dosáhl naprostého úspěchu, když proti své vůli spolu válčily dvě nejmocnější monarchie, Německo a Rusko, a proto po pádu Ruska byl již mnohem snadnější také pád Německa. Krize monarchistického principu v Rusku byla pouze prvním úderem proti monarchům vůbec. Po Rusku následovalo Německo a Rakousko. Ostatní monarchové zatím touto válkou nebyli přímo dotčeni, protože jejich monarchie patří do kategorie, v níž se křesťanská víra tak zřetelně neprojevuje a proto vůči nim Židé projevují větší shovívavost, byť i jen dočasně.

V první době po strašném zločinu proti naší vlasti se s Ruskem už vůbec nepočítalo. Smečka hrabivých a egoistických židovských dobrodruhů, banda lupičů a zlodějů se zmocnila státního žezla, v čemž našla účinnou podporu a pomoc u zločineckých elementů, které svého času Kerenský prokazatelně vypustil z věznic.[65] Spojenými silami pak rozbili a zničili všechno, co vypadalo jen trochu slušně a dobře.

Vydáním nešťastného Ruska bezohledným židovským choutkám ostatní cizina doufala, že tento kdysi tak mocný kolos promění na anglickou a francouzskou kolonii, zvláště když se může počítat s tím, že národ, který klesl tak hluboko, se již nedokáže vzpamatovat a pozdvihnout.

Aby bylo možné východní Evropu definitivně zlikvidovat, rozhodlo se systematicky podporovat nepokoje, ale současně také podporovat Denikina, Kolčaka a Judeniče, jejichž nejasná provolání nejsou schopna sjednotit ruský národ, což také není v zájmu zahraničí.

Zdá se, že zpočátku šlo všechno podle přání, a že ruský národ představuje pouze bezmocný materiál pro cizáckou exploataci.

Měli se však ošklivě zklamat.

---

[65] Kdo by si nevzpomněl na polistopadovou Havlovu „humánní amnestii“ se stejným cílem i tragickým důsledkem; pozn. editora.

Judenič, Denikin i nešťastný Kolčak padli. Stali se obětí své neurčité politiky a lehkověrnosti vůči eserům a kadetům.

Před očima celé Evropy se však ukázal sjednocený ruský národ, rozhodnutý až do krajnosti bránit svou nezávislost a postavit se na odpor imperialistickým snahám ostatního světa.

Evropští státníci jsou ohromeni takovým odporem ruského národa, již pokládaného za mrtvý. Na jedné straně se dnešní Rusko jeví jako nebezpečný zdroj nákazy pro ostatní národy, na druhé straně je zase vytrvalost a jednota ruského národa důvodem k silným obavám.

A z těchto úvah také znovu povstal zájem o Rusko. Nicméně stejně tak jako Evropa nerozuměla Rusku dříve, nechápe je ani dnes.

Evropští státníci nevidí nebo vidět nechtějí, že ruský národ začíná nahlížet své chyby a snaží se zbavit svých „obšťastňovatelů". Ruský národ stále ještě žije, a sotva se podaří jej znovu omámit a svést na scestí.

Odpověď, kterou jednou ruský národ dá svým „oblažovatelům", bude hodně tvrdá, ale zasloužená!

Náhodné známosti z vlaku! Tyto příležitostné rozhovory s „neznámými" nám často dávají možnost nahlédnout do cizích životů a zájmů, mnohdy nám i pomohou jako bleskem osvětlit záhady a tajemství života.

Také jsem byl svědkem takového rozhovoru, a protože se znamenitě hodí do rámce mého pojednání, v krátkosti jej zde uvedu.

V září 1905 byla bouřlivá doba, kdy se utvářela nová státní forma, jejíž zárodek bylo možné vidět v zoufale netalentované a zrádné Státní dumě, ve „veřejné žvanírně". Byl jsem tehdy štábním rytmistrem regimentu Jejího Veličenstva a cestoval jsem z Petrohradu do Petrodvorce. V mém kupé seděli dva pánové, kteří se živě bavili anglicky. Jeden z nich byl podle výslovnosti Angličan, druhý Rus… Ten mluvil jen málo a spíše jen pozorně naslouchal slovům Angličana, který promlouval velmi živě a upřímně.

Říkal zhruba následující:

„Nedivte se, příteli, mému zármutku a nervozitě z národa, který je mi v zásadě zcela cizí. Můžete mi říkat jak chcete, třeba fantasta, výstředník... Přesto jsem velmi zarmoucen nad obratem, který u vás v Rusku věci vzaly.

Proč si všechno beru tak k srdci, pochopíte teprve tehdy, když vám řeknu, že jsem dnes pohřbil své největší naděje.

Víte, že si vaší země vážím a mám ji rád. Zajímám se také o vaši literaturu, pod jejímž vlivem jsem se hodlal věnovat studiu Ruska. Znám také dosti dobře téměř všechny vaše osobnosti na vedoucích místech. Dějiny vaší země znám stejně dobře jako své vlastní. Zabýval jsem se také vašimi vědci i studující mládeží, znám i vaše politické strany, počínaje krajní pravicí až po revolucionáře a orientuji se v ideologii každé z nich. Přestože jsem cizinec, považuji se v ruských otázkách za kompetentnějšího, než mnohý z vašich krajanů.

O zemi, který ze sebe vydala takového Dostojevského, jsem s určitostí doufal, že by v dějinách lidstva mohla sehrát směrodatnou roli... Očekával jsem od vás něco jako zjevení...

Vycházel jsem přitom z následujících úvah:

Vaše vlast prožívá rozhodující moment svých dějin. Život si žádá nové formy státního života a rozumný člověk, který si nárokuje označení ‚státník', nemůže před tím požadavkem uhýbat.

Režim policejního státu se přežil stejně tak, jako petrohradská centralizace, která vašemu vývoji jen překáží. Potřebujete mnohé pronikavé reformy. Ale jaké?

Zde se dostávám k tématu mých představ; říkal jsem si následující:

Rusko nastupuje cyklus významných reforem o sto let později než jakýkoli jiný stát a mnohem později než Anglie. Z toho jsem usuzoval, že žijete v mnohem příznivějších podmínkách než ostatní národy. Když vás porovnávám s Evropou, vyjímám z toho předem svou vlast, protože Anglie je zcela zvláštní země. Je to skutečně jediná země, která jde svou vlastní cestou a nenapodobuje žádný příklad; naše evoluce kráčí přirozenou cestou.

Výsledky, které naše evoluce přinesla, jsou dobré i špatné, to je věcí vkusu a názoru. Jedinečnost anglického národa je dnes hlavní oporou naší moci. Ostatní státy jsou v jiné situaci. Když na ně dolehne krize, prostě jen přejímají už hotové, jinými národy vypracované reformy, které přirozeně mají za následek jen menší nebo větší vnitřní otřesy.

Anglie je zemí parlamentarismu. Její parlamentní život je již čistě mravní jev. Anglická vládní forma se po staletí vyvíjela postupně a po etapách. Proto také parlamentarismus plně odpovídá anglickému duchu. Přesto však shledávám, že se dokonce i u nás již přežil a s obavami hledím do budoucnosti, která jistě nepřinese nic dobrého.

Ostatní Evropa nebyla s touto vládní reformou nikdy hotova a udělala s ní jen ty nejhorší zkušenosti.

Řekněte sám, jaké státy patří dnes mezi nejmocnější? Jen takové, jako např. Německo, které jsou nejméně infikovány naším parlamentarismem.

Sto let je dlouhá doba, i když ne právě v historii národa, pak jistě pro jeho ústavu. Musíte přiznat, že během této periody se dá nashromáždit mnoho pozorování a zkušeností. Vidíme pokusy ‚osvíceného absolutismu', pokusy krvavých revolucí, osudy významných státníků, bezvýsledné snahy idealistů i humanistů, a podobně.

Nebylo by pro Rusko adekvátní a vhodné, vzít všechno to v úvahu? Není snad jeho povinností udělat závěry a vyvodit důsledky z dějin?

Kdyby tak Rusko učinilo, vidělo by, jak hrozně dnešní Evropa trpí a úpí pod systémem parlamentarismu. Otevřely by se mu oči; pak by samo nahlédlo, jak demokratické principy jen rozmnožují zlo a pohromy, jak se v něm namísto skutečně zdravých a zdatných elementů prosazují jen vychytralí, egoističtí a ctižádostiví lidé, kteří sledují pouze vlastní prospěch.

Jen se podívejte na Francii, jaká tam vládne svévole! Menšina tyranizuje většinu pod pláštíkem volnosti, rovnosti a bratrství.

To všechno jsou výsledky a důsledky ‚velké francouzské revoluce'; velice draho musel národ zaplatit za vzdání se své osobitosti. Jednou spáchanou chybu lze jen velice těžko napravit.

Musíte mít stále před očima odstrašující příklad svých sousedů. Když už jednou chcete zavést novoty do své ústavy, dělejte to alespoň tak, aby vám z toho nevznikla žádná újma...

Bohužel se nesplnily moje naděje, které jsem do vás vkládal. Neřekli jste nic nového, nepřišli jste s žádnými novými myšlenkami. Slepě kráčíte starou cestou a jen opakujete staré chyby. Usilujete o parlamentarismus, který nedopomůže k vítězství vám všem, nýbrž jenom jednotlivým demagogům. Řešení svých státních problémů hledáte způsobem, který je mi nevysvětlitelný. Dopouštíte se neodpustitelné šílenosti a ze svých staletých dějin jste se sebeméně nepoučili. Zničíte sami svůj vlastní stát a změníte jej v hromadu trosek. Svou budoucnost, která mi připadala jako něco grandiózního až posvátného, rozbijete na prach.

Vy sami bohužel nevíte, v čem spočívá vaše osobitost... a to je vaším neštěstím.

Možná se mě zeptáte, co vaší osobitostí rozumím.

Samovláda cara a víra v něj, to je vaše osobitost, kterou si musíte uchovat. Ale jako naschvál se snažíte všemi prostředky moc a sílu cara omezit, aby vás mohli ovládat primitivní demagogové.

Netušíte, že pouze absolutní carská moc vás může uchránit před veškerým neštěstím. Jako u nás konstituční král, který ovšem ve skutečnosti žádnou moc nemá, ale přesto navenek stát reprezentuje, je to také u vás autorita Bohem pomazaného cara, která ručí za jednotu a velikost Ruska.

Car z Boží milosti je základem vaší existence. Vaše moc spočívá výhradně v důvěře, kterou svému caru projevujete. Vždyť vaše historie učí, že Rusko je silné a mocné jen díky svému vladaři.

Kromě toho má vaše země nezměrné bohatství a tvůrčí energii... Jak široké pole činnosti se u vás nabízí skutečně moudrým, čestným a prozíravým státníkům...

Ale vy všechno to neumíte správně ocenit a zhodnotit... Máte potřebu napodobovat jiné státy, kráčet vyšlapanými cestami a jen opakovat staré chyby.

Oddávám se chmurným myšlenkám a po pravdě i zlosti, protože vidím, jak jste raněni slepotou a sami se ruinujete..."

Vlak se blížil do stanice, všichni se tlačili ven a proto jsem nemohl dál naslouchat rozhovoru. Ve stanici jsem se vyptával na jména mých spolucestujících a dozvěděl jsem se, že jeden byl Percov, vydavatel velmi populárních petrohradských novin, a druhý známý anglický publicista William Stead, který krátce před válkou tragicky zahynul.

Citovaný rozhovor na mě nesmírně zapůsobil. Ne proto, že by Steadem nadhozené myšlenky byly pro mě nové, nýbrž z toho důvodu, že cizinec dokázal tak důkladně prostudovat náš národ a proniknout hluboko do jeho psychiky, čehož se lekali i naši nejchytřejší krajané.

Na druhé straně mne potěšilo slyšet z úst muže jako byl Stead tak jasné a precizní odpovědi a s radostí konstatovat, že dokázal objektivně mluvit o sentimentálně liberálních představách... a také je jak se říká prokouknout.

Tento Angličan se nebál otevřeně vyslovit pravdu a postavit se proti podvodnému sofismu židovského „pokrokářství", jehož cílem je umrtvení vědomí lidstva.

Steadem vyslovené myšlenky byly blízké i mě samému. Každý národ má svou vlastní historii i vývoj, a proto je nemožné měřit je všechny stejným loktem. Jistě by byl pošetilý Angličan, jenž by chtěl doma prosazovat absolutistickou monarchii. Neméně šílený by ovšem byl také Rus, který by nám chtěl vnutit anglický parlamentarismus, bezmocnost krále a podobné věci anglického ražení.

Mezi Angličany by se takový šílenec našel jen těžko... zato u nás velmi snadno. Kadetům připadá lákavá a přitažlivá vyhlídka možnosti exponovat se v parlamentarismu „Made in England“ pod vedením „lorda“ Miljukova a „lorda“ Vinavera...

Přestože se jim již dnes podařilo pomocí lží, podvodů a zrady uvrhnout nešťastné Rusko do zkázy, jedno přece jen nedokázali: zničit osobitost a svéráz národa.

A právě těmto vlastnostem ruský lid děkuje, že se tak rychle zbavil svých prvních „obšťastňovatelů“. Proč však již čtvrtý rok trpí zločinnou vládu bolševiků?

Protože jde o bezohledně pevnou a cílevědomou moc, proti níž pasivní, téměř až žensky měkký charakter ruského národa nic nepořídí.

Na každé stránce své knihy říkám pravdu tak, jak ji sám cítím a chápu. V něčem se mohu mýlit, mnohé skutečnosti, které jsem sám zažil, zde již nepodávám zcela přesně, ale nelze mi předhazovat, že bych vědomě lhal a překrucoval fakta.

Těžko popsat, co všechno jsem v posledních letech protrpěl, ale přesto jsem se při psaní snažil nedávat průchod svým pocitům a projednávat všechno věcně a objektivně.

Vím, že „moje pravda“ je také pravdou starého, skutečného Ruska. „Moje pravda“ je pravdou celého ruského národa, tak jak ji cítí, a jednou také z hloubi duše zvolá: „Dejte mi zase mého cara! Dejte zemi jejího legálního pána...!“

Také Evropa dříve či později zjistí, že velký ruský národ touží po carovi a nechce ani slyšet o konstituci a parlamentu.

Avšak těm svým krajanům, kteří chtějí určovat osud našeho lidu od zeleného stolu, důrazně říkám:

„Nemluvte o nějakých požadavcích doby! Náš smutný osud je i pro vás poučením a výstrahou. Nežijte jalovými frázemi, ale zdravým rozumem, neuzavírejte se pravdě, nýbrž naslouchejte naléhavým prosbám našeho ubohého, ujařmeného lidu. Teprve potom uvidíte, že existuje pouze jediné heslo, které nás všechny sjednotí a zbaví dnešních pout.

Moje slova nejsou utopií, nýbrž jedinou pravdou, která zachrání Rusko navzdory všem Židům, navzdory spojencům i všem blouznivcům a zrádcům...

Tím heslem jsou prostá slova: „Potřebujeme cara!“

Počet monarchistů roste každým dnem. Mezi těmito „konvertity“ je poměrně mnoho skutečně přesvědčených, ale také hodně oportunistů, kteří se k našemu hnutí přidávají z vypočítavosti. Roste ovšem také počet přeběhlíků z nepřátelského tábora včetně vyslaných agentů, provokatérů a podobné svoloče. Proto musíme být vůči novým „monarchistům“ mimořádně opatrní.

Je tomu tak hlavně v zahraniční mezi emigranty.

V samotném Rusku je již delší dobu viditelný nejen posun směrem k pravici, nýbrž i vyslovené hnutí proti bolševismu. Lid touží po carovi, uznává již svou chybu a čeká na rozhodující okamžik.

Naši nepřátelé tuto skutečnost popírají a tvrdí, že pouze hlad dohání lid k pohrdání „vymoženostmi revoluce“ a k sahání po krajním prostředku...

Sotva kdo ještě v dnešním Rusku věří na blahodárné „vymoženosti revoluce“; každý už ví, že termín „židovská rovnoprávnost“ je jen synonymem „židovského panství“...

Následující dva příklady charakterizují současné nálady v Rusku:

Můj přítel cestoval v důležitém pověření do Jekatěrinburku (kde je internována carská rodina) a měl příležitost učinit důležitá pozorování i mluvit s lidmi různých společenských vrstev. O jednom takovém setkání mi napsal následující:

„Jaké síly dřímají v hloubi duše lidu! Když mi hrozilo nebezpečí dopadení bolševiky, poskytla mi jedna rolnická rodina spolehlivý úkryt. Ke svému údivu jsem v místnosti uviděl pod ikonou také obrázek cara... Bezděčně jsem vyhrkl:

‚Ale dědečku, jak tě napadlo pověsit si na stěnu obraz cara? Teď máme přece svobodu; cožpak nevíš, že se za to trestá?‘

Osmdesátiletý stařec potřásl hlavou a ukázal si na krk:

‚Svoboda... mám jí až potud, té svobody. Lidé zapomněli na existenci Boha a za trest na nás poslal tu jejich svobodu... V Rusku vládnou lupiči a zločinci, jejichž ruce jsou potřísněné křesťanskou krví. Modlím se k Bohu, aby si nás se ženou už k sobě vzal... Zůstali jsme tu sami. Bůh nám daroval tři syny... dva z nich padli ve válce, třetího zastřelili bolševici, protože odmítl vstoupit do jejich armády... Kdyby to však býval udělal, na věky bych jej proklel... Moje manželka pláče a souží se, ale já jí říkám: raději se modli k Bohu... Dobří lidé by měli cara zachránit a proto se modli, aby Bůh svůj spravedlivý hněv zmírnil a dal nám znovu cara.‘“

Jako druhý příklad nám poslouží vzpomínky generála Sacharova z roku 1919. Sacharov patří ke kategorii důstojníků generálního štábu, o níž nemohu říci příliš špatného a proto je pro mne velkým zadostiučiněním, že právě v něm vidím osobnost, která při znovuzrození Ruska sehraje významnou roli.

Sacharov je ještě poměrně mladý člověk, ale s jasnými názory a přesvědčením. Dobrý křesťan, věrný ruské tradici a proniknutý vřelou láskou ke svému caru. Navíc je chytrý, činorodý a vzdělaný. Slovem dobrý člověk a současně velmi cílevědomý a energický, a proto také tvoří tak světlou výjimku mezi svými kolísavými a malomyslnými krajany.

Pod Kolčakem velel armádě a měl tedy příležitost zblízka poznat zrádnou činnost eserů na Sibiři.

Roku 1919 se mu podařilo uprchnout z bolševického vězení a s falešnými doklady se probít přes Ural ke Kolčakovi.

Kozáci i rolníci jej přijímali nepřívětivě a s nedůvěrou, protože jej považovali za skrytého revolucionáře; jakmile v něm však poznali věrného carova služebníka, jejich chování se okamžitě změnilo.

Následující zážitek je obzvlášť charakteristický.

Při svém dlouhém putování narazil Sacharov na nápadně bohatou kozáckou vesnici a sesedl z koně u domu zjevně zámožné ženy kozáka (který byl právě na frontě). Přestože celý dům dával tušit bohatství majitele, jen s námahou se mu podařilo vyprosit kousek chleba. Zatímco dychtivě jedl, žena kozáka jej ostře pozorovala, měřila si ho shora dolů a pak se zeptala:

„Odpovězte mi na jedinou otázku: Kdy se v Rusku žilo lépe, nyní nebo za cara?“

Přítel váhal odpovědět „otevřeně“; bylo stejně nebezpečné vyslovit se pro cara i proti němu. Sacharov se proto rozhodl odpovědět čestně, ale opatrně.

„O této otázce nemohu rozhodovat, tu musí zodpovědět celý ruský národ. Osobně se mi za cara samozřejmě žilo nesrovnatelně lépe.“

Chování ženy se okamžitě změnilo. Potřásla mu silně rukou a řekla: „Kdyby ses dal hned od začátku poznat, jednala bych s tebou úplně jinak...“

A skutečně se z ní ihned stala čilá paní domu; postavila na stůl samovar a předložila milému hostu znamenité jídlo. Při loučení ještě řekla: „V našem kraji tě všichni přijmou stejně přátelsky, jakmile zjistí, že jsi pro cara. Pokud však v tobě budou tušit jednoho ze současných darebáků, nečekej vlídné přijetí...“

Takový je skutečný hlas lidu!

Náš duch je pevný, posiluje se vůlí, a dej Bůh, abychom brzy viděli i činy... Tisíciletá historie Ruska se ukáže být silnější než všichni naši nepřátelé...!

IX.

Jednotná fronta proti společnému nepříteli

Vítězství materialismu • Socialismus, zbraň Židů • Sblížení církví • Krize protestantství • Římskokatolická církev • Duchovní poklady pravoslavné církve • Církev a revoluce • Křesťanští mučedníci nové doby • Bula papeže Klementa XII. • Pravoslavná církev a zednáři

> „I já pravím tobě: Ty jsi Petr (tj. skála), a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou“ (Mt 16,18).

První díl mé knihy se chýlí ke konci.[66]

Podle svých nejlepších schopností jsem se snažil vylíčit a vysvětlit příčiny a důvody, které vedly k našemu zhroucení. Téma je však tak rozsáhlé a rozmanité, že pojednat všechny detaily by bylo prakticky nemožné.

Důvod, proč se názory na zhroucení Ruska tak rozcházejí, spočívá v tom, že až dosud byly probírány pouze podružné věci, v nichž se spatřovala příčina všeho zla, zatímco z krátkozrakosti a možná i vědomě si téměř nikdo nevšímal hlavního původce – židozednářského spiknutí proti celému křesťanskému světu.

Národy nechtějí ani dnes nahlédnout a uznat, že náš společný nepřítel přešel do frontálního útoku, že mu sami svými vzájemnými rozpory a nejednotností jeho úlohu ještě velice usnadňujeme a nabízíme mu možnost rozmáchnout se k poslednímu úderu proti světu křesťanů.

Nevzpamatujeme se však až příliš pozdě? Nepromarnili jsme již dávno všechny možnosti zbavit se svých utlačovatelů?

V době křížových výprav se ještě ve víře, v religiózním povznesení nacházela síla k odporu a zdolávání duchů zla. Kde však dnes najdeme takové city a pohnutky, tak pevné přesvědčení, takovou víru? Dnes, kdy se lidstvo vrhá pouze na materiální požitky a zábavy...

---

[66] Podle bibliografie v knize Grigorije Bostuniče, *Jüdischer Imperialismus, 3000 Jahre hebräischer Schleichwege zur Erlangung der Weltherrschaft*, IV. vyd., Theodor Fritsch Verlag, Berlín 1939, druhý díl Winbergovy knihy bohužel nikdy nevyšel; pozn. editora.

Izrael má plné právo těšit se z vítězství a triumfovat, protože nejméně tři čtvrtiny všech našich dnešních „křesťanů“ už nejsou křesťany, ale žijí jen mamonu a holdují „knížeti tohoto světa“. Téměř všichni vězí v tenatech zednářstva a zasluhují si spíše označení „vzdálení potomci křesťanů“.

Hlavní zbraní Židů je podle všeho sociální demokracie! Pod heslem „svoboda“ vedou zuřivý boj proti křesťanským ideálům a proti křesťanské církvi. Zpočátku učili svobodu vyznání, poté svobodu vůbec, až – nakonec se ze všeho vyklubalo něco úplně jiného: pronásledování křesťanské víry!

Na velkém mítinku sociálních demokratů v srpnu 1920 v jednom berlínském cirkusu přednesl židovský řečník pověstný projev, v němž se s nelibostí vyjádřil, že mnozí členové strany „dovolují svým dětem chodit do kostela, kde přece neslyšejí nic jiného než výmysly kněžourů. Rodiče,“ prohlásil řečník, „kteří ani pod hrozbou těžkých trestů nezakazují svým dětem návštěvu kostela, musejí být stranou přinuceni k jinému chování...“

Zde je na místě otázka na soudruhy socialisty:

„Kde zůstalo vaše heslo o náboženství jako soukromé záležitosti každého občana, do něhož nemá stát právo se vměšovat? Jako vždy, i v tomto případě jste se přetvařovali: jakmile jste dostali svou svobodu, okamžitě jste začali potlačovat nejvyšší svobodu člověka, jeho náboženské přesvědčení.

Kdo sleduje bod za bodem vaše učení, pak velmi rychle dojde k pozoruhodnému rozporu mezi teorií a praxí. Na tom však není nic tak neobyčejného, víme-li, kdo vaše učení vymyslel a kdo vámi plně disponuje. Je to Jidáš, který chce ze všech nežidovských národů udělat své služebníky a otroky.“

Je tedy naše situace skutečně tak zoufalá a beznadějná? Zdá se, jako by nás nepřítel opravdu již přemohl... Téměř už nám nezůstává nic jiného než se vzdát a sklonit před nevyhnutelným...

Samozřejmě, že nic takového! Tak může smýšlet jenom ten, kdo neví, že za naším nepřítelem stojí pouze síly zla, které nemohou zvítězit nad boží spravedlností. Všichni bídně zajdeme, jestliže nebudeme vědět, že dobrota Boží nemá hranic a že je milostivý i k největšímu hříšníkovi, pokud svých chyb upřímně lituje.

Jednotná fronta proti společnému nepříteli!

Taková nechť je naše odpověď na vítězné skučení satanistů.

A proto vzhůru! – Povstaňme ke společnému boji proti svým utlačovatelům! Semkněme se kolem jména našeho Pána Spasitele jako pevný val proti zlu!

Když se mluví o jednotě církve, za níž se naše pravoslavná církev každodenně modlí, srdce bolí při pomyšlení na rozluku tří hlavních skupin – římskokatolické, pravoslavné a protestantské...

Protestantská církev se od svých základů vzdálila natolik, že se její návrat zdá téměř nemožný. Svou nejrozšířenější a nejúplnější formu si našel protestantismus v Lutherově učení, jehož osud více či méně ovlivnil výsledek reformačního hnutí 15. a 16. století a proto ji lze také označit za první etapu boje zednářů proti křesťanství. Boj začal tím, že se zednáři všemi prostředky snažili věřící vzájemně roz-

štěpit a tím si podle hesla „Divide et impera!“[67] vytvořit výchozí bod pro své další kroky.

V Německu lze dobře pozorovat úpadek protestantského náboženství, takže dnes se např. již nedá dost dobře mluvit o křesťanském severním Německu. Luteránská víra, zvláště co ztratila svou hlavní oporu v osobě císaře Viléma, připomíná spíše tlející mrtvolu, ohlodávanou již všemi možnými racionalistickými proudy, teosofií, deismem atd. Všechny základy evangelické církve byly zničeny lhostejností svých stoupenců nebo přímo otevřeným ateismem. V čele těchto hyen jsou zednáři, kteří se téměř všichni hlásí k luteránské víře.

Vzhledem k těmto rozkladným elementům (navzdory značnému počtu poctivých křesťanů, kteří se i dnes mezi luterány vyskytují) se zdá být marné a beznadějné počítat s protestantskou církví jako s aktivním centrem boje proti zednářstvu.

Také v evangelickém duchovenstvu dodnes existuje řada skutečně pravověrných pastorů, kteří jsou mravním a křesťanským životem příkladem svým komunitám a mají na ně zušlechťující vliv. Zdůrazňuji to zvláště proto, že podle našeho chápání už protestantské duchovenstvo jako takové dávno nepředstavuje skutečné služebníky Boží.

Kromě toho naprosto nelze vyloučit, že se mezi pastory nesetkáme se členy zednářských lóží, i když třeba vůbec nevědí, že tím jako ochránci křesťanské víry patří ke společnosti, právě této víře smrtelně nebezpečné. V každém případě je za takových okolností mimořádně těžké hledat v protestantském duchovenstvu opravdové spojence pro jednotnou frontu...

Vzhledem k řečené krizi protestantské církve není vyloučené, že se od ní všichni skuteční křesťané odvrátí, a přestoupí na východě k pravoslavné, na západě ke katolické církvi.

Není mi bohužel dostatečně známo, na jak pevných základech byla po pádu Napoleona I. postavena Svatá aliance, která svého času těsně spojila ruského cara s rakouským císařem a pruským králem. Již tedy si monarchové Evropy, i když ne dokonale, tak alespoň částečně udělali obrázek o podstatě zednářstva.

I Metternich, který alianci vytvořil, zednáře nepochybně prohlédl, i když z toho nevyvodil patřičné závěry. Později se i caru Nikolaji I. podařilo dosti hluboko proniknout do tajemství „lóžových bratrů“.

Tehdy již panovníci rozpoznali nebezpečí, které jejich národům od „největšího spiknutí“ hrozilo, ale nevěděli, jaký má skutečný rozsah, protože zednáři měli ještě jednu mocnou zbraň – zachovávání tajemství.

V mnohých ohledech si přesto dodnes musíme brát příklad z myšlenek Svaté aliance. Je třeba vytvořit záruky, že se zednářům nepodaří proniknout do našich organizací, protože nesmíme zapomínat, že nepřítel nespí a podnikne všechno pro rozbití naší jednoty. A to zvláště nyní, kdy zčásti přišel o svou zbraň – o tajemství – a koncentruje svou sílu ve financích, v internacionálním kapitálu...

Se střídavými a dílčími úspěchy, ale každým dnem s rostoucí intenzitou bojuje proti zednářstvu velmi mocný protivník, katolická církev.

---

[67] Tj. „Rozděl a panuj!“; pozn. překl.

Naše pravoslavná církev nemůže tuto skutečnost neuznat. Ba je to přímo její povinností jako každého, kdo otevřeně a odvážně bojuje proti společnému nepříteli, v němž právem spatřuje moc Satana a prorokovaného příchodu Antikrista.

Za takových okolností by bylo nenormální, kdyby se křesťanské církve nesjednotily k boji se společným nepřítelem a vzájemně se v něm nepodporovaly.

Žádný skutečný pravoslavný křesťan by se sblížení s katolickou církví neměl obávat, protože se jedná o budoucnost a prospěch našich křesťanských církví i národů.

Každému věřícímu člověku vrozená oddanost své církvi se ovšem nesmí zvrhnout ve fanatismus a nesnášenlivost vůči jinému vyznání: takový fanatismus by se příčil učení Kristovu, který je pro nás hlavou jedné jediné církve. Proto je zvláště v této těžké době důležité usilovat o sblížení všech křesťanských církví.

Nemůžeme také neuznat, že právě naše pravoslavná církev se musí mnohé učit od katolické.

Katolická církev má starou tradici, obdivuhodnou disciplínu i jednotnost, a v neposlední řadě je to také její důslednost v jednání i schopnost lidi nadchnout, která jí napomohla k velké autoritě a moci.

Katolická církev vždy dokázala ochránit své principy a zásady. Díky těm vlastnostem je dnes katolická církev schopna jako žádná jiná úspěšně splnit svou úlohu vychovatele mládeže a stát se duchovním vůdcem národů.

Nelze zavírat oči před skutečností a proto musíme uznat, že nás v tomto ohledu katolická církev daleko převyšuje. Již proto je zvláště důležité sblížení obou našich církví.

Dosud bylo něco takového nesmírně obtížné kvůli polské otázce, spojené právě s katolickou církví. Přesto však lze doufat, že se v budoucnosti podaří najít přijatelné, oddělené řešení.

Již častokrát se pro nám příbuzný polský národ naše vztahy s Vatikánem zhoršily; nepřestáváme však doufat, že napříště se podaří novým konfliktům vyhnout.

Nejednou jsem zde prohlásil, že se nesmíme uzavírat před skutečností, protože pravdy se bojí jen slaboch. Státník, kterému leží na srdci pouze blaho jeho země, je povinen počítat se stinnými stránkami dějin i s chybami a nedostatky současnosti.

Již jsem výše uvedl, že právě katolická církev znamenitě umí vychovávat duchovní vůdce. To ovšem ještě nemá znamenat, že bych je postrádal u církve pravoslavné. Bylo by to špatným pochopením mých slov, protože také pravoslavná církev takové vůdčí muže má; přesto však byli vždy spíše jen světlou výjimkou.

Otevřeně přiznáváme svou chybu, která se zvláště silně projevila během revoluce, kdy se pravoslavná církev držela v pozadí. Tak jako všechny ostatní třídy a vrstvy obyvatelstva, je i pravoslavné duchovenstvo spoluodpovědné za všechny pohromy, které potkaly našeho cara a vlast. Kdyby bývalo duchovenstvo bylo již dávno před revolucí v těsnějším styku s obyvatelstvem a svědomitě plnilo své povinnosti, bylo by možné neštěstí odvrátit. Také nesmíme zapomínat, že mnozí naši duchovní byli ve skutečnosti ateisty, že své povinnosti vykonávali jen formálně a povrchně, a také že většina z nich sympatizovala s „osvobozeneckým hnutím“.

Přestože duchovní své sympatie otevřeně neprojevovali, nebylo jich právě málo podobných typu Gapona nebo Petrova.

Bezděčně si připomínám „horlivého tatíčka“,[68] který jako poslanec Státní dumy 27. února 1917 vyskočil na řečnickou tribunu a s radostným nadšením informoval o právě spáchaném zavraždění jistého policejního důstojníka.

Po březnovém převratu se mnoho duchovních s novým režimem smířilo, ba někteří se dokonce s revoluční lůzou sbratřili. Teprve když se revoluce obrátila i proti nim samotným, začali se ozývat a protestovat... samozřejmě marně. Byli hromadně pronásledováni a vydáni na pospas hrubému násilí ulice, přičemž mnozí statečně zahynuli za svou víru. Protože však šlo o pasivní odpor bez jednoty a solidarity, byl také jeho účinek nepatrný.

To se však změnilo, když byl zvolen tak dlouho očekávaný patriarcha Ruska, jehož úřední činnost se právě časově kryla s nejhorším pronásledováním kněží. Nyní začal rozhodující boj celého našeho duchovenstva. – Bylo třeba postavit se náporu zhoubné moci a hájit Kristovo jméno. ... Naši „tatíčkové“ konečně poznali pravou tvář „osvobozeneckého hnutí“ a začali se bít jako hrdinové.

Národ musí napříště zapomenout na všechny dřívější hříchy našich duchovních, protože také trpěli a umírali za svou víru i za naše ideály.

Pod vedením patriarchy, který byl celou tu dobu v moci bolševiků a přesto statečně naše utlačovatele proklel, vykonalo naše duchovenstvo mnoho hrdinských činů, které si zaslouží věčné památky.

Povzbuzena již činy i utrpením svých mučedníků, směřuje pravoslavná církev ke svým vysokým ideálům a vlastní krví zpečetila věrnost křesťanské víře...

Katolická církev si podle svých zásluh nárokuje první místo mezi všemi církvemi, ale její východní sestra se svými mučedníky za ní už nijak nezaostává!

Přestože níže uvádím jen některé z mnoha našich mučedníků, může si čtenář udělat dobrou představu o hodnotě pravoslavné církve.

Kyjevský metropolita Vladimír byl vyveden z cely kyjevsko-pečorského kláštera a na místě zastřelen. Permskému arcibiskupu Andronikovi vypíchali oči, rozřezali tváře, zmrzačeného jej pak vláčeli po ulicích a nakonec zaživa pohřbili. Tobolský biskup Germogen byl po krutém dvouměsíčním věznění utopen v řece. Černigovského arcibiskupa Vasilije rozsekali šavlemi. V Dorpatu vnikli bolševici v noci do pokojů rižského arcibiskupa Platona, stáhli jej z postele a spolu s dalšími sedmnácti dalšími nešťastníky odvedli do sklepa, kde jim všem uřezali nosy a uši, a nakonec bajonety ubodali k smrti. Bělgorodský biskup Nikodym byl nejdříve urážen a vysmíván, pak vhozen do nehašeného vápna a polit vodou. Poté, co dobrovolnická armáda musela ustoupit z Voroněže, oběsili bolševici arcibiskupa Tichona přímo na oltáři klášterního kostela sv. Mitrofana. Tento svatý mučedník přes prosby a naléhání věřících svou diecézi neopustil a vědomě podstoupil smrt. Všichni kněží města následovali jeho příklad a zůstali ve svých farnostech; téměř všichni byli také povražděni. Jen v diecézi Voroněž přišlo o život 160 duchovních. V chersonské gubernii byli tři duchovní ukřižováni. Kněz kláštera Máří Magdaleny, šedesátiletý Nikolskij, byl zatčen během mše a se slovy „teď ti dáme poslední večeři Páně“ jej střelili do úst. Knězi Dmitrevskému nejdříve uřízli nos, pak uši a nakonec hlavu… Osmdesátiletého kněze Solotovského, jehož vnuk byl důstojníkem, násilím oblékli

[68] V Rusku je zvykem oslovovat duchovního „tatíček“; pozn. překl.

do ženských šatů a nařídili mu tančit na tržišti. Když odepřel, zastřelili jej. Kněz Kalinovskij byl ubičován k smrti.

Pro svou učitelskou činnost v Petrohradu proslulý arcijáhen kazaňské katedrály, Ornatskij, byl spolu se svými dvěma syny zastřelen. Zeptali se: „Koho máme zastřelit prvního, tebe nebo tvé syny?“ „Moje syny,“ zněla odpověď. Během exekuce se otec modlil na kolenou za umírající… K popravě starého kněze byli určeni rudí gardisté, ale ti ji nechtěli vykonat. Přivedli Číňany, ale dokonce i tito pohani odmítli zabít na kolenou se modlícího starce. Nakonec k němu přistoupil mladý židovský komisař a zastřelil jej ranou do týlu!

Známý moskevský arcijáhen a představený kostela Našeho Spasitele, Klopovskij, byl zatčen během bohoslužby a po dlouhém trýznění zastřelen.

Téměř všichni tito duchovní přijali svůj konec s obdivuhodnou odvahou a odevzdaností. Tak např. kněz ostrovské katedrály, Ladinskij, zpíval cestou na popraviště žalmy a před smrtí proklel bolševismus. Po dobytí Čerdyna se bolševici chopili kněze Koturova, strhali z něj oděv a při silném mrazu jej polévali vodou tak dlouho, až se změnil v ledový sloup. Koturov po celou dobu nevýslovných muk neřekl ani slovo a nikdo od něj neslyšel jediný bolestný vzdech...

Co dělali naši duchovní pastýři v době, kdy vládci Ruska, Židé, hanobili naše kostely a prolévali krev věrných božích služebníků? S vroucími modlitbami a pevnou vírou shromáždili kolem sebe své nešťastné farnosti a vytvořili z nich mocnou jednotu. Postupně začali vyvolávat do života mohutné religiózní hnutí, které nepochybně zničí satanské dílo prokletého národa našich dnešních „obšťastňovatelů“.

Až se pravoslavná církev, posílená novými mučedníky, objeví na slavnosti sblížení všech křesťanských církví, může jí někdo upřít čestné místo?

Znovu opakuji svou závěrečnou myšlenku. Obě sesterské církve se musí ve vzájemné lásce, důvěře a porozumění postavit proti společnému nepříteli křesťanské víry!

Prvním krokem naší církve musí být vyhnání všech „lóžových bratrů“ z křesťanských společností tak, jak to v katolické církvi nařídil bulou papež Klement XII., který roku 1738 vyslovil kletbu nad zednáři a jejich stoupenci. U nás pravoslavných se to až dodnes nestalo; přesto však pevně doufám, že se po tak důležitém opatření již brzy sáhne. Nelze mlčet tam, kde jde o záchranu a vysvobození svého národa.

V ten den pak ve všech katedrálách a kostelech naší vlasti zazní věčné prokletí nad rouhačským řádem zednářů se všemi jeho odnožemi a stoupenci...!

Dnešní vládci Ruska

(Z brožury „Jedinstvo Rossii“)[69]

Rada lidových komisařů

1. předseda rady: Uljanov (Lenin), Rus, po matce Žid
2. komisař zahraničí: Čičerin, Rus
3. komisař pro národnostní záležitosti: Džugašvili (Stalin), Gruzínec
4. prezident nejvyšší ekonomické rady: Lurje (Larin), Žid
5. komisař zemědělství: Protjan, Armén
6. komisař pro obnovu: Šlichter, Žid
7. komisař státní kontroly: Lander, Žid
8. komisař války a námořnictva: Bronštejn (Trockij), Žid
9. komisař státních statků: Kaufman, Žid
10. komisař veřejných prací: Schmidt, Žid
11. komisařka zásobování: E. Lilinová (Kniegiessenová), Židovka
12. komisař lidového vzdělávání: Lunačarskij, Rus
13. komisař církevních záležitostí: Špitzberg, Žid
14. lidový komisař: Apfelberg (Zinověv), Žid
15. komisař veřejné hygieny: Anwelt, Žid
16. komisař financí: Bukovskij, Žid
17. komisař tisku: Kogan (Volodarskij, zavražděn), Žid
18. komisař volebních záležitostí: Radomyšlskij (Urickij, zavražděn), Žid
19. komisař justice: Štajnberg, Žid
20. komisař pro evakuaci: Fenigštejn, Žid

jeho zástupci: Ravič a Zaslavskij, Židé

tedy z 22 členů:

Rusové …………………………………………………………	3
Arméni …………………………………………………………	1
Gruzíni …………………………………………………………	1
Židé ………. …………………………………………………..	17

Komisariát války

1. komisař války a námořnictva: Bronštejn (Trockij), Žid
2. předseda revolučního štábu severní armády: Fišman, Žid
3. komisař válečného soudu 12. armády: Romm, Žid
4. politický komisař 12. armády: Mejčik, Žid
5. politický komisař štábu 4. armády: Livenson, Žid
6. předseda armádní rady západní fronty: Posan, Lotyš
7. politický komisař moskevského voj. okruhu: Hubelmann, Žid
8. politický komisař vitebského vojenského okruhu: Deub, Žid

---

[69] Od napsání Winbergovy knihy se spolehlivě zjistilo, že některé osoby, uváděné zde jako Poláci, Rusové atd. jsou ve skutečnosti také Židé, jako např. Dzeržinskij nebo Kerenskij (u toho viz příslušnou pozn. 72). Nepovažovali jsme však za vhodné do autorova přehledu zasahovat, protože odpovídá stavu poznání své doby; pozn. editora.

9. komisař pro rekvizici města Sluck: Kalmanovič, Lotyš
10. politický komisař samarské divize: Bekmann, Žid
11. vojenský komisař samarské divize: Glusmann, Žid
12. komisař rekvizičního oddělení moskevského okruhu: Zusmanovič, Žid
13. předseda moskevské vojenské rady: Trockij, Žid
14. jeho zástupci: Hiršfeld, Žid
15. Skljanskij, Žid
16. členové téže rady: Šorodak, Žid
17. Peč, Žid
18. vojenští komisaři moskevské gubernie: Steinhardt, Němec
19. Dulis, Lotyš
20. komisař válečné školy pohraniční stráže: Gleiser, Lotyš
21. političtí komisaři 15. divize: Denis, Lotyš
22. Polonskij, Žid
23. komisař kavkazských armád: Lechtinner, Žid
24. mimořádní komisaři východní fronty: Bruno, Žid
25. Šulmann, Žid
26. členové kazaňské vojenské rady: Rosengolc, Žid
27. Maihof, Žid
28. Nasengolc, Žid
29. velitel Rudé armády v Jaroslavi: Hecker, Žid
30. předseda petrohradského vojenského komisariátu: Zeiger, Žid
31. politický komisař petrohradského vojenského okruhu: Hittis, Žid
32. velitel západní fronty: Vazetis, Lotyš
33. člen vojenské komuny: Lasimer, Žid
34. předseda vojenské komuny: Kollmann (bývalý rakouský důstojník), Žid
35. velitel moskevského vojenského okruhu: Bizis, Žid
36. vojenský komisař moskevského vojenského okruhu: Metkas, Žid
37. předseda rady pro obranu Krymu: Sack, Žid
38. velitel kurské fronty: Slupin, Žid
39. jeho zástupce: Silbermann, Žid
40. politický komisař rumunské fronty: Spiro, Žid
41. zmocněnec pro mírová jednání s Německem: Davidovič, Žid

tedy z 41 členů:

Rusové …………	0
Lotyši …………	9
Němci …………	1
Židé …………	31

Komisariát vnitra

1. lidový komisař: Apfelberg (Zinověv, Žid
2. jeho zástupce: Radomyšlskij (Urickij), Žid
3. předseda oddělení propagandy: Goldenrudin, Žid
4. ekonomický předseda petrohradské komuny: Ender, Žid
5. místopředseda komise pro hygienu: Rudnik, Žid

6. komisař pro záležitosti utečenců: Fenigštejn, Žid
7. jeho zástupce: Krachal, Žid
8. komisař pro tiskové záležitosti: Volodarskij (zavražděn), Žid
9. náčelník Petrohradu: Šnajdr, Žid
10. náčelník Moskvy: Minor, Žid
11. komisař moskevského tisku: Krasikov, Žid
12. policejní komisař Petrohradu: Feuermann, Žid
13. předseda tiskové kanceláře: Martinson, Žid
14. policejní komisař Moskvy: Rosenthal, Žid

Členové mimořádné petrohradské komise

15. Meinkmann, Žid
16. Hiller, Žid
17. Kozlowskij, Polák
18. Model, Žid
19. I. Rozmirovičová, Židovka
20. Diesperov, Armén
21. Isselevič, Žid
22. Krasikov, Žid
23. Buchan, Armén
24. Merbis, Lotyš
25. Peikis, Lotyš
26. Anwelt, Němec

Členové rady petrohradské komuny

27. Sorke, Žid
28. Radomyšlskij, Žid

Členové mimořádné moskevské komise

29. předseda: Dzeržinskij, Polák
30. místopředseda: Peters, Lotyš
31. Šklovskij, Žid
32. Knejfis, Žid
33. Zeistin, Žid
34. Razmirovič, Žid
35. Kronberg, Žid
36. Heikenová, Židovka
37. Karlson, Lotyš
38. Šauman, Lotyš
39. Lentovič, Žid
40. Rifkin, Žid
41. Antonov, Rus
42. Delafaber, Žid
43. Zitkin, Žid

44. Razmirovič, Žid
45. Sverdlov, Žid
46. Bisenskij, Žid
47. Blumkin (vrah hraběte Mirbacha), Žid
48. Alexandrovič, Rus
49. Reitenberg, Žid
50. Fines, Žid
51. Sachs, Žid
52. Jakob Goldin, Žid
53. Halperštejn, Žid
54. Kniggissen, Žid
55. Lazis, Lotyš
56. Deibol, Lotyš
57. Seisan, Armén
58. Deipkin, Lotyš
59. Libert, Žid
60. Vogel, Němec
61. Sakis, Lotyš
62. Šillenkus, Žid
63. Janson, Lotyš
64. velitel Petropavlovské pevnosti: Model, Žid

tedy ze 64 členů:

Rusové …………………………………………………………………	2
Poláci …………………………………………………………………	2
Arméni ………………………………………………………………..	3
Němci …………………………………………………………………	2
Lotyši …………………………………………………………………	10
Židé …………………………………………………………………..	45

Komisariát zahraničních věcí

1. lidový komisař: Čičerin, Rus
2. jeho zástupci: Karachan, Armén
3. Fritsche, Lotyš
4. ředitel pasového oddělení: Margolin, Žid
5. vyslanec v Berlíně: Joffe, Žid
6. vyslanecký atašé (1919 zastř. jako komisař Bavorské republiky rad): Levin, Žid
7. předseda tiskové kanceláře při vyslanectví v Berlíně: Axelrod, Žid
8. vyslanec ve Vídni a Londýně: Rosenfeld (Kameněv), Žid
9. zmocněnec v Paříži a Londýně: Beck, Žid
10. vyslanec v Christiani:[70] Beutler, Žid
11. konzul v Glasgowě: Malkin, Žid
12. předseda mírové delegace v Kyjevě: Rakovskij, Žid
13. jeho zástupce: Manuilskij, Žid

[70] Dnešní Oslo; pozn. překl.

14. právní poradce: Astšub, Žid
15. generální konzul v Kyjevě: Grünbaum, Žid
16. generální konzul v Oděse: A. Beck, Žid
17. vyslanec ve Spojených státech: Martens, Němec

tedy ze 17 členů:

Rusové	1
Arméni	1
Lotyši	1
Němci	1
Židé	13

Komisariát financí

1. první komisař: Merszwinskij, Polák
2. jeho zástupce: Don-Solovej, Žid
3. komisař: Isidor Bukovskij, Žid
4. jeho zástupce: I. Axelrod, Žid
5. ředitelé kanceláře: Sachs, Žid
6. Bogoljepov, Rus
7. generální tajemník: Chaskin, Žid
8. jeho zástupkyně: Berta Chinevičová, Židovka
9. předseda finančního výboru: Lazis, Lotyš
10. jeho zástupce: Weissmann, Žid
11. komisař pro likvidaci německo-ruských účtů: Fürstenberg (Ganěckij), Žid
12. jeho tajemník: Kogan, Žid
13. administrativa Lidové banky: Michelsohn, Žid
14. Sachs, Žid
15. Axelrod, Žid
16. Sadnikov, Rus

Finanční agenti

17. v Berlíně: Landau, Žid
18. v Kodani: Vorovskij, Žid
19. ve Stockholmu: Šenkman, Žid
20. hlavní revizor: Kahn, Žid
21. jeho zástupce: Gornštejn, Žid
22. komisař pro likvidaci soukromých bank: Andrick, Žid
23. jeho zástupce: Kovš, Žid

Členové technické komise pro likvidaci soukromých bank

24. Eliaševič, Žid
25. Giftlich, Žid
26. Rogov, Žid
27. Lemmerich, Žid

28. Rozenštejn, Žid
29. Platt, Lotyš

tedy z 29 členů:

Rusů ………………………………………………………………..	2
Lotyšů ………………………………………………………………	2
Poláků ………………………………………………………………	1
Židů …………………………………………………………………	24

Komisariát justice

1. lidový komisař: Štajnberg, Žid
2. komisař kasačního oddělení: Schröder, Žid
3. předseda moskevského revolučního tribunálu: Beermann, Žid
4. komisař petrohradského senátu: Beer, Žid
5. předseda nejvyšší revoluční komise: Trockij, Žid
6. předseda vyšetřovací komise: Glusmann, Žid
7. vyšetřovací soudci téhož tribunálu: Legendorf, Žid
8. Sluckij, Žid
9. prokurátor tribunálu: Fritkin, Žid
10. hlavní tajemník kodifikačního oddělení: Heunenbark, Žid
11. hlavní tajemník lidové komuny: Širvin, Žid
12. komisař lidové obrany: Luckij, Žid

Obhájci z lidu

13. Antokolskij, Žid
14. Aranovič, Žid
15. Beier, Žid
16. Bisk, Žid
17. Hundar, Žid
18. Davidov, Žid
19. Kastarianz, Armén

tedy z 19 členů:

Rusů ………………………………………………………………..	0
Arménů ……………………………………………………………..	1
Židů …………………………………………………………………	18

Komise hygieny

1. komisař: Dauge, Němec
2. předseda farmaceutického oddělení: Rappaport, Žid
3. jeho zástupce: Fuchs, Žid
4. ředitel komise pro potírání pohlavních chorob: Weber, Žid
5. ředitel komise pro potírání infekčních chorob: Wohlsohn, Žid

tedy z 5 členů:

Rusů …………………………………………………………………	0

Němců 1
Židů 4

Komisariát lidového vzdělávání

1. lidový komisař: Lunačarskij, Rus
2. komisař pro severní oddělení: Grünberg, Žid
3. předseda komise vzdělávacího institutu: Solotnickij, Žid
4. předseda městské sekce: Lurje, Žid
5. předseda institutu výtvarných umění: Šternberk, Žid
6. hlavní tajemník komisariátu: Eichengolc, Žid
7. předseda sekce pro scénické umění: Rosenfeld, Žid
8. jeho zástupce: Satz, Žid
9. ředitel 2. departmentu: Groinim, Žid

Senát socialistické akademie věd

10. Reussner, Němec
11. Fritsche, Lotyš
12. Heuchbork, Žid
13. Pokrovskij, Rus
14. Weltmann, Žid
15. Sobelsohn (Radek), Žid
16. Krupskaja, Židovka
17. Nachamkes (Stěklov), Žid
18. Stučka, Žid
19. Němirovskij, Žid
20. Rakovskij, Žid
21. Levin, Žid
22. Olšanskij, Žid
23. Schötenberg, Žid
24. Gurvič, Žid
25. Ludberg, Žid
26. Erberg, Žid
27. Keltulon, Maďar
28. Grossmann, Žid
29. Kračkovskij, Žid
30. Ursinen, Fin
31. Kussinen, Fin
32. Tono Sirolla, Fin
33. Rosin, Žid
34. Dančevskij, Žid
35. Glejzer, Žid
36. Goldenrudin, Žid
37. Budin, Žid
38. Rotštejn, Žid

39. Karel Rappaport, Žid
40. Lurje, Žid

Čestní členové téže akademie

41. Mering, Němec
42. Hase, Žid
43. Róza Luxemburgová, Židovka
44. Klára Zetkinová, Židovka

Literární výbor moskevského proletariátu

45. Eichengolc, Žid
46. Poljanskij (Lebeděv), Žid
47. Chersonskaja, Židovka
48. Zajev, Žid
49. Brender, Žid
50. Chodasevič, Žid
51. Švarc, Žid
52. ředitel 1. departmentu: Poster, Žid
53. jednatel výboru: Alter, Žid

tedy z 53 členů:

Rusů ……………………………………………………………..	2
Lotyšů ………………………………………………………………	1
Finů …………………………………………………………………	3
Maďarů ……………………………………………………………..	1
Němců ………………………………………………………………	2
Židů …………………………………………………………………	44

Komise pro sociální pomoc

1. lidový komisař: E. Lilina (Kniggisenová), Židovka
2. ředitel: Pausner, Žid
3. první tajemník: Gelfman, Žid
4. jeho zástupkyně: Róza Kaufmannová, Židovka
5. ředitel důchodového oddělení: Levin, Žid
6. ředitel kanceláře: Rosenthal, Žid

tedy výhradně Židé

Pracovní komise

1. lidový komisař: Schmidt, Žid
2. jeho zástupce: Radus (Senkovič), Žid
3. předseda komise pro veřejné stavby: Goldbark, Žid
4. komisař pro veřejné stavby: Weltmann, Žid
5. jeho zástupce: Kaufmann, Němec

6. první tajemník: Raskin, Žid
7. pověřený člen komisariátu: Kušner, Žid
8. ředitel oddělení trhavin: Sarg, Žid

tedy z 8 členů:
Rusů 0
Němců 1
Židů 7

Komise pro obnovu města Jaroslavi

1. předseda: Tartakovskij, Žid
2. hlavní agent: Zabluckij, Žid

tedy výhradně Židé

Sovětská delegace Červeného kříže

1. v Berlíně: Sobelsohn (Radek), Žid
2. ve Vídni: Beermann, Žid
3. ve Varšavě: Klotzmann, Žid
4. Alter, Žid
5. Veselovskij, Žid
6. v Bukurešti: Neissenbaum, Žid
7. v Kodani: Baum, Žid
8. předseda moskevského ústředního výboru: Sverdlov, Žid

tedy výhradně Židé

Provincie

1. komisař pro Sibiř: Chaitis, Lotyš
2. předseda syzranské dělnické rady: Berlinskij, Žid
3. předseda kazaňské dělnické rady: Šenkman, Žid
4. předseda doněckého uhelného revíru: Livenson, Žid
5. předseda narvské dělnické rady: Daumann, Lotyš
6. předseda jaroslavské dělnické rady: Sackheim, Žid
7. předseda carycinské[71] dělnické rady: Ermann, Žid
8. předseda orenburské dělnické rady: Willing, Žid
9. předseda penzské dělnické rady: Libersohn, Žid
10. předseda taurožské dělnické rady: Sluckij, Žid
11. finanční komisař západní oblasti: Samovar, Žid
12. komisař doněcké oblasti: Isaak Lauk, Žid
13. předseda kyjevské rady: Drettling, Žid
14. jeho zástupce: Hauberger, Žid
15. předseda bělocerkovské městské rady: Ruthausen, Žid
16. jeho zástupce: Lemberg, Žid

[71] Dnešní Volgograd; pozn. překl.

17. lidový komisař doněcké oblasti: Reichenstein, Žid
18. jeho zástupce: Šmuckler, Žid

Kancelář profesních svazů

19. Rafej, Žid
20. Davidsohn, Žid
21. Gicberg, Žid
22. Briliant, Žid
23. prof. Smirnov, Rus

tedy z 23 členů:
Rusové …………………………………………………………………….. 1
Lotyši ……………………………………………………………………… 2
Židé ……………………………………………………………………….. 20

Novináři
I. Spolupracovníci novin „Pravda“, „Izvěstije“ a „Financije i narodnoje chozjajstvo“

1. Dünn, Žid
2. Bergmann, Žid
3. Kuhn, Žid
4. Diamant, Žid
5. Brahmsohn, Žid
6. Torbert, Žid
7. Golin, Žid
8. Bittner, Žid
9. Alperovič, Žid
10. Kloisner, Žid
11. Nachamkes (Stěklov), Žid
12. Cieher, Žid
13. Grossmann, Žid
14. Lurje, Žid
15. Maxim Gorkij, Rus

II. Spolupracovníci novin „Znamja Truda“

1. Štajnberg, Žid
2. Lander, Žid
3. Jaroslavskij, Žid
4. Effron, Žid
5. Šumacher, Žid
6. Levin, Žid
7. Billin, Žid
8. Davidsohn, Žid
9. Maxim Gorkij, Rus

III. Spolupracovníci novin „Volja Truda“

1. Sachs, Žid
2. Poljanskij, Žid
3. Kac, Žid

IV. Spolupracovníci „Obchodních a průmyslových novin“

1. Berštejn, Žid
2. Kogan, Žid
3. Goldberg, Žid
4. Goldmann, Žid
5. Rozenberg, Žid
6. Rafalovič, Žid
7. Grohmann, Žid
8. Kulišer, Žid
9. Slavensohn, Žid
10. Giler, Žid
11. Gachman, Žid
12. Šušman, Žid
13. Bastel, Žid
14. Press, Žid
15. Moch, Žid
16. Emansohn, Žid

tedy ze 42 novinářů:
Rusové ………………………………………………………………… 1
Židé ………………………………………………………………… 41

Vyšetřovací komise záležitostí starého státního zřízení

1. předseda: Muravjev, Rus
2. členové: Sokolov, Rus
3. Idelsohn, Žid
4. Gruzenberg, Žid
5. Gurvič, Žid
6. Goldštejn, Žid
7. Tager, Žid

tedy ze 7 členů:
Rusů ………………………………………………………………… 2
Židů ………………………………………………………………… 5

Vyšetřovací komise ve věci zavraždění cara

1. Sverdlov, Žid
2. Sosnovskij, Žid

3. Teodorovič, Žid
4. Smidovič, Žid
5. Rosengolc, Žid
6. Rosin, Žid
7. Hiršfeld, Žid
8. Avanesov, Armén
9. Maximov, Rus
10. Mitrofanov, Rus

tedy z 10 členů:
Rusů 2
Arménů 1
Židů 7

Nejvyšší rada národního hospodářství

1. předseda moskevské rady: Rykov, Rus
2. předseda petrohradské rady: Ajsmont, Žid
3. místopředseda petrohradské rady: Landemann, Žid
4. ředitel petrohradské rady: Kreinis, Lotyš
5. místopředseda moskevské rady: Krasikov, Žid
6. ředitel moskevské rady: Šotman, Žid
7. jeho zástupkyně: Chaikinová, Židovka
8. předseda sekce pro obnovu: Kičvaltr, Žid
9. dozorčí rada obnovy: Rozenberg, Žid
10. jeho zástupce: Sandič, Žid
11. předseda komise pro výrobu másla: Tavrit, Žid
12. pro chov ryb: Klamme, Žid
13. pro těžbu uhlí: Rothenberg, Žid
14. pro dopravu: Chirsan, Armén
15. jeho zástupce: Šlemov, Žid
16. předseda sekce pro těžbu kovů: Alperovič, Žid

Kancelář nejvyšší rady národního hospodářství

17. Kreutmann, Žid
18. Vajnberg, Žid
19. Krasin, Rus
20. Lurje, Žid
21. Čubert, Žid
22. Goldblatt, Žid
23. Lomov, Rus
24. Alperovič, Žid
25. Rabinovič, Žid

Doněcká rada

26. Kogan, Žid
27. Orkus, Žid
28. Polonskij, Žid
29. Bisk, Žid
30. Klassen, Žid
31. Lifšic, Žid
32. Kirsch, Němec
33. Kruse, Němec
34. Vichter, Žid
35. Rosenthal, Žid
36. Simanovič, Žid

Členové spotřební sekce

37. Ljubomirskij, Žid
38. Kintštuk, Žid
39. Sedelheim, Žid
40. Tager, Žid
41. Chaikin, Žid
42. Kriševskij, Žid

Členové uhelné sekce

43. Kassior, Žid
44. Goldmann, Žid
45. Lengnic, Žid
46. Golcman, Žid
47. Schmidt, Žid
48. Falkner, Žid
49. Rudziak, Žid
50. Sortel, Žid
51. Blum, Žid
52. Kacel, Žid
53. Sul, Žid
54. Četkov, Rus

tedy z 54 členů:

Rusové ………………………………………………………………..	5
Arméni ………………………………………………………………..	1
Lotyši …………………………………………………………………	3
Němci …………………………………………………………………	3
Židé …………………………………………………………………...	42

Kancelář nejvyšší dělnické a vojenské rady v Moskvě

1. předseda první vojenské rady: Kuntič, Žid
2. předseda dělnické a vojenské rady Rudé armády: Smidovič, Žid
3. předseda první dělnické rady: Model, Žid
4. Sarg, Žid
5. Klammer, Žid
6. Kronberg, Žid
7. Šenkman, Žid
8. Rotštejn, Žid
9. Levinsohn, Žid
10. Krasnopolskij, Žid
11. Cederbaum, Žid
12. Rifkin, Žid
13. Simson, Žid
14. Tapkin, Žid
15. Schick, Žid
16. Falin, Žid
17. Anderson, Lotyš
18. Wimba, Lotyš
19. Solo, Lotyš
20. Michelsohn, Žid
21. Ter-Mitšan, Armén
22. tajemník: Klausner, Žid
23. ředitel kanceláře: Rosengolc, Žid

tedy z 23 členů:

Rusové …………………………………………………………………	0
Arméni …………………………………………………………………	1
Lotyši ……………………………………………………………….	3
Židé ………………………………………………………………………	19

Ústřední výbor IV. ruského kongresu dělnických a rolnických rad

1. předseda: Sverdlov, Žid
2. Abelmann, Žid
3. Weltmann, Žid
4. Axelrod, Žid
5. Cederbaum, Žid
6. Krasikov, Žid
7. Lundberg, Žid
8. Kogan, Žid
9. Cederbaum (Levickij), Žid
10. Radomyšlskij, Žid
11. Lenin, Rus
12. Zinověv, Žid

13. Trockij, Žid
14. Sirota, Žid
15. Gimmer (Suchanov), Žid
16. Rifkin, Žid
17. Zeibusch, Žid
18. Rathner, Žid
19. Bleichmann, Žid
20. Goldenrudin, Žid
21. Chaskin, Žid
22. Lander, Žid
23. Aranovič, Žid
24. Kac, Žid
25. Fišman, Žid
26. Abramovič, Žid
27. Frich, Žid
28. Goldštejn, Žid
29. Lichač, Žid
30. Kničuk, Žid
31. Berlinrauth, Žid
32. Distler, Žid
33. Černilovskij, Žid
34. Smidovič, Žid

tedy z 34 členů:
Rusové ………………………………………………………………… 1
Židé …………………………………………………………………. 33

Ústřední výbor V. kongresu

1. Bruno, Lotyš
2. Breslau, Lotyš
3. Babčinskij, Žid
4. Bucharin, Rus
5. Vajnberg, Žid
6. Gajles, Žid
7. Geincberg, Žid
8. Daniševskij, Němec
9. Stark, Žid
10. Sachs, Žid
11. Steinmann, Žid
12. Erdling, Žid
13. Langer, Žid
14. Linger, Žid
15. Volach, Čech
16. Dimanštejn, Žid
17. Levin, Žid
18. Ermann, Žid

19. Joffe, Žid
20. Charklin, Žid
21. Kniggisenová, Židovka
22. Rosenfeld (Kameněv), Žid
23. Apfelbaum (Zinověv), Žid
24. Krylenko, Rus
25. Krasikov, Žid
26. Kapnik, Žid
27. Kaul, Lotyš
28. Lenin, Rus
29. Lachses, Žid
30. Kničuk, Žid
31. Lunačarskij, Rus
32. Peterson, Lotyš
33. Peters, Lotyš
34. Rudssubtas, Lotyš
35. Rozin, Žid
36. Smidovič, Žid
37. Stučka, Žid
38. Sverdlov, Žid
39. Smilka, Žid
40. Nachamkes, Žid
41. Sosnovskij, Žid
42. Skripnik, Žid
43. Bronštejn, Žid
44. Teodorovič, Žid
45. Terian, Armén
46. Radomyšlskij, Žid
47. Tegeleškn, Rus
48. Feldmann, Žid
49. Frumkin, Žid
50. Zurupa, Rus
51. Zirzivadze, Gruzín
52. Šenkman, Žid
53. Rosenthal, Žid
54. Aschkinasi, nejasná národnost
55. Karachan, nejasná národnost
56. Roze, Žid
57. Radek, Žid
58. Šlichter, Žid
59. Čikolini, Žid
60. Šijanskij, Žid
61. tajemník: Avanesov, Armén

tedy z 61 člena:

Rusové	6
Lotyši	6
Němci	1
Čechové	1
Arméni	2
Gruzíni	1
nejasné národnosti	2
Židé	43

Ústřední výbor sociálnědemokratické dělnické strany

1. Bronštejn (Trockij), Žid
2. Uljanov (Lenin), Rus
3. Apfelbaum (Zinověv), Žid
4. Lurje (Larin), Žid
5. Krylenko, Rus
6. Lunačarskij, Rus
7. Radomyšlskij (Urickij, zavražděn), Žid
8. Kogan (Volodarskij, zavražděn), Žid
9. Rosenfeld (Kameněv), Žid
10. Smidovič, Žid
11. Sverdlov, Žid
12. Nachamkes (Stěklov), Žid

tedy z 12 členů:

Rusové	3
Židé	9

Podle národnosti je tedy z 545 členů:

Poláků	2	0,02%
Čechů	1	0,01%
nejasné národnosti	2	0,02%
Lotyšů	34	6,00%
Finů	3	0,03%
Rusů	30	5,00%
Arménů	12	2,00%
Gruzínů	1	0,01%
Maďarů	1	0,01%
Němců	12	2,00%
Židů	**447**	**83,00%**

Zde končí vlastní přehled 545 vůdčích bolševiků. Je však zajímavé uvést i takové „soudruhy“, kteří řídili osud Ruska ještě před bolševiky, tj. hned po první revoluci.

Ústřední kancelář komunistické strany

1. Rappoport, Žid
2. Grebner, Žid
3. Vilken, Žid
4. Diamant, Žid
5. Kaussner, Žid
6. Šatrov, Rus

tedy ze 6 členů:
Rusové 1
Židé 5

Ústřední výbor sociálnědemokratické strany menševiků

1. Diamant, Žid
2. Gimmer, Žid
3. Strauss, Žid
4. Rathner, Žid
5. Lieber, Žid
6. Sonne, Žid
7. Dahn, Žid
8. Gotz, Žid
9. Rappoport, Žid
10. Cederbaum (Martov), Žid
11. Cederbaum (Levickij, bratr výše uvedeného), Žid

tedy výhradně Židé

Ústřední výbor pravého křídla sociálních revolucionářů (eserů)

1. Kerenskij (Kürbis), nejasná národnost[72]
2. Aranovič, Žid
3. Gissler, Žid
4. Ljovovič-Davidovič, Žid
5. Gurvič, Žid
6. Abramovič, Žid
7. Goldštejn, Žid
8. Lichač, Žid
9. Kinčuk, Žid
10. Berlinruth, Žid
11. Distler, Žid
12. Čerňavskij, Žid
13. Rozenberg, Žid

---

[72] Ulrich Fleischhauer ve svém mistrovském znaleckém posudku prokázal židovský původ Kerenského; pozn. překl.

14. Čajkovskij, Rus
15. Rathner, Žid

tedy z 15 členů:
nejasná národnost 1
Rusové 1
Židé 13

Ústřední výbor levého křídla sociálních revolucionářů (eserů)

1. Šternberk, Žid
2. Levin, Žid
3. Fišman, Žid
4. Lenberg, Žid
5. Zitta, Žid
6. Lander, Žid
7. Kogan (Gresser-Kamkov), Žid
8. Kac (Bernstein), Žid
9. Feige Ostrovskaja, Židovka
10. Načman, Žid
11. Karelin, Rus
12. Marja Spiridonovna, Ruska

tedy z 12 členů:
Rusové 2
Židé 10

Výbor anarchistů v Moskvě

1. Krupenin, Rus
2. Gordin, Žid
3. Černy, Žid
4. Bleichmann, Žid
5. Jampolskij, Žid

tedy z 5 členů:
Rusové 1
Židé 4

Ústřední výbor polské komunistické strany

1. Sobelsohn (Radek), Žid
2. Singer, Žid
3. Berson, Žid
4. Finkes, Žid
5. Hausner, Žid
6. Mandelbaum, Žid
7. Panskij, Žid
8. Heidmann, Žid

9. Teutelmann, Žid
10. Wolf, Žid
11. Krochmal (Zagorskij), Žid
12. Schwarz (Holz), Žid

tedy výhradně Židé

Rusko je dnes zcela v moci „vyvoleného národa“!

* * *